ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 53 • ΑΝΟΙΞΗ 2023 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Ποτέ μην εξαπατηθείς,
πιστεύοντας ότι οι πλούσιοι θα σου επιτρέψουν
με την ψήφο σου να τους πάρεις τον πλούτο

˜Lucy Parcons

πάλι σε αντίκρυσα να σέρνεις τη σκιά σου
αγρίμι νύχτα που βγαίνει παγανιά
σκουριά χειμώνας να! ήρθε καλοκαίρι

˜Καταχνιά

η ανάπτυξή τους βρωμάει αίμα

Μάθαμε έτσι, που πια είναι κοινοτοπία: **το κράτος δολοφονεί.** Οι κρατικές δολοφονίες των μπάτσων, τα εργατικά «ατυχήματα», οι δολοφονίες στα σύνορα, τα υπέρογκα ενοίκια, οι τιμές στα σούπερ μάρκετ, η αβίωτη και ελεγχόμενη καθημερινότητα στις γειτονιές, και παντού, είναι η ζωή που έχουμε σήμερα με το κράτος και τον καπιταλισμό.

Έτσι, πάνω στην προεκλογική περίοδο για να διαλέγουμε τους νέους τυράννους, έρχεται ένα δυστύχημα στα τραίνα και ανατρέπει όλη την προηγούμενη συνθήκη. Η αλήθεια είναι ότι ζώντας σε αυτή τη συνθήκη, δεν έγινε κάποια ανατροπή. Ένα έγκλημα με κρατική βούλα (αριστερή και δεξιά), με έναν ιδιώτη κοράκι του κέρδους συντελέστηκε στις πλάτες όσων ταξίδευαν με τις δύο αμαξοστοιχίες. Επιμελώς, έχει επικεντρωθεί το ενδιαφέρον σε θέματα «εθνικά», αποκρύπτοντας την πραγματικότητα: τραίνα γεμάτα εργάτες, φοιτητές-φοιτήτριες και μετανάστες-μετανάστριες πληρώσανε τον φόρο αίματος στον βωμό του κεφαλαίου και του κράτους: γίναν θυσία για τους δυνάστες μας.

Και όμως, δόθηκαν κάποιες απαντήσεις από το κοινωνικό σύνολο που ρημάζεται τα τελευταία τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια: συγκρούσεις, απεργίες, επιθέσεις σε μπάτσους και κρατικούς-καπιταλιστικούς στόχους, κυνήγι του πολιτικού προσωπικού (ανεξαρτήτως διαχειριστικής απόχρωσης) αποτέλεσαν τα όπλα των από τα κάτω σε ένα ακόμη έγκλημα εις βάρος μας.

Δυστυχώς, τίποτα από αυτά δεν είναι αρκετό όσο κυριαρχούν οι ίδιοι θεσμοί, μηχανισμοί, οι ίδιες εξουσιαστικές και πατριαρχικές σχέσεις παντού γύρω μας. Έτσι, μένει να κάνουμε κι άλλα: να συγκρουστούμε πιο πλατιά, πιο μαζικά, πιο επιθετικά απέναντι σε ό,τι μπαίνει ανάμεσα σε εμάς και την ελευθερία: κομματικοί μηχανισμοί, (μικρο)εξουσιαστές, μπάτσοι, ΑΡΔ, αφεντικά να δεχτούν τη βία που μας σερβίρουν πίσω στα κεφάλια τους.

**Στις ράγες, τα σπίτια, τα σύνορα και τους καταυλισμούς το κράτος δολοφονεί.
Να του αντεπιτεθούμε με όλα τα μέσα.**

δεν είναι άτρωτοι...
να τους τσακίσουμε

apatris.info

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Κεντρικά άρθρα
Η κρατική δολοφονία στα Τέμπη σε προεκλογικό momentum
σελίδες 13-19

Το πολυνομοσχέδιο για την ιδιωτικοποίηση του νερού
σελίδα 5

Ενεργά κυκλώματα trafficking και αστυνομικής μαφίας σε άμεση σχέση με τα κέντρα εξουσίας
σελίδα 12

Ταξιδεύοντας στην Αδριατική κλειδωμένοι στα γκαράζ ενός πλοίου
σελίδα 20

[Γαλλία] Μαζί με αυτούς που ονειρεύονται να κάψουν τη Βαστίλη
σελίδα 25

Όταν οι Αϊτινοί δεν νοιάστηκαν για το χρώμα στο δέρμα μας… αλλά για το δίκιο μας
σελίδα 29

editorial

Αφού δεν υπάρχει κράτος ρε!

Χρόνια τώρα, η ατάκα αυτή είναι μία από τις αγαπημένες που εκστομίζονται από τα χείλη της ελληνικής κοινωνίας, κάθε φορά που ένας θεσμός ή μια υπηρεσία δεν λειτουργεί, σχεδόν δηλαδή καθημερινά. Η ατάκα αυτή είναι βέβαια πολύ δυνατή. Αν μη τι άλλο, της το δίνουμε. Εκφράζει μια ολοένα αυξανόμενη απογοήτευση και δυσπιστία, μια αυτοπεποίθηση ότι υπάρχει λύση, μια τάση ηρωικής αγανάκτησης, και συμπυκνώνει θαυμαστά τις παρακάτω βαθιά ριζωμένες αντιλήψεις.

Ο καπιταλισμός είναι το μοναδικό σύστημα που εξασφαλίζει την επιβίωσή μας. Το έθνος-κράτος είναι η μοναδική μορφή κοινωνικής οργάνωσης, αρκεί να δουλεύει σωστά. Σίγουροι ή όχι για τις απόψεις και τις επιλογές μας, μιας και δεν είμαστε όλοι κομματόσκυλα, κάθε τέσσερα χρόνια σηκωνόμαστε από τον καναπέ μας, βάζουμε το χέρι στην τσέπη να πάμε στο χωριό, και ψηφίζουμε έναν νέο διαχειριστή του. Μετά, ασχέτως με το πόσο μέσα ή κάτω έχουμε βάλει τα κεφάλια, συνεχίζουμε να φωνάζουμε περήφανα «Αφού δεν υπάρχει κράτος ρε!» και πάλι από την αρχή.

Εμείς ως αναρχικές από την άλλη, δεν αγαπάμε ιδιαίτερα τέτοια έθιμα και παραδόσεις. Θα μπορούσαμε μάλιστα να πούμε ότι πετάμε και τη σκούφια μας στο άκουσμα τέτοιων «βαθυστόχαστων» συμπερασματικών δηλώσεων, περί μη ύπαρξης κράτους. Το κράτος όμως είναι εδώ, κάνει τη δουλειά του πολύ καλά, και αγκαλιά με το κεφάλαιο, ζουν και βασιλεύουν.

Με απλά λόγια, την ώρα που εμείς οι άπλυτοι πλεμπαίοι δεν μπορούμε να βάλουμε ούτε ένα Fiatάκι στο καλάθι του νοικοκυριού και δεν υπάρχει σάλιο γενικά, η εξουσία κυκλοφορεί με Porsche και καλοπερνάει τρώγοντας ελεγμένα αρνάκια πολυτελείας. Παίζει παιχνίδια κατασκοπείας, ποντάρει στην εθνική ασφάλεια, παίζει το χαρτί της εθνικής αξιοπρέπειας, παίζει κυριολεκτικά στη ρουλέτα τις ζωές μας. Διασκεδάζει τριγυρνώντας δεξιά και αριστερά ζητώντας ταπεινά συγγνώμη, δίνοντας συνεντεύξεις σε προκλητικά βολεμένα influencer, ρουφιανεύοντας αγωνιστές, πουλώντας χιπστεράδικο εναλλακτισμό και πάντα φλερτάροντας με την ορθοδοξία. Διαπλέκεται, σκανδαλίζεται, διαφθείρεται, συγκαλύπτει, εξευγενίζει, αριστεύει και τρίβει τα χέρια της χλευάζοντάς μας.

Φύλλο δεν κουνιέται!

Οι εκλογές βέβαια δεν είναι η μόνη εθιμοτυπική παράδοση στην οποία έχουμε αλλεργία. Οι προσευχές, οι διαδηλώσεις που θυμίζουν επιτάφιο, η ενός λεπτού σιγή ως ένδειξη οργής, τα άγια φώτα και οι πεθαμένοι βασιλιάδες που ταξιδεύουν με εισιτήριο τουριστικών γραφείων σε «τιμή» αρχηγού κράτους, είναι κάποιες από αυτές. Υπάρχουν επίσης τα θεαματικά σόου πλυντηρίων στα μμε, και οι ρητορίες πουλημένων εργατοπατέρων περί προβοκατόρων. Άλλη mainstream κουλτούρα που φτάνει στα όρια να γίνει και αυτή παράδοση είναι οι ευλογίες/like στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης για τις εξεγέρσεις σε άλλες χώρες όπως αυτή τη στιγμή στη Γαλλία. Ωραία η κοινωνική αντιβία δηλαδή, αρκεί να μην είναι εδώ, στην ελλαδίτσα μας, που όλα τα λύνουμε εξυμνώντας την αστική δημοκρατία. Χμ...

Το κρατικό-καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη ανέδειξε με τραγικό τρόπο όλες τις παραπάνω αντιφάσεις της κοινής γνώμης, και έδωσε στην εξουσία άλλη μια ευκαιρία να μας μοστράρει ξεδιάντροπα το αληθινό της πρόσωπο. Ένα πρόσωπο που καθρεφτίζεται παντού όπου αναπαράγεται η κυρίαρχη αφήγησή της.

Κουμάντα

Εδώ, μιλάμε για μονοπώλιο. Ποιος θα κάνει κουμάντο τελοσπάντων σ' αυτήν τη χώρα και θα έχει το πάνω χέρι τελικά; Το σκηνικό γνωστό. Μαφίες, σωματεμπορία, φασιστικά μορφώματα, εφοπλιστές ναρκέμποροι, παχουλά ιερατεία, λαδωμένοι καναλάρχες, δικαστικοί, πολιτικοί, καραβανάδες, εργολάβοι, ιδιωτικές εταιρίες, βιομηχανίες πολέμου, όλοι φαίνεται να διεκδικούν το κομμάτι τους. Τα συμφέροντά τους όμως δεν συγκρούονται και τόσο όπως πολλοί ίσως πιστεύουν ή τουλάχιστον δεν είναι για εμάς αυτό ακριβώς το ζήτημα.

Γιατί εμείς, μια χαρά τα βλέπουμε να δουλεύουνε όλα αυτά τα καθάρματα μαζί, και βιώνουμε τη βία αυτής της πραγματικότητας στο πετσί μας καθημερινά: Κουμάντο στα σώματά μας για το πώς θα γεννιόμαστε, πώς θα εκπαιδευόμαστε, πώς θα πεθαίνουμε. Κουμάντο στα σώματα μας για το πώς θα παράγουμε, πώς θα καταναλώνουμε, πώς θα στεγαζόμαστε, πώς θα τρώμε και πώς θα πίνουμε. Κουμάντο για το πώς θα αντιδράμε, πώς θα διαδηλώνουμε, πώς θα τους αρνούμαστε. Αυτό που μας καίει λοιπόν δεν είναι ποιος από όλους αυτούς θα κυριαρχήσει. Αυτό που μας καίει είναι πώς και πότε θα τους κάψουμε συθέμελα όλους τους.

Κάτω τα ξερά σας από τις ζωές μας

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Είσαι ο υπουργός Μεταφορών, μπορείς να πας στη Βουλή και να πεις "ναι, έχουμε πρόβλημα ασφάλειας στα τρένα"; Αν το πεις αυτό, δεν θα μπει άνθρωπος»...

~Άδωνις-Σπυρίδων Γεωργιάδης, Υπουργός Ανάπτυξης

Δεν θα σταματήσουν αν δεν τους σταματήσεις.

Η **Απατρις** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού τριών συντακτικών ομάδων, καθώς και κάποιων συντακτών/τριών, κατανεμημένων γεωγραφικά στην επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 13.000 φύλλα.
Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.
★ Δικτυακός τόπος: **apatris.info**
★ Ψηφιακή έκδοση: **issuu.com/apatris_news**

ΑΠΑΤΡΙΣ
εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: **Eta Pancho**
επικοινωνία: **apatris@espiv.net**

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

Επί του πιεστηρίου

Καμπούμ

Μόλις τρία δισεκατομμύρια δολάρια κόστισε ο πύραυλος της εταιρίας Space X του μεγαλοκαπιταλιστή Elon Musk, «αντέχοντας» 4 λεπτά στον αέρα προτού γίνει παρανάλωμα του πυρός. Αυτή ήταν η δεύτερη κατά σειρά προσπάθεια απογείωσης (η πρώτη ακυρώθηκε λόγω λασκαρισμένης βίδας). Ο συγκεκριμένος πύραυλος αποτελεί ουσιαστικά αφετηρία για την έφοδο των καπιταλιστών στο διάστημα,προκειμένου οι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου να καταστρέψουν και άλλους πλανήτες. Η κρεατομηχανή του καπιταλισμού δεν θα σταματήσει ποτέ το καταστροφικό της έργο, έως ότου οι επικίνδυνες τάξεις την παραδώσουν στις φλόγες. Η τρίτη φορά ελπίζουμε να είναι και φαρμακερή, πέφτοντας στο κεφάλι του.

Το μανιφέστο του ΡΕΞ

Στους δρόμους της πόλης
Γεννιέται μια μικρή φωτιά
Εκεί που σιγοκαίει η αγάπη για το μέλλον

Η άνοιξη ήρθε στη μέση του χειμώνα, κατοίκησε ακάλεστη από την Ακαδημίας και την Πανεπιστημίου μέχρι την Αγίου Κωνσταντίνου και την Πειραιώς κι ανθίσανε λουλούδια από τα μάτια μας και αρώματα από τα Σώματά μας.

50 μέρες και 50 πράξεις ενός έργου που δεν έχει τελειώσει ακόμα γιατί η αυλαία δεν θα πέσει ποτέ.

Ήρθαμε σε ρήξη με τον κανονιστικό χρόνο διαστέλλοντάς τον σε ένα χωρικό αέναο πείραμα. Δεν ήταν ετεροτοπία, ήταν και είναι ανάγκη. Μέσα σε αυτό το πείραμα ενώσαμε τις φωνές μας, τις σκέψεις μας, τα μαξιλάρια μας και ονειρευτήκαμε στιγμές από την αυριανή ευτυχία του κόσμου. Συναντηθήκαμε, συμπορευτήκαμε, συνδημιουργήσαμε και αποφασίσαμε να γίνουμε εχθρός κάθε αστικής εκφοράς της τέχνης. Αποφασίσαμε να γίνουμε τα σκουλίκια που κατατρών την σάρκα του σάπιου σύγχρονου κόσμου. Ο πολιτισμός κι οι εθνικοί φορείς του έχουν παραδοθεί εδώ και χρόνια στις φλόγες το μόνο που θα μείνει είναι καπνισμένα ντουβάρια. Πάνω σε αυτά θα χαράξουμε τους ήχους των φωνών μας.

Επιθυμούμε την τέχνη που εκπορεύεται από το Άδειο Πνεύμα της ανησυχίας. Από την ιερότητα των απόκρυφων επιθυμιών. Από την εκρηκτική ανάδευση των ενστίκτων. Από την ζωική ενέργεια, την ορμή της τρέλας, την λοξότητα, την αμαρτία, την αναστάτωση, την έμμονη διατάραξη του κανονικού.

Επιθυμούμε την τέχνη που επιχειρεί το αδύνατο και λατρεύει το άμορφο, το άγνωστο, το ανοικείο, το συγκεκριμένο, το άλλο. Μια τέχνη, που αποκαλύπτει τη δυσωδία των μυερών κυρίαρχων μηχανισμών πολέμου, ανταγωνισμού, ελέγχου, καταστολής. Που δεν γίνεται προϊόν προς πώληση, μονοπώλιο αισθητικής, στόρυ για λάηκ, διαφήμιση για scroll down, μουσικό χαλί ανούσιων κριτικών αξιολόγησης, λίστα βραβείων.

Επιθυμούμε μια τέχνη μακριά από τα αριστουργήματα. Ελεύθερη από τα δεσμά της αρχαιολαγνείας και της εθνικής ταυτότητας. Βέβηλη και λάγνα, ιερόσυλη και ξεδιάντροπη. Μια τέχνη συλλογική και ρηξιακή, που έχει τη δύναμη να αλλάξει τον κόσμο και μετά ξανά και ξανά στο χωροχρονικό διενεκές. Που μετασχηματίζει συνειδήσεις. Που είναι χειραφετική. Που αναστατώνει τα σωθικά, τα αισθήματα, τους εγκεφαλικούς συνειρμούς. Που εξάπτει την φαντασία και της παραδίδει ολοκληρη την εξουσία.

Συντονισμός εργαζομένων στον Χώρο των Τεχνών - Κατάληψη Ρεξ

◄ *αφίσα που κοσμεί το φουαγιέ της κατάληψης Ρεξ. Οι στίχοι είναι από το κομμάτι Signal των Sponty & Krav Boca*

Κάτω τα χέρια από τον αγωνιζόμενο κόσμο του χορού!

Τα ξημερώματα της Πέμπτης 6 Απρίλη, δυνάμεις των ΜΑΤ εισέβαλαν ξαφνικά στο θέατρο Ολύμπια που από τις 24 Φεβρουαρίου τελούσε υπό κατάληψη από τον Συντονισμό εργαζομένων και σπουδαστών στον χώρο του χορού, στο πλαίσιο του ευρύτερου αγώνα σπουδαστών και καλλιτεχνών. Κατά την εκκένωση της κατάληψης συνελήφθησαν 10 χορευτές/τριες που βρίσκονταν στο κτίριο, ενώ τους αποδόθηκαν οι κατηγορίες της Διατάραξης λειτουργίας υπηρεσίας, Παράνομης βίας και Απείθειας. Μετά από πολύωρη κράτηση οι συλληφθέντες/είσες αφέθηκαν ελεύθεροι/ες, με τη δίκη τους να ορίζεται για τις 2 Νοέμβρη του 2023. Την ίδια μέρα, σε αλληλεγγύη με την κατάληψη του θεάτρου Ολύμπια, ενάντια στην επιχείρηση εκκένωσης και τις συλλήψεις, έγιναν αλλεπάλληλες συγκεντρώσεις: έξω από τη ΓΑΔΑ, στα δικαστήρια της Ευελπίδων και στη συνέχεια στην πλατεία Κοτζιά, απέναντι από το Δημαρχείο, με την τελευταία να καταλήγει σε αυθόρμητη πορεία μέχρι το θέατρο Ολύμπια όπου έσπευσαν ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις που παρατάχθηκαν έξω από το κτίριο απέναντι στο σώμα των διαδηλωτών.

Να θυμίσουμε ότι την προηγούμενη βδομάδα είχε εκκενωθεί η κατειλημμένη από την “Κίνηση Φοιτητών/τριών & Σπουδαστών/τριών για την ελευθεριακή οργάνωση στη βάση” Πρυτανεία του ΕΚΠΑ, ενώ την ίδια μέρα της εκκένωσης του Ολύμπια δικάζονταν οι επίσης 10 συλληφέντες/είσες της Πρυτανείας με τις ίδιες κατηγορίες, με τη δίκη τους να παίρνει αναβολή για τις 9/5, καθώς οι μάρτυρες κατηγορίας, ανάμεσά τους και ο πρύτανης Αθ. Δημόπουλος, δεν είχαν προσέλθει για να καταθέσουν.

Το θέατρο Ολύμπια τελεί υπό τη διοικητική ευθύνη της δημοτικής αρχής της Αθήνας και συγκεκριμένα του ΟΠΑΝΔΑ που λίγες μέρες πριν την επιχείρηση εκκένωσης, και συγκεκριμένα στις 30/3, επιτέθηκε στους καταληψίες με δημόσιο συκοφαντικό κείμενο, σε συνάφεια τόσο με το τελεσίγραφο του Δ.Σ. του Εθνικού Θεάτρου που απευθυνόταν στην κατάληψη Ρεξ, όσο και με τη δημόσια συγκατάθεση του Πρύτανη του ΕΚΠΑ μέσα από δημοσίευμα σε εφημερίδα για την εκκένωση της Πρυτανείας.

Η ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση στα κατειλημμένα κέντρα αγώνα έρχεται σε συνέχεια της απαξίωσης που επιφύλαξε το κράτος στον πολύμηνο αγώνα των καλλιτεχνών. Τα πτυχία μας παραμένουν αδιαβάθμητα, η εκπαίδευσή μας κατά βάση ιδιωτική και λειψή, τα εργασιακά μας δικαιώματα ανοχύρωτα, οι ζωές μας υπονομευμένες. Την ώρα που η ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση μοιράζει προνόμια στους κερδοσκόπους της γνώσης και ουσιαστικά νομιμοποιεί την ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης, ταυτόχρονα επιτίθεται στον κόσμο που αγωνίζεται για καλλιτεχνική παιδεία και αξιοπρέπεια στους χώρους δουλειάς. Η επίθεση σε μία καλλιτεχνική εστία αντίστασης είναι επίθεση σε ολόκληρη την κοινωνία, και η αντίσταση στα κερδοσκοπικά και αντικοινωνικά σχέδια της πολιτικής εξουσίας είναι υπόθεση όλων μας. Κόντρα στις εκλογικές ψευδαισθήσεις και τις λογικές της ανάθεσης, η συνέχεια του αγώνα περνά μέσα από την προάσπιση των εστιών του και την αλληλεγγύη στους ανθρώπους που διώκονται για τις αγωνιστικές τους επιλογές!

(…) τα μονοπάτια που οδηγούν στα νοήματα χρειάζονται ξανά σημάδια. Αρνήσεις. Όνειρα. Πράξεις. Που εμπνέονται από την ποίηση εκείνων των δρόμων όπου δεν προσπερνάς. Αλλά συναντιέσαι. Και στέκεσαι. Ό,τι κι αν έχεις μπροστά.

Ελευθεριακή πρωτοβουλία καλλιτεχνών

Συνεργασία του στρατού με τα πανεπιστήμια και το νέο ερευνητικό πρόγραμμα «Γρύπας»

Στις 12 Ιανουαρίου υπογράφεται μνημόνιο συνεργασίας στο υπουργείο Οικονομικών μεταξύ της Ελληνικής Αεροπορικής Βιομηχανίας (ΕΑΒ) και τεσσάρων ελληνικών πανεπιστημίων –ΑΠΘ, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας και Πανεπιστημίου Πατρών– υπό την εποπτεία του Υπουργείου Οικονομικών και Εθνικής Αμύνης, για τη βιομηχανική παραγωγή νέου πιο σύνθετου αεροχήματος τύπου drone, πολλαπλών τύπων και χρήσεων.

Το πρόγραμμα αυτό, ονομαζόμενο «Γρύπας», χρησιμοποιώντας την τεχνογνωσία που αποκτήθηκε από το ερευνητικό πρόγραμμα «Αρχύτας» για την ανάπτυξη και την παραγωγή του πρώτου Αυτόνομου Εναέριου Οχήματος πολλαπλών χρήσεων, που έχει ξεκινήσει από τοΝ Σεπτέμβριο του 2021, έχει Ως στόχο την ενίσχυση της Εθνικής Ασφάλειας και των Ενόπλων Δυνάμεων. Παράλληλα, στο τμήμα Μηχανολόγων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Πατρών σε συνεργασία με το ΑΠΘ, βρίσκεται σε εξέλιξη ερευνητικό έργο χρηματοδοτούμενο από την Intracom για την κατασκευή ενός drone τύπου stealth, το οποίο θα εκτελεί αποστολές επιτήρησης και συλλογής πληροφοριών με σκοπό τη φύλαξη των θαλάσσιων και εναέριων συνόρων της χώρας.

Η συνεργασία των πανεπιστημίων και του στρατού δεν είναι τυχαία. Είναι κομμάτι της διαρκούς στρατιωτικοποίησης κάθε πτυχής της καθημερινής ζωής, και αποσκοπεί αφενός στο να μπορεί ο στρατός να σκοτώνει καλύτερα στο εξωτερικό, και αφετέρου στο να εξαπολύει με καλύτερους όρους την καταστολή σε βάρος όσων αγωνίζονται στο εσωτερικό της χώρας. Δεν είναι λίγα τα παραδείγματα όπου drones περιπολούν τα σύνορα του Έβρου για να εντοπίσουν πρόσφυγες, ο εξοπλισμός του στρατού με φρεγάτες για την αντιμετώπιση της «εξωτερικής απειλής» και pushbacks μεταναστών, καθώς και οι επιθέσεις σε άλλες χώρες από Ελληνικές βάσεις που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του ΝΑΤΟ.

Η εμπλοκή του Ελληνικού κράτους στον πόλεμο στην Ουκρανία με την αποστολή στρατιωτικού εξοπλισμού, η δαπάνη δισεκατατομμυρίων σε εξοπλιστικά προγράμματα, η αναβάθμιση των στρατιωτικών βάσεων σε όλη τη χώρα, η συνεργασία πανεπιστημίων και στρατού για την έρευνα και τη δημιουργία drone, η προπαγάνδα μέσω των ΜΜΕ για τον «γειτονικό εχθρό-Τουρκία» και η κλιμάκωση των διακρατικών ανταγωνισμών όπου το ελληνικό κράτος έχει προσδεθεί στο άρμα του ΝΑΤΟ, προϋποθέτουν την ενίσχυση της στρατιωτικής βιομηχανίας στα πλαίσια της πολεμικής προπαρασκευής.

Άλλωστε, στα πλαίσια της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης και των νόμων Κεραμέως που έχουν ψηφιστεί το προηγούμενο διάστημα τα προγράμματα σπουδών και η ερευνητική διαδικασία στα πανεπιστήμια θα καθορίζεται σε μεγάλο βαθμό από την χρηματοδότηση των εταιριών και των επιχειρήσεων προσαρμόζοντας τα πανεπιστήμια στις ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς. Είναι σαφές πως

αυτά τα ερευνητικά προγράμματα εξυπηρετούν τις ανάγκες των επενδυτών, ενώ στη συγκεκριμένη περίπτωση την αναβάθμιση του στρατιωτικού εξοπλισμού της χώρας, της «εθνικής ασφάλειας» και καμία σχέση δεν έχουν με τις κοινωνικές ανάγκες.

Τη στιγμή που η εξαθλίωση της κοινωνικής βάσης βαθαίνει ακόμη περισσότερο, η ακρίβεια και το αυξημένο κόστος ζωής θέτουν ταξικούς φραγμούς και καθιστούν τη διαβίωση των ανθρώπων της τάξης μας ένα υπαρκτό ζήτημα. Παράλληλα, ως φοιτητές η εφαρμογή διατάξεων όπως οι διαγραφές, η βάση εισαγωγής, τα πειθαρχικά, και η προσπάθεια εισόδου της πανεπιστημιακής αστυνομίας, η διάλυση της φοιτητικής μέριμνας και των υποδομών του πανεπιστημίου, οι εξώσεις εστιακών φοιτητών από τα δωμάτια τους πρέπει να αντιληφθούμε ότι η δαπάνη υπέρογκων χρηματικών ποσών στην πολεμική βιομηχανία εξυπηρετεί τους σχεδιασμούς της πολιτικής και οικονομικής ελίτ της χώρας και καμία σχέση δεν έχει με τα συμφέροντα των φοιτητών.

Εμείς από τη μεριά μας ως φοιτητές, οφείλουμε να υψώσουμε αναχώματα σε οποιαδήποτε προσπάθεια συνεργασίας του πανεπιστημίου με την πολεμική βιομηχανία. Να μπλοκάρουμε τη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον πόλεμο, όσο και την έρευνα που γίνεται για στρατιωτικούς σκοπούς. Δεν θα γίνουμε συμμέτοχοι στα τυχοδιωκτικά σχέδια των κυρίαρχων που θα οδηγήσει –όπως και στο παρελθόν– σε ένα αιματοκύλισμα μεταξύ των καταπιεσμένων που δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα μεταξύ τους.

ΚΑΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ
ΔΕΝ ΘΑ ΒΑΨΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΑΙΜΑ
ΝΑ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Ελευθεριακό Σχήμα Πανεπιστημίου Πατρών

Ακροδεξιοί στρατιωτικοί:
Ας πάνε να την κλάψουν οι Αλβανοί

Σε άρθρο που δημοσιεύτηκε από το Δίκτυο ελεύθερων φαντάρων Σπάρτακος και την Επιτροπή αλληλεγγύης στρατευμένων διαβάζουμε τα παρακάτω:

«Δεν έχει όριο η αλητεία των ακροδεξιών στρατιωτικών που υπηρετούν στην 194 MLRS. Σχολιάζοντας δημόσια την απώλεια της Κλαούντια Λάτα, που ήταν ένα από τα 57 θύματα στο τρομερό κυβερνητικό και κρατικό έγκλημα στα Τέμπη, ενώ σπούδαζε στο τμήμα Ιατρικής της Στρατιωτικής Σχολής Αξιωματικών Σωμάτων στη Θεσσαλονίκη, δήλωσαν ότι "με την απώλεια της Αλβανίδας πατσίσαμε για τον Κατσίφα, δεν μας νοιάζει εμάς ο χαμός της, ας πάνε να την κλάψουν οι Αλβανοί…". Θυμίζουμε ότι η Κλαούντια γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Λάρισα, ενώ οι γονείς της έχουν αλβανική καταγωγή. Το τριήμερο της Καθαράς Δευτέρας, η Κλαούντια είχε πάει στο καρναβάλι της Πάτρας. Τι σχέση έχει τώρα η δολοφονία της Κλαούντιας στα Τέμπη, με τον ακροδεξιό προβοκάτορα Κατσιφά, που οπλισμένος και πυροβολώντας επιχείρησε να προκαλέσει διπλωματικό επεισόδιο, θα πρέπει να το εξηγήσουν οι Ακροδεξιοί Στρατιωτικοί.

»Η συμπεριφορά των κρατών ασφάλειας/πολέμου σε Ελλάδα-Αλβανία είναι απεχθής και καταδικαστέα. Ποιος έχει ανάγκη τους συμψηφισμούς των νεκρών; Επιβεβαιώνει το ΓΕΣ αυτές τις καταγγελίες;

»Εμείς απαιτούμε από το ΓΕΣ και το Γ' Σώμα Στρατού να κάνουν έρευνα και να σπάσουν τον δεσμό του μίσους μεταξύ 194 MLRS, 193 MLRS και τη Διεύθυνση Πυροβολικού του Γ' Σώματος Στρατού».

Ο αγώνας για ελεύθερα νερά συνεχίζεται

Η φετινή παγκόσμια μέρα του νερού στις 22 Μαρτίου, συμπίπτει με την επιχειρούμενη από την κυβέρνηση ψήφιση του νομοσχεδίου, που στέλνει το νερό κατευθείαν στο καλάθι των επενδυτών, της αγοράς και του χρηματιστηρίου, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Αύξηση τιμολογίων, εγκατάλειψη υποδομών ύδρευσης-αποχέτευσης, υποβάθμιση του πόσιμου νερού και αποκλεισμός των τοπικών κοινωνιών στη διαχείρισή του.

> ***...στο πλαίσιο της εκμετάλλευσης και της εμπορευματοποίησης των φυσικών αγαθών, τόσο η κρατική όσο και η τοπική εξουσία ασκούν κατασταλτικές πολιτικές στις τοπικές κοινωνίες που αντιστέκονται, μια και τα οικονομικά συμφέροντα που εξυπηρετούν είναι μεγάλα.***

Το χωριό μας, δεν αντιμετωπίζει ευκαιριακά ή επετειακά το νερό ως κοινό αγαθό. Αγωνιζόμαστε καθημερινά εδώ και 17 χρόνια εναντίον της ιδιωτικοποίησής του, επί Καποδιστριακού Δήμου Πορταριάς μέχρι το 2010, και έκτοτε στο πλαίσιο του Καλλικρατικού Δήμου Βόλου, μαζί με τις υπόλοιπες ορεινές κοινότητες του Δήμου. Καταφέραμε να ανατρέψουμε τα σχέδια της ιδιωτικοποίησης της Κρύας Βρύσης και του αρδευτικού δικτύου, και ως ενεργά μέλη της Κίνησης Πολιτών Πηλίου και Βόλου για το Νερό και της Συμμαχίας για το Νερό, αποτρέψαμε την ιδιωτικοποίηση του Βιολογικού Καθαρισμού των υγρών αποβλήτων (2017) και της ίδιας της ΔΕΥΑΜΒ (2018).

Ο αγώνας εναντίον της ιδιωτικοποίησης του νερού στο χωριό μας είναι καθημερινός, έντονος και ενίοτε επώδυνος. Όπως συμβαίνει παγκόσμια, στο πλαίσιο της εκμετάλλευσης και της εμπορευματοποίησης των φυσικών αγαθών, τόσο η κρατική όσο και η τοπική εξουσία ασκούν κατασταλτικές πολιτικές στις τοπικές κοινωνίες που αντιστέκονται, μια και τα οικονομικά συμφέροντα που εξυπηρετούν είναι μεγάλα. Κάτοικοι του χωριού σέρνονται ακόμη στα δικαστήρια, στοχοποιούνται, εκβιάζονται, λοιδορούνται, ιδιαίτερα αφότου εκλέχτηκε ως δήμαρχος ο Αχιλλέας Μπέος (2014). Την Άνοιξη του 2020, μέσα στην πανδημία, η ΔΕΥΑΜΒ με εντολή του ξέκοψε το μεγαλύτερο μέρος της κοινότητας από την πηγή μας, και το σύνδεσε με άγνωστη πηγή της Πορταριάς, ενώ δύο μήνες μετά αιφνιδιαστικά και με αστυνομική υποστήριξη εισέβαλε κυριολεκτικά στο χωριό δυο φορές για να σφραγίσει τους δύο πολιτιστικούς χώρους, ως εκδίκηση, για τη σθεναρή αντίστασή μας στην επιχειρηθείσα ιδιωτικοποίηση της Κρύας Βρύσης.

Η επιχειρούμενη ένταξη του νερού στη Ρυθμιστική Αρχή θα καταλήξει σε συγχώνευση των ΔΕΥΑ σε μεγάλα εταιρικά σχήματα, περιφερειακά πρώτα και αργότερα εθνικά, τα οποία θα τραβήξουν το ενδιαφέρον των πολύ μεγάλων ιδιωτικών εταιρειών εκμετάλλευσης του νερού. Κάτω από αυτές τις πιο δύσκολες συνθήκες, οφείλουμε να συνεχίσουμε τον αγώνα μας για Ελεύθερα Νερά, τοπικά και ταυτόχρονα μαζί με συλλογικότητες και πολίτες, σε εθνικό επίπεδο.

Το νομοσχέδιο αυτό δεν πρέπει να περάσει.

Ο αγώνας για Ελεύθερα Νερά συνεχίζεται.

Σταγιάτες-Ελεύθερα Νερά

Το πολυνομοσχέδιο για την ιδιωτικοποίηση του νερού

Την Τρίτη 21 Μαρτίου ψηφίστηκε κατά πλειοψηφία στην ολομέλεια της βουλής το πολυνομοσχέδιο του υπουργείου περιβάλλοντος και ανάπτυξης με το οποίο μεταφέρονται οι αρμοδιότητες για τη διαχείριση του νερού της ύδρευσης από τις ΔΕΥΑ (Δημοτική Επιχείρηση Ύδρευσης και Αποχέτευσης) στη Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων. Αν και ιστορικά έως και σήμερα υπάρχουν 4 αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας που αναφέρουν ότι το νερό δεν δύναται να θεωρηθεί εμπόρευμα, η λύση έρχεται μέσω του παρόντος πολυνομοσχεδίου όπου η κυβέρνηση επιχειρεί μια ιδιόμορφη-έμμεση ιδιωτικοποίηση.

Αξίζει να σημειωθεί ότι παρά το μέγεθος του νομοσχεδίου (263 άρθρα) το υπουργείο περιβάλλοντος επέλεξε να το αφήσει σε δημόσια διαβούλευση για διάστημα μόλις 4 ημερών «τελείως συμπτωματικά» επάνω στο τριήμερο της Καθαρής Δευτέρας. Εν συνεχεία κατατέθηκε στη βουλή την 1η Μάρτη παρά την κήρυξη του εθνικού πένθους, και την κρατική δολοφονία που είχε προηγηθεί στα Τέμπη λίγες ώρες νωρίτερα. Η ψήφισή του όμως μετατέθηκε σε σχέση με τον αρχικό προγραμματισμό λόγω των σφοδρών αντιδράσεων.

Το πολυνομοσχέδιο περιλαμβάνει μια σειρά προβληματικών διατάξεων τόσο για τη διαχείριση των υδάτων όσο και για το περιβάλλον. Πιο συγκεκριμένα, η ιδιωτικοποίηση του νερού προχωράει πλέον με γοργούς ρυθμούς αφού μετατίθεται η αρμοδιότητα εποπτείας υδάτων και αποβλήτων στην Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας, η οποία μετονομάζεται σε Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων (ΡΑΑΕΥ). Ο έλεγχος λοιπόν των υδάτων περνάει σε μια ανεξάρτητη ρυθμιστική αρχή στην οποία εντάσσεται τόσο η εποπτεία και ο έλεγχος της ύδρευσης και αποχέτευσης, όσο και η διαχείριση των αστικών αποβλήτων.

Παρά τις δηλώσεις του υπουργού περιβάλλοντος και ενέργειας ότι η κυβέρνηση δεν έχει πρόθεση να προβεί στην ιδιωτικοποίηση του νερού, η ΡΑΑΕΥ έρχεται με σκοπό να εποπτεύσει και να ρυθμίσει την αγορά των παραπάνω τομέων κατά τα πρότυπα της αγοράς ενέργειας, με επιπτώσεις που έχουν γίνει πλέον γνωστές σε όλους μας μέσω των κατακόρυφων αυξήσεων στους λογαριασμούς ρεύματος. Πώς άλλωστε δύναται μια ρυθμιστική αρχή ενέργειας, της οποίας ο ρόλος είναι να εποπτεύσει και να ρυθμίσει μια ελεύθερη αγορά που λειτουργεί υπό συνθήκες ανταγωνισμού, να ρυθμίσει και να διορθώσει τις χρόνιες παθογένειες (όπως ανέφερε ο υπουργός περιβάλλοντος) ενός δημόσιου και κοινωνικού αγαθού όπως το νερό.

Τέλος, χαρακτηριστική είναι η ανακοίνωση της ΚΕΔΕ (Κεντρικής Ένωσης Δήμων Ελλάδας) η οποία μεταξύ άλλων αναφέρει ότι οι ΔΕΥΑ, οι ΦοΔΣΑ και οι Δήμοι δεν λειτουργούν στο πλαίσιο της αγοράς και δεν αναπτύσσουν μεταξύ τους σχέσεις ανταγωνισμού, και τονίζει ότι η ένταξη της εποπτείας της λειτουργίας τόσο της διαχείρισης ύδρευσης και αποχέτευσης όσο και των στερεών αποβλήτων σε Ρυθμιστική αρχή δικαιολογείται μόνο ως προετοιμασία για την ιδιωτικοποίησή τους.

valiacalda

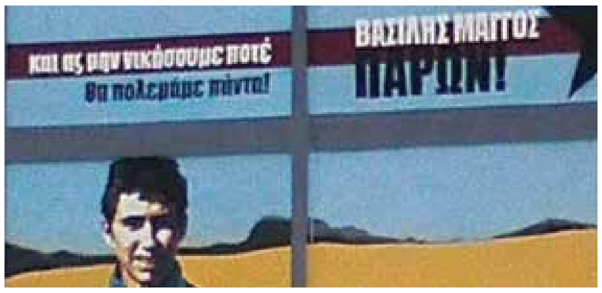

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Βόλος

Στις 15/03 ημέρα δίκης των βασανιστών του Βασίλη Μάγγου, ο πατέρας του Γιάννης Μάγγος χτυπήθηκε από τους «συναδέλφους» των δολοφόνων. Οι αστυνομικές δυνάμεις επιτέθηκαν στον κόσμο του αγώνα, που χαρακτηρίστηκε ως «όχλος» από τις αρχές, όσο επιχειρούσε να σπάσει την απαγόρευση εισόδου στο δικαστήριο και να διεκδικήσει την παρουσία του εκεί, με χρήση χημικών και σωματικής βίας. Στην προσπάθεια απώθησης, τους έπεσε στο οδόστρωμα ένα όπλο! Η μαχητική και επί ώρα αποφασιστική στάση του κόσμου που συγκρούστηκε με τις αστυνομικές δυνάμεις τις υποχρέωσε να υποχωρήσουν και μια αυθόρμητη διαδήλωση έδωσε το μήνυμα μιας αταλάντευτης συνέχειας. Η δίκη με αίτημα αναβολής των κατηγορούμενων αναβάλεται για τον Γενάρη του 2024. Ίσως τότε δίπλα τους κάθονται και άλλοι στο σκαμνί... Όπως και να έχει συνεχίζουμε το δίκιο αγώνα ενάντια στα επιχειρηματικά αρπακτικά και τους προστάτες τους. Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη, δε θα ξεχαστεί τι κάναν στο Βασίλη!

πηγή: συντονισμός συλλογικοτήτων Βόλου ενάντια στην καύση σκουπιδιών

Τρίκαλα

«Να πάτε να θυσιαστείτε « έγραφε γιγαντοπανό στο Ρολόι των Τρικάλων στο φρούριο που αναρτήθηκε απο rossonero και anares.

Καρπενήσι

Σε κατάληψη προχώρησαν οι μαθητές του ΓΕΛ της πόλης ως αντίδραση στο τραγικό συμβάν στα Τέμπη. Συγκεκριμένα σε κείμενο τους αναφέρουν: Τα θεμελιώδη δικαιώματά μας έχουν τιμή πώλησης. Ως πότε θα είμαστε άβουλοι παρατηρητές; Το δυστύχημα δεν ήταν ούτε τυχαίο, ούτε ξαφνικό, αλλά ένα ακόμααποτέλεσμα της παράδοσης των δημόσιων αγαθών και φορέων στα χέρια ιδιωτών.

Λέρος

Με επιστολή καταγγελίας στην επιτροπή αλληλεγγύης στρατευμένων, οι φαντάροι περιγράφουν τις επικίνδυνες και ετοιμόρροπες οικοδομικές εγκαταστάσεις στο 588 Τάγμα Εθνοφυλακής. Πιο συγκεκριμένα, ντουβάρια και σίδερα καταρρέουν στις τουαλέτες και στην είσοδο της κουζίνας. Οι ίδιοι χαρακτηριστικά αναφέρουν: καθαρά από θέμα τύχης δεν θρηνήσαμε θύματα. Παίζουν με την ασφάλεια μας και μας «γράφουν» όταν τους αναφέρουμε τέτοιου είδους προβλήματα. Αλήθεια, τι απαντά ο Διοικητής και το ΓΕΣ; Ο Αντιστράτηγος Σωτήριος Κωστάκογλου, Διοικητής της ΑΣΔΕΝ, που άφησε «θαυμάσιο» έργο στην Λέσχη Αξιωματικών Θεσσαλονίκης, έχει άποψη και γνώμη για το θέμα; Ή δεν πρέπει να τον κουράζουμε με τόσα πεζά ζητήματα; Ο ΑΓΕΕΘΑ Φλώρος δίνει δεκάδες χιλιάδες ευρώ για να φτιάξει Ιππικό και να δίνει μιλιταριστές αξιοθρήνητες παραστάσεις... Με την κυβέρνηση της ΝΔ να ξοδεύει δεκάδες δις ευρώ για πολεμικούς εξοπλισμούς και προσλήψεις δεκάδων χιλιάδων Μισθοφόρων Στρατιωτών για να αναβαθμιστεί μέσω του πολέμου ο στρατηγικός ρόλος του ελληνικού κεφαλαίο, για τις ανάγκες του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ. Τι απαντούν όλοι αυτοί με τις μεγάλες στολές, τα παράσημα και τις θέσεις στο Υπουργείο Άμυνας και τα Επιτελεία;

πηγή: diktiospartakos.blogspot.com

Λάρισα

Λίγες μέρες μετά το έγκλημα στα τρένα στις 03/04 δυο πρωτοφανούς μεγέθους συγκεντρώσεις και πορείες πραγματοποιήθηκαν στην πόλη. Το πρωί οι δρόμοι γέμισαν με μαθητές που για ώρες στο τέλος της πορείας παρέμειναν συγκεντρωμένοι στον σταθμό του ΟΣΕ φωνάζοντας γεμάτα θλίψη και οργή συνθήματα. Το απόγευμα ισχυρό μπλοκ συγκροτήθηκε με το πανό της κατάληψης Ντουγρού που πλαισιώθηκε από ένα «πολύχρωμο» σώμα συλλογικοτήτων, ομάδων και ατόμων. Την ενός λεπτού σιγή που κράτησε μεγάλο μέρος της πορείας μπροστά από το μπλοκ αυτο, καθώς έφτασε στην πλατεία του ΟΣΕ, ακολούθησε αυθόρμητη επίθεση ενός ετερογενούς πλήθους που το ένωνε μια κοινή οργή, με πέτρες, κροτίδες, φωτοβολίδες προς την κεντρική πύλη του σταθμού. Με εμφανή την κοινωνική αποδοχή στην κίνηση αυτή, παρά τα όσα μεταφέρουν τα παπαγαλάκια της εξουσίας περί «νεαρών που καταστρέφουν τη δημόσια περιουσία» και με τις αστυνομικές δυνάμεις να αποχωρούν πίσω από οδοφράγματα με κάδους που στήθηκαν στο ύψος του πάρκου, το μπλοκ ανασυγκροτήθηκε και συνέχισε την πορεία του.

Χαλκίδα

Στις 23/03 το Μονομελές Εφετείο Κακουργημάτων έδωσε αναβολή για το περιστατικό στην Εύβοια που έγινε γνωστό από τα μίντια με τίτλο: «ζευγάρι οικολόγων επιτέθηκε σε κυνηγό και του πήρε το όπλο». Οι δικηγόροι υπεράσπισης του κυνηγού δήλωσαν παράσταση για την υποστήριξη της κατηγορίας μόνο για ένα από τα δύο κατηγορούμενα άτομα λόγω της επιλογής πολιτικού ανοίγματος της υπόθεσης. Η υπογράφουσα Δήμητρα μεταξύ άλλων αναφέρει: «...Αυτό που συνέβη τον Δεκέμβρη του 2018 ήταν μία αυθόρμητη προσπάθεια να εμποδιστεί ο κυνηγός από το να ασκήσει το δολοφονικό του χόμπι και να σκοτώσει κάποιο ζώο. Αφού μάταια του ζητήθηκε επανειλημμένα να σταματήσει, ακολούθησε ένταση αποτέλεσμα της οποίας ήταν το κυνηγετικό του όπλο να πεταχτεί κάπου μέσα στο δάσος. Με τον κυνηγό σε έξαλλη κατάσταση η λήξη του περιστατικού ήρθε με την αποχώρησή μας από το σημείο. Ο κυνηγός ειδοποίησε την αστυνομία με αποτέλεσμα να μας σταματήσουν στη διαδρομή πλήθος οχημάτων της και να μας συλλάβουν. Οι κατηγορίες που αποδόθηκαν μετά από την αυτόφωρη διαδικασία ήταν ληστεία (για την καραμπίνα) που αποτελεί κακούργημα και κλοπή (κινητού τηλεφώνου) που αποτελεί πλημμέλημα. Ταυτόχρονα, επιβλήθηκε περιοριστικός όρος εξόδου από τη χώρα που ισχύει μέχρι και σήμερα... Το κυνήγι ως σύμπτωμα του ανθρωποκεντρισμού και του ειδισμού/σπισισμού, η κατ' επιθυμία δολοφονία άλλων αισθανόμενων όντων (είτε αυτά κινούνται στη στεριά, είτε στη θάλασσα ή στον αέρα) στη βάση της ανωτερότητας επί αυτών είναι ένα κομμάτι στην αλυσίδα της πολύμορφης εκμετάλλευσης των μη ανθρώπινων ζώων...»

πηγή: https://athens.indymedia.org/post/1609553/

Πολύγυρος

Μετά από πολυετείς και ασταμάτητους αγώνες για γη και ελευθερία και ένα πραγματικό δικαστικό μαραθώνιο, στις 27/03 δύο αθωωτικές αποφάσεις έρχονται να επιβεβαιώσουν για άλλη μια φορά ότι η ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ αποτελεί, εκτός από τον καταστροφέα του φυσικού μας περιβάλλοντος, και το «μεγαλύτερο φυτώριο» ψευδών μηνύσεων που αποβλέπουν στην εξάντληση των αγωνιστών όπως αναφέρει η επιτροπή αγώνα Μεγάλης Παναγιάς. «Οι υποθέσεις αφορούν 18 συν 3 αγωνίστριες και αγωνιστές όπως και τις αλληλέγγυες/ους που συμπαραστέκονται και συναγωνίζονται ενάντια στο εξορυκτικό ξεκοίλιασμα όλης της ΒΑ Χαλκιδικής εδώ και 17 περίπου χρόνια. Πρόκειται για γεγονότα που διαδραματίστηκαν στο δάσος της Τσικάρας κατά το δίμηνο Απρίλη-Μάη του 2017, και που είχαν οδηγήσει στη ματαίωση του δειγματοληπτικού γεωτρητικού προγράμματος της Eldorado». Η εταιρία που κυριολεκτικά ξεριζώνει ένα αρχέγονο δάσος χαρακτηρίζεται ως τοξική κοινωνικά, οικονομικά και περιβαλλοντικά.

πηγή: https://epitropiagonapanagias.blogspot.com/

ΣΤΙΣ 10 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ. Η 10 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΓΕΝΝΑ

Η ακρίβεια είναι βία ταξική, να οργανώσουμε τις αντιστάσεις και την αντεπίθεσή μας

Κείμενο για την συγκέντρωση ενάντια στην ακρίβεια στις 6/3 στην Πάτρα

Τους τελευταίους μήνες βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια συνολική αύξηση στο κόστος ζωής η οποία σηματοδοτεί μια έμμεση μείωση στους μισθούς και τις συντάξεις και δημιουργεί πραγματικό ζήτημα επιβίωσης για τους ανθρώπους των κατώτερων τάξεων. Νέες ανατιμήσεις σε μια σειρά βασικών ειδών, όπως τα τρόφιμα· τεράστιες αυξήσεις στους λογαριασμούς του ρεύματος και στα καύσιμα· ιδιωτικοποίηση κάθε αγαθού και υπηρεσίας, μεταξύ των οποίων της υγείας και της παιδείας· αύξηση της ανεργίας και θεσμοθέτηση του εργασιακού μεσαίωνα· πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας· παράδοση του φυσικού κόσμου στα χέρια των επιχειρηματικών ομίλων. Αυτές είναι μόνο μερικές από τις πτυχές που συνθέτουν την σημερινή πραγματικότητα και σηματοδοτούν την επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου σε βάρος μας.

Όσο και αν οι οικονομικές και πολιτικές ελίτ προσπαθούν να παρουσιάσουν την ακρίβεια ως «φυσικό φαινόμενο», η αλήθεια είναι πολύ διαφορετική. Το νέο κύμα ακρίβειας και αύξησης στο κόστος ζωής αλλά και όσα αναφέρονται παραπάνω δεν έρχονται σε κενό χρόνο. Εδώ και χρόνια βιώνουμε μια συνολική και βαθιά κρίση του συστήματος, η οποία έγινε εμφανής σε όλους με το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης του '08, η οποία επιταχύνθηκε στο διάστημα της πανδημίας. Είναι προφανές, ότι σε περιόδους κρίσης, οι κυρίαρχοι εντείνουν την επίθεσή τους σε βάρος της κοινωνίας με σκοπό να διαφυλάξουν τα συμφέροντά τους και να επιστρέψουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στην μέγιστη δυνατή κερδοφορία. Έτσι, τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, έχουμε γίνει μάρτυρες μιας διαρκούς φτωχοποίησης της κοινωνικής βάσης, η οποία αποτυπώνεται τόσο στη μείωση των μισθών, την αύξηση της ανεργίας και την ακρίβεια, όσο και στην μετατροπή κάθε κοινωνικού αγαθού σε προνόμιο των λίγων προνομιούχων.

Συγκεκριμένα, η στέγαση, μια από τις βασικότερες ανάγκες, έχει γίνει αντικείμενο υπερεκμετάλλευσης τα τελευταία χρόνια. Με δεδομένο ότι το ενοίκιο και οι στεγαστικές δαπάνες για ρεύμα, τηλέφωνο, ίντερνετ και νερό έχουν εκτιναχθεί σε τεράστια ύψη, ο μέσος μισθός στην πραγματικότητα δεν επαρκεί για να βγει ο μήνας. Τα πιο φτωχοποιημένα κομμάτια της τάξης μας, αδυνατώντας να αποπληρώσουν τα δάνεια κατοικίας και τα υπέρογκα ενοίκια, συχνά τίθενται στο στόχαστρο των τραπεζών και διαφόρων funds , βρισκόμενοι υπό την απειλή των πλειστηριασμών και των εξώσεων. Το διάστημα αυτό έχουν δρομολογηθεί δεκάδες χιλιάδες πλειστηριασμοί, μεταξύ αυτών και πρώτης κατοικίας. Σπίτια βγαίνουν στο σφυρί για μικρά χρέη, αφού πρώτα οι οφειλέτες βιώσουν από τους δικαστικούς επιμελητές και ξεσπιτώματα. Η κερδοσκοπία "ανθίζει" ακόμα περισσότερο για τις τράπεζες, τους ξένους επενδυτές και εγχώρια μεγαλοαρπακτικά μέσω της πολιτικής των κόκκινων δανείων. Στελέχη της εγχώριας πολιτικής σκηνής, έχουν ρόλο πρωταγωνιστικό σε εταιρείες κόκκινων δανείων, για να θησαυρίζουν από την φτώχεια και την εξαθλίωση της κοινωνικής βάσης.

Σε σχέση με το ευρύτερο κύμα ακρίβειας, καταλαβαίνουμε ότι ένα ρόλο παίζει και ο πόλεμος που διεξάγεται το τελευταίο διάστημα στην Ουκρανία. Αν και το νέο κύμα ακρίβειας έχει την αφετηρία του μήνες πριν την έναρξη του πολέμου, είναι σίγουρο ότι η στρατιωτική σύγκρουση οδηγεί σε μια κατακόρυφη αύξηση των τιμών, σε μια συνολική αύξηση του κόστους ζωής. Ο πόλεμος αυτός, που είναι προϊόν των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών και της προσπάθειας τόσο της Ρωσίας όσο και της Δύσης (συμπεριλαμβανομένου του Ουκρανικού κράτους) να επιβάλλουν τα συμφέροντά τους και να ελέγξουν τα ενεργειακά περάσματα και τους πόρους της περιοχής, το μόνο που έχει να προσφέρει στους λαούς είναι περισσότερη φτώχεια και θάνατος. Η «ενεργειακή κρίση», για την οποία τόσο πολύ ακούμε το τελευταίο διάστημα, δεν είναι γενικά και αόριστα απότοκο του πολέμου. Είναι προϊόν του ίδιου του συστήματος και της στρατηγικής της «απελευθέρωσης» της ενέργειας και της «πράσινης μετάβασης» που εφαρμόζεται σε παγκόσμιο επίπεδο προκειμένου να πλουτίσουν οι πολυεθνικές της ενέργειας. Ο πόλεμος απλά γιγαντώνει το πρόβλημα και το καθιστά πιο εμφανές από ποτέ.

Έχοντας υπόψη όλα τα παραπάνω, δεν έχουμε παρά να συνειδητοποιήσουμε πως είναι η ώρα να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Αναγνωρίζοντας πως δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από επίδοξους σωτήρες οι οποίοι υπόσχονται πως θα λύσουν τα προβλήματα μέσα από τον δρόμο του κοινοβουλίου, οφείλουμε να προτάξουμε τους οριζόντιους αγώνες, τη συλλογικοποίηση και την αλληλεγγύη. Μέσα από πρωτοβουλίες αγώνα και λαϊκές συνελεύσεις, μέσα από την οργάνωση και τον αγώνα στους χώρους δουλειάς, στις σχολές και σε κάθε κοινωνικό πεδίο, μέσα από τη δημιουργία δομών αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας, μέσα από την αυτομείωση στο κόστος ζωής μπορούμε και πρέπει να μπλοκάρουμε τα σχέδια τους και να οργανώσουμε την αντεπίθεσή μας. Στον ταξικό πόλεμο που διεξάγεται οφείλουμε να διαλέξουμε πλευρά και να πάρουμε θέση, ως κομμάτι των εκμεταλλευόμενων, των φτωχών, των εργαζομένων και των αποκλεισμένων.

Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στο αυξημένο κόστος ζωής
πηγή: athens.indymedia

Κανείς και καμία χωρίς σπίτι

Την Πέμπτη 30 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε παρέμβαση στο ξενοδοχείο Grand Wyndham Athens, στο πρώτο συνέδριο Real Estate που διοργανώθηκε από τον όμιλο REAL Group, υπό την αιγίδα του Υπουργείου Ανάπτυξης και Επενδύσεων, της περιφέρειας Αττικής και του Δήμου Αθηναίων. Τίτλος του συνεδρίου είναι «Νέα εποχή στην αγορά ακινήτων – Προκλήσεις και προοπτικές της επόμενης μέρας».

Ακολουθούν αποσπάσματα του κειμένου από παρέμβαση που πραγματοποιήθηκε στην είσοδο του ξενοδοχείου με τις αστυνομικές δυνάμεις να περικυκλώνουν τους διαδηλωτές και που αργότερα μοιράστηκε στο μετρό της πλατείας Μεταξουργείου:

«...Οι συμμετέχοντες του συνεδρίου είναι απολύτως ενδεικτικοί για την κατεύθυνσή του:

- Στελέχη της Prodea, της εταιρίας που έχει αναλάβει έργα ανάπλασης σε διάφορες περιοχές της Αθήνας, μεταξύ των οποίων και τα Εξάρχεια.

- Ο διευθύνων σύμβουλος του υπερταμείου, του κεντρικού μηχανισμού ξεπουλήματος του δημόσιου πλούτου σε ντόπιους και ξένους επενδυτές, Γρηγόρης Δημητριάδης.

- Ο επίτιμος πρόεδρος του Συλλόγου Κτηματομεσιτών Αττικής και πρώην πρόεδρος της ΠΟΜΙΔΑ, Γιάννης Ρεβύθης.

- Στους χαιρετισμούς, ο υπουργός ανάπτυξης Άδωνις Γεωργιάδης, ο περιφειάρχης Γιώργος Πατούλης, ο δήμαρχος Κώστας Μπακογιάννης, καθώς και ο πρώην υφυπουργός της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, Αλέξης Χαρίτσης.

Εξίσου ενδεικτικές είναι και οι θεματικές του συνεδρίου, όπως για παράδειγμα: «Ακίνητα και τουρισμός», «Έξυπνες πόλεις και ψηφιακές τεχνολογίες» και «Νέες τάσεις στην κτηματαγορά».

Με βάση όλα τα παραπάνω, μας είναι σαφές ότι δεν πρόκειται για ένα ουδέτερο συνέδριο. Ακριβώς το αντίθετο. Πρόκειται για μια συνάντηση εκπροσώπων της αστικής τάξης και του πολιτικού προσωπικού της, με σαφή κατεύθυνση την εκμετάλλευση των ακινήτων προς όφελος του κεφαλαίου και εις βάρος της εργατικής τάξης...»

Ταξική πρωτοβουλία ενάντια στην αύξηση των ενοικίων, τις εξώσεις και τους πλειστηριασμούς
πηγή: athens indymedia

Τεστάκι: πόσο ρατσιστής και συντηρητικός είσαι έτοιμος να γίνεις;

ή πόσο λιγουρευόμαστε τις χρηματοδοτήσεις του ΕΣΠΑ και τις ιδιωτικοποιήσεις στην εκπαίδευση

Τα παρακάτω ερωτήματα περιλαμβάνονται στην εισαγωγική επιμόρφωση των νεοδιόριστων εκπαιδευτικών που διεξάγει το Υπουργείο Παιδείας τα οποία πρέπει να απαντηθούν και να βαθμολογηθούν με βάση υλικό επιμόρφωσης που πρόσφατα εκδόθηκε.

«Έχεις ένα μαθητή που δε συμμορφώνεται στους κανόνες, εντάσσεται όμως στους ευάλωτους πληθυσμούς. Είναι ιδιαίτερα ανθεκτικός στη στάση του, πνεύμα αντιλογίας, έως και αναρχικός. Πώς θα αντιμετωπίσεις το συγκεκριμένο θέμα; Ανάπτυξε τη θεωρία πάνω στην οποία θα βασιστείς. Ποιά μεθοδολογία και τεχνικές συμμόρφωσης θα αξιοποιήσεις»;

«Είστε διευθυντής/ντρια σε σχολείο όπου παρατηρείται μεγάλη κινητικότητα ντόπιων μαθητών προς γειτονικές σχολικές μονάδες. Σταδιακά, το σχολείο έχει μεταμορφωθεί σε σταυροδρόμι πολιτισμών και καταυλισμό στιγματισμένων. Πώς θα ανατρέπατε αυτή την κατάσταση έχοντας διορία ένα χρόνο για να επαναφέρετε την κανονικότητα στο σχολείο και την προηγούμενη καλή φήμη του;»

Ας αναφέρουμε εδώ πως και η ίδια η ΟΛΜΕ δήλωσε σχετικά ότι «το υλικό της επιμόρφωσης είναι παρωχημένο, αντιπαιδαγωγικό και σε κάποιες περιπτώσεις επικίνδυνο». Εκπαιδευτικοί επίσης αναφέρουν χαρακτηριστικά πως «για εμάς τους εκπαιδευτικούς είναι πολύ βασανιστικό, να αναγκαζόμαστε να κάτσουμε να διαβάσουμε αυτό το περιεχόμενο και μετά να πρέπει να συμπληρώνουμε αυτά τα σκοταδιστικά quiz. Είναι κυριολεκτικά ένα βασανιστήριο».

Έχουμε και εμείς όμως ερωτήσεις ως εκπαιδευτικοί, ως γονείς, ως σκεπτόμενοι τελοσπάντων άνθρωποι:

Ποιοι είναι όλοι αυτοί οι εκατοντάδες άνθρωποι που δούλεψαν για αυτό το έργο το οποίο βέβαια σύμφωνα με δηλώσεις του προέδρου της ΙΕΠ Γ.Αντωνίου δοκιμάστηκε και διορθώθηκε; Γιατί πλασάρεται ως υποχρεωτική διαδικασία ενώ ουσιαστικά επηρεάζει τη βαθμολογική εξέλιξη για να γίνει κάποιος στέλεχος;

Ποια η ουσία αυτής της τραγικής διαδικασίας το περιεχόμενο της οποίας καμία σχέση δεν έχει με τις πραγματικές ανάγκες των παιδιών; Πώς να έχουμε εμπιστοσύνη στα κίνητρα του Υπουργείου αφού καλά θυμόμαστε το κάλεσμα στα σχολεία σε συμμετοχή εκδήλωσης χριστιανικής αίρεσης; Αφού είδαμε ότι το ΙΕΠ είχε σαν προτεινόμενα βιβλία για αξιοποίηση όπου η ομοφυλοφιλία και ο τρανσεξουαλισμός περιγράφονται ως παρεκκλίσεις και ανωμαλίες;

Γιατί δίνεται εξτρά μοριοδότηση με επιμορφωτικά επί χρήμασι σεμινάρια το αντικείμενο των περισσοτέρων έχει διδαχθεί στα πανεπιστήμια; Γιατί πρέπει να τρέξουμε να προλάβουμε τα σεμινάρια αυτά λες και είναι προϊόν για ξεπούλημα στο black friday; Γιατί βιάζονται τόσο πολύ και κουτσουρεύουν διαδικασίες;

Γιατί υπάρχουν λεφτά μόνο για αστυνομία και στρατό; Γιατί δεν στέλνουν αυτοί τα παιδιά τους στα δημόσια σχολεία;

Και ναι. Οι απαντήσεις μας είναι πολύ απλές. Χωρίς πολλά λόγια και αναλύσεις, γιατί έχουμε κουραστεί να δίνουμε εξηγήσεις στα αυτονόητα.

Επειδή η εξουσία μας θέλει αγράμματους και αμόρφωτους. Μας θέλει δίχως κριτική σκέψη και γνωστικά εφόδια. Μας θέλει πειθύνιους και υποταγμένους.

Εμείς όμως καμία υποχρέωση δεν έχουμε να αποκτηνωθούμε και να σπείρουμε το σκοτάδι που μας επιβάλλει στα σχολεία που εργαζόμαστε. Σε καμία απειλή για κυρώσεις δεν θα ενδώσουμε και σε καμία διαταγή δεν θα υπακούσουμε.

Θα κάνουμε καταγγελίες και αναφορές, απεργίες και καταλήψεις.

Θα συνεχίσουμε να εργαζόμαστε για την μόρφωση, την πρόσβαση, την ορατότητα, την ένταξη, την συμπερίληψη. Θα συνεχίσουμε να διδάσκουμε την αλληλεγγύη, την ομαδικότητα, την ενσυναίσθηση. Και σίγουρα θα συνεχίσουμε να αγαπάμε τα παιδιά από όπου κι αν είναι, ό,τι χρώμα και αν έχουν, όσο αντιδραστικά και όσο φτωχά κι αν είναι.

manoroco

PRODEA INVESTMENTS:

Αδίστακτος έμπορος των γειτονιών και των ζωών μας

Κυριακή 2 Απρίλη 2023

Οpenhouseathens με τα γραφεία της ProdeaInvestments ανοιχτά στο κοινό, που αντί για αρχιτεκτονική, μάθαινε για την καλή μας εταιρία. Είπαμε να ενημερώσουμε και μεις το κοινό για το ποιόν της και να ευχηθούμε μακροημέρευση (not). Και έξω σταθήκαμε φωνάζοντας συνθήματα, μοιράζοντας κείμενα και μιλώντας με τον κόσμο. Και μέσα μπήκαμε για να θαυμάσουμε την αισθητική Prodea που θέλει να ξεβλαχέψει τον Λόφο Στρέφη. Να δούμε στην τελική και την άποψη της για το πράσινο (στην άθλια πράσινη ταράτσα της). Ακολουθεί το κείμενο που μοιράστηκε:

Prodea Investments: Συστάθηκε το 1999 με όνομα Αττικά Ακίνητα Α.Ε., μετονομάστηκε σε MIG Real Estate το 2007 ως μέρος του ομίλου Βγενόπουλου, συγχωνεύτηκε το 2015 με την Πανγαία και είχε όνομα Εθνική Πανγαία, ενώ το 2019 μετονομάστηκε εκ νέου σε Prodea Investments. Είχε 22 κακουργηματικές διώξεις εναντίον στελεχών της από τον εισαγγελέα διαφθοράς, που παραγράφησαν με νόμο της κυβέρνησης ΝΔ.

Επέβαλε στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας, μέσω του Μπακογιάννη και της παράταξής του, που ενεργούν ως πειθήνιοι υπάλληλοί της, την εκχώρηση σε αυτήν του Λόφου Στρέφη, στο γενικότερο πλαίσιο του εξευγενισμού των Εξαρχείων και της αύξησης των τιμών των ακινήτων προς όφελος των επενδύσεών της.

Επέβαλε την ανάπλαση του αναδασωτέου Λόφου Στρέφη, την καταστροφή του δασικού του χαρακτήρα, της πανίδας και της χλωρίδας του, την εκδίωξη των σημερινών χρηστών του και τη μετατροπή του σε εξευγενισμένο αστικό πάρκο, προορισμένο για χρήση από τουρίστες και πλούσιους καταναλωτές.

Επέβαλε την υλοποίηση της επένδυσής της στον Λόφο Στρέφη με δεκάδες μπάτσους που απλόχερα διέθεσε το ελληνικό κράτος, καταστολή, ξυλοδαρμούς και συλλήψεις κατοίκων, αποστείρωση του Λόφου και εκδίωξη της γειτονιάς και των χρηστών της από αυτόν.

Ανέθεσε την κατασκευή του έργου της στον Λόφο Στρέφη στον «εθνικό εργολάβο» ΑΚΤΩΡ και τη θυγατρική του ΤΟΜΗ ΑΒΕΤΕ, που ευθύνεται για το έγκλημα των Τεμπών, λόγω της μη υλοποίησης της σύμβασης του συστήματος τηλεδιοίκησης που είχε αναλάβει, με τις συνεχείς οικονομικές απαιτήσεις της από το δημόσιο.

Μέσω του διευθύνοντος συμβούλου της Καρυτινού, αποκαλεί «δήθεν πολίτες» όσα αντιδρούν στα σχέδιά της και «προβληματικό πεπαλαιωμένο stock» τα σπίτια και τις γειτονιές μας, άρα και τις σχέσεις και τις ζωές μας.

Όταν εμείς μιλάμε με όρους επιβίωσης για το κόστος ζωής από την αύξηση των ενοικίων, η Prodea Investments βλέπει ευκαιρίες επιχειρηματικής ανάπτυξης και αύξησης του χαρτοφυλακίου της.

Όταν εμείς μιλάμε για ελεύθερους δημόσιους χώρους και ανάσες ζωής στις δασικές νησίδες του κέντρου της Αθήνας, η Prodea Investments βλέπει σ' αυτούς την προέκταση των επενδύσεων της και την αύξηση της αξίας των μετοχών της.

Η Prodea Investments πουλά και αγοράζει τις ζωές μας και καμιά πράσινη ταράτσα της, κανένα μεταμοντέρνο γλυπτό – παραγγελία του διευθύνοντος συμβούλου της δε θα μας κάνουν να ξεχάσουμε ότι είναι εχθρός μας.

Ανοιχτή Συνέλευση για την Υπεράσπιση του Λόφου Στρέφη

When the city is burning...

01/12 – Αλεξανδρούπολη: Μπογιές και βαψιματική σε ιδιωτικό διαγνωστικό κέντρο

«Με αφορμή την ψήφιση του νέου νόμου για την υγεία, τα ξημερώματα της 01/12 επιτεθήκαμε με μπογιές σε ιδιωτικό διαγνωστικό κέντρο».

Αναρχικοί/Αναρχικές

https://athens.indymedia.org/post/1622396/

05/12 – Αθήνα: Βανδαλισμός της οικίας της πρώην διοικήτριας του στρατοπέδου συγκέντρωσης Ελαιώνα, Μ. Δ. Νιουτσίκου

«Επιλέξαμε [..] να βανδαλίσουμε την πρόσοψη στην είσοδο της πολυκατοικίας που διαμένει η Νιουτσίκου με μπογιές και συνθήματα, καταγγέλοντάς τη ως δολοφόνο. Η παρέμβασή μας δεν είναι παρά μια συμβολική κίνηση ώστε να δείξουμε ότι δεν ξεχνάμε και δεν θα ξεχάσουμε αυτούς που η καριέρα τους είναι βαμμένη με αίμα μεταναστών, και να στείλουμε ένα σινιάλο αλληλεγγύης στους αγωνιζόμενους μετανάστες».

Αλληλέγγυοι

https://athens.indymedia.org/post/1622877/

09/12 – Θεσσαλονίκη: Καταδρομική επίθεση σε διμοιρία των ΜΑΤ στο ΑΠΘ

«Ξημερώματα 5 Δεκεμβρίου, οι μπάτσοι καταδιώκουν 16χρονο Ρομά που δεν πλήρωσε 20 ευρώ βενζίνη στην περιοχή των Διαβατών. Το αποτέλεσμα της καταδίωξης είναι μια σφαίρα στο κεφάλι του Κώστα Κάλο Φραγκούλη, που στις 13/12 το Ιπποκράτειο Νοσοκομείο ανακοίνωσε τον θάνατο του. Παραμονή από την συμπλήρωση 14χρόνων από την κρατική δολοφονία του αναρχικού μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, οι μπάτσοι δεν διστάζουν να σηκώσουν όπλο και να ρίξουν σε ευθεία βολή, υπενθυμίζοντάς μας πως η εξέγερση και η επίθεση στους ένστολους δολοφόνους είναι πιο επίκαιρη και αναγκαία από ποτέ.

»[..] στο ΑΠΘ εδώ και ένα χρόνο έχουν στρατοπεδεύσει οι δυνάμεις καταστολής παρκάροντας καθημερινά δύο κλούβες εντός του campus. Αυτή η συνθήκη έρχεται συμπληρωματικά με το νομοσχέδιο 4777 που φέρει την υποβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου με την προώθηση της ιδιωτικής παιδείας, επεκτείνοντας το πεδίο κερδοφορίας επιχειρήσεων και εταιριών με φθηνό εργατικό δυναμικό. [..]

»Η εκκένωση της κατάληψης Στέκι στο Βιολογικό αποτέλεσε και συνεχίζει να αποτελεί σημείο αιχμής στα σχέδια του κράτους για την αποπολιτικοποίηση και την αποστείρωση των φοιτητών του ΑΠΘ. Το στέκι στο Βιολογικό υπήρξε για 34 χρόνια τόσο ζωτικό κομμάτι της αντιεμπορευματικής κουλτούρας στην πόλη της Θεσσαλονίκης και δη στον χώρο του πανεπιστημίου, όσο και χώρος ζύμωσης πολιτικών ομάδων και εγχειρημάτων. [..]

»Για όλους αυτούς τους λόγους, αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την καταδρομική επίθεση με 15 βόμβες μολότοφ στη διμοιρία που φυλάει την εκκενωμένη κατάληψη Στέκι στο βιολογικό, το μεσημέρι στις 9 Δεκέμβρη».

Αναρχικοί/ες

https://athens.indymedia.org/post/1622662/

10/12 – Αθήνα: Επίθεση στο Α. Τ. Ακροπόλεως

«Ακριβώς αυτή η εξάρτηση του κράτους από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς έχει στην ουσία δημιουργήσει ένα κρατικό σώμα που στελεχώνεται διαρκώς από τα πλέον αντιδραστικά και φασιστικά κομμάτια της κοινωνίας. Τα οποία αισθάνονται πως περνάνε στο απυρόβλητο και δεν λογοδοτούν σε κανέναν, με αποτέλεσμα να αναπαράγουν και να κανονικοποιούν ένα ακραίο επίπεδο βίας και απολυταρχισμού οριακά με όρους συμμορίτικων παρακρατικών ομάδων που κάνουν τη βρώμικη δουλειά του κράτους. Τα παραδείγματα της εν λόγω συνθήκης είναι πραγματικά πολλά, από τις κρατικές δολοφονίες των Σαμπάνη και Φραγκούλη, μέχρι τους βιασμούς μπάτσων όπως στο Α. Τ. Ομονοίας, τη συμμετοχή τους σε κυκλώματα trafficking με χαρακτηριστικό παράδειγμα την υπόθεση της Ηλιούπολης, τους ξυλοδαρμούς διαδηλωτών και τα αμέτρητα βασανιστήρια στα κολαστήρια των κέντρων κράτησης και στα διάφορα Α.Τ.».

https://athens.indymedia.org/post/1622697/

20/12 – Ηράκλειο: Φωτιά στην εφορία

«Εσύ που διαβάζεις αυτές τις γραμμές στάσου για μια στιγμή και αναρωτήσου αν η ζωή σου είναι μια ζωή που αξίζει σε μια ανθρώπινη ύπαρξη. Αν η απάντηση είναι όχι, τότε οφείλεις να αναζητήσεις τους υπεύθυνους που καθορίζουν τη ζωή σου και υποτιμούν την αξιοπρέπειά σου. Εξώσεις πρώτης κατοικίας τα ξημερώματα, με πάνοπλες δυνάμεις των μπάτσων να εκτελούν τις χυδαίες εντολές των αφεντικών τους, φόροι, πανύψηλα ενοίκια, φουσκωμένοι λογαριασμοί ρεύματος, ακρίβεια σε τρόφιμα και καύσιμα, πενιχροί μισθοί, ανασφάλιστη εργασία, ένσημα μισά και δώρα που τα επιστρέφεις στα χέρια των αφεντικών, κομμένες συντάξεις και ένα διαλυμένο σύστημα υγείας. Όλα αυτά μαζί συνθέτουν μια ασφυκτική καθημερινότητα μέσα στην οποία δεν σου περισσεύει καθόλου χρόνος για να ζήσεις.

»Συνεπείς στον αγώνα για την απελευθέρωση του ανθρώπου ανοίγουμε διάλογο με τους ανθρώπους της τάξης μας για την αναγκαιότητα του βίαιου ξεσηκωμού. Κάθε μικρή ή μεγάλη ενέργεια διαρρηγνύει τον φαύλο κύκλο της θυματοποίησης και της ηττοπάθειας».

Μπουρλοτιέρηδες Αντιεξουσιαστές

https://athens.indymedia.org/post/1623246/

24/12 – Δράμα: Σπασιματική στη νεόχτιστη εκκλησία του αγίου χρυσοστόμου

«Επιλέξαμε να σπάσουμε μερικά τζάμια σε ένα ακόμα πολυτελές κτίσμα που μέσα του φωλιάζει η σαπίλα αυτού του κόσμου. Αρχικά βάφτηκε η κεντρική πόρτα με σπρέι και πετάχτηκε γκλίτερ, έπειτα πέτρες σπάσανε τα απροστάτευτα από κάγκελα τζάμια στα πλάγια της εκκλησίας, δεν γράψαμε κάποιο σύνθημα στα βρώμικα αυτά ντουβάρια γιατί το μήνυμα στέκεται μόνο του με περίσσεια ευκολία, κανένα άσυλο για το σινάφι των κακοποιητών, η βία άλλαξε μεριά και εμείς είμαστε απλά τα ακονισμένα τσεκούρια που ταλαντεύονται πάνω από τα κεφάλια τους».

Τρα(ν)ς Πακς,
εξοργισμένα αναρχό-πουστόπαιδα της επισφάλειας

https://athens.indymedia.org/post/1622766/

12/01 – Αθήνα: Ενέδρα στην ομάδα ΔΙΑΣ στη περιοχή του Ζωγράφου

«Το βράδυ της Πέμπτης 12/01 οργανώσαμε και πραγματοποιήσαμε ενέδρα εναντίον μπάτσων της ομάδας ΔΙΑΣ στην περιοχή του Ζωγράφου. Ο τρόπος που στήθηκε η ενέδρα και η ένταση της επίθεσης που πραγματοποιήσαμε, είχε ως αποτέλεσμα τον σοβαρό τραυματισμό ενός μπάτσου και την ολοσχερή καταστροφή μιας μηχανής –μόνο αυτή προσήλθε στο σημείο– της συγκεκριμένης ομάδας. Η μεγάλη δύναμη πυρός που χρησιμοποιήθηκε ήταν ανάλογη της ασυδοσίας της συγκεκριμένης ομάδας που μετράει ήδη 2 δολοφονημένους Ρομά τους τελευταίους 16 μήνες, και δεκάδες περιστατικά “αστυνομικής αυθαιρεσίας”».

Πυρήνας Εκδίκησης «Κώστας Φραγκούλης»

https://athens.indymedia.org/post/1623257/

19/01 – Θεσσαλονίκη: Εμπρησμός του οχήματος του Ιωάννη Μομώλια, φασίστα μέλους των Ενωμένων Μακεδόνων

«Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού τα ξημερώματα της Πέμπτης 19/01, στην πάροδο Τριποτάμου στη Σταυρούπολη στο όχημα του Ιωάννη Μομώλια εντός της αυλής της οικείας του, φασίστα μέλος των Ενωμένων Μακεδόνων με αποτέλεσμα την πλήρη αχρήστευση του οχήματος. Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο κανένας φασίστας δεν θα κρύβεται για πάντα, κανένας δεν θα κοιμάται ήσυχος. Φωτιά στις μίζερες ζωές σας. Αντιφασιστική Οργή».

https://athens.indymedia.org/post/1623679/

21/01 – Λιβαδειά: Αιολικό σαμποτάζ στον Ελικώνα

«Στον Ελικώνα σχεδιάζονται να καταστραφούν σχεδόν όλες οι κορυφές μαζί και αρχαιολογικοί χώροι, ενώ οι τιμές του ρεύματος λόγω του χρηματιστηρίου ενέργειας (οι πάροχοι ενέργειας πολλές φορές είναι οι ίδιοι με αυτούς που βάζουνε τις ανεμογεννήτριες) έχουν πιάσει κόκκινο. Έτσι αποφασίσαμε να προβούμε σε μια συμβολική κίνηση και να ρίξουμε τον ανεμολογικό ιστό (μετράει τους αέρηδες, και ύστερα από αυτό γίνεται η εγκατάσταση των ανεμογεννητριών) στην κορυφή Μεγάλη Λούτσα στον Ελικώνα».

ΕΛΙΚΩΝΙΟΙ ΛΥΚΟΙ

https://athens.indymedia.org/post/1623288/

14/02 – Λάρισα: Σπρέυ και μπογιά στην αντιδημαρχία «κοινωνικής πολιτικής»

«Για ποιον λόγο όμως μετέτρεψαν το κτίριο της Τζαβέλα 52, όπως και τις καταλήψεις στη Λάρισα που είχαν προηγηθεί, σε ερείπιο χωρίς κουφώματα, και σε εστία μόλυνσης; Γιατί ο κόσμος γίνεται “αρένα” επιβίωσης με το κόστος ζωής και την ανεργία να αυξάνονται κατακόρυφα, ενώ οι μισθοί μένουν πρακτικά στάσιμοι. Γιατί όταν είσαι άστεγος, και η αστυνομία έχει κλέψει τα περισσότερα υπάρχοντα σου και εκατοντάδες ευρώ από τα ταμεία των συλλογικοτήτων και των δομών σου, δεν έχεις χρόνο να αντιδράσεις κατάλληλα. Γιατί όταν έμπρακτα διεκδικείς βασικά κοινωνικά αγαθά, όπως η στέγαση, το ρεύμα, το νερό, και δεν τα ζητάς αλλά τα παίρνεις, τότε δίνεις ιδέες και θάρρος στους υπόλοιπους κατατρεγμένους και αυτό απλά δεν μπορεί να υπάρχει».

Rebelde Way

https://athens.indymedia.org/post/1623618/

04/03 - 06/03 – Πάτρα: Επιθέσεις για την κρατική-καπιταλιστική δολοφονία στα Τέμπη

«Ως ελάχιστη απάντηση στην κρατική-καπιταλιστική δολοφονία στα Τέμπη, αλλά και στην γενικότερη υποβάθμιση των ζωών μας, προχωρήσαμε στις εξής ενέργειες: 1) 04/03 σπασιματική-βαψιματική στον σταθμό του ΟΣΕ στον Αγ. Ανδρέα 2) 05/03 σπασιματική-βαψιματική στο παράρτημα του υπουργείου υποδομών μεταφορών στο κουκούλι 3) 06/03 σπασιματική-βαψιματική στα ΑΤΜ Πειραιώς στην Ελλήνος στρατιώτου, και ΑΤΜ alpha bank στην Καρόλου».

https://athens.indymedia.org/post/1624042/

09/03 – Αθήνα: Μηχανισμός σε κατάστημα της Eurobank στο Χαλάνδρι

«Στις 9 του Μάρτη λίγο πριν η μέρα αλλάξει για τις 10, μέρα κατά την οποία πριν 13 χρόνια στη Δάφνη, ο σύντροφος επαναστάτης Λάμπρος Φούντας, σε ανταλλαγή πυρών με μπάτσους πέφτει νεκρός, τοποθετήσαμε μηχανισμό σε παράρτημα της Eurobank επί της οδού Παπανικολή στο Χαλάνδρι. [..]

»Επειδή η μνήμη δεν είναι σκουπίδι, και ο αγώνας ενάντια στη λήθη είναι αγώνας για την ελευθερία, επιχειρήσαμε να συμβάλουμε στην όξυνση του κοινωνικού πολέμου. Ενός πολέμου που το κράτος δολοφονεί, είτε αδιαφορώντας όπως στην περίπτωση των Τεμπών, είτε στοχοποιώντας όπως στην περίπτωση των φτωχοδιαβόλων Φραγκούλη και Σαμπάνη».

Πυρήνας «Λάμπρος Φούντας»

https://athens.indymedia.org/post/1624210/

Εργατικά Νέα

Συνεχίζονται οι εργοδοτικοί εκβιασμοί από την e-food

Σύμφωνα με όσα καταγγέλλει το «Σωματείο Εργαζομένων E-food Π. Αττικής», παρά τη νικηφόρα έκβαση του αγώνα των εργαζομένων τον Σεπτέμβριο του 2021, η εταιρία συνεχίζει να θέτει εκβιαστικά το ίδιο δίλημμα: «Ή γίνεσαι freelancer ″οικειοθελώς″ ή απολύεσαι γιατί δεν είσαι παραγωγικός. Freelancer, εργάτης με μπλοκάκι, χωρίς δικαιώματα δηλαδή, για να μην πληρώνει η e-food δώρα, άδειες, επιδόματα, ένσημα. Να πληρώνει με το κομμάτι, όσο θέλει, χωρίς καμία δέσμευση και υποχρέωση».

Το σωματείο καταγγέλλει στην ανακοίνωσή του πως αυτός ο διαρκής πόλεμος στους μισθωτούς διανομείς συνεχίζεται «υπόγεια, σιωπηρά και πάντα προφορικά, για να μην υπάρχουν αποδείξεις, και σε λίγους διανομείς κάθε φορά, αλλά σταθερά και επαναλαμβανόμενα».

Η e-food είναι μία από τις εταιρίες που εκτόξευσαν τα κέρδη τους εν μέσω καραντίνας. Παρά το γεγονός αυτό, επιμένει στη στρατηγική «βελτιτοποίησης» της κερδοφορίας της· στρατηγική η οποία σε πρώτο χρόνο αναχαιτίστηκε από τα άμεσα αντανακλαστικά ταξικής αλληλεγγύης, που έκαναν την εταιρία να αναδιπλωθεί άμεσα.

Η αλληλεγγύη μας θα πρέπει να συνοδεύεται από επαγρύπνηση. Η περίπτωση του e-food είναι ακόμα μία που φαίνεται πως τα αφεντικά επιμένουν στη στρατηγική τους, και είναι έτοιμα αφενός να την επαναφέρουν σε σύντομο χρονικό διάστημα μετά τον αρχικό αγώνα των εργαζόμενων, και αφετέρου να την τροποποιήσουν με «υπόγεια» μεθοδολογία, ώστε να αποφύγουν το ξέσπασμα ενός νέου κύκλου αγώνα.

Οι μόνοι χαμένοι αγώνες είναι αυτοί που δεν δόθηκαν ποτέ

Δικαιωμένοι οι πρώην εργαζόμενοι/ νες του ΚΔΑΠ ΜΕΑ Dessarollo little stars, στην περιοχή Σταυρούπολη της Θεσσαλονίκης, οι οποίοι κατήγγειλαν την αυθαιρεσία της εργοδοσίας. Μετά από τις διεκδικήσεις των εργαζομένων και τις κινητοποιήσεις με τη στήριξη του σωματείου μας, καθώς και άλλου αλληλέγγυου κόσμου, η εργοδοσία υποχώρησε και καταβλήθηκαν όλα τα δεδουλευμένα τους με τη λήξη των συμβάσεών τους.

Με αυτόν τον τρόπο αποδεικνύεται για ακόμη μια φορά ότι η οργάνωση κι η αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων είναι ο μόνος δρόμος για να διεκδικήσουν όσα δικαιούνται. Καλούμε τους/τις συναδέλφους/ισσες που αντιμετωπίζουν οποιοδήποτε πρόβλημα στον χώρο εργασίας τους να μη διστάζουν να επικοινωνούν άμεσα με το σωματείο.

Σωματείο Βάσης Εργαζομένων στον Χώρο της Ψυχικής Υγείας & Κοινωνικής Πρόνοιας (ΣΒΕΨΥΚΟΙ)

περισσότερα για την υπόθεση και τις παρεμβάσεις του σωματείου στο https://svepsykoi.espivblogs.net

Καταγγελία της ΣΒΕΟΔ για την αναίτια καταστολή της απεργιακής κινητοποίησης

Σήμερα Πέμπτη 16 Μάρτη 2023, ημέρα πανελλαδικής απεργίας, καταγγέλλουμε την απρόκλητη, αναίτια και γεμάτη μίσος επίθεση της αστυνομίας, που συνέβη στην πλ. Συντάγματος. Οι αστυνομικές δυνάμεις των ΜΑΤ επιτέθηκαν στοχευμένα και χωρίς την παραμικρή αφορμή, με γκλομπ, ασφυξιογόνα, βόμβες κρότου λάμψης και δακρυγόνα στο πολυπληθές απεργιακό μπλοκ των πρωτοβάθμιων σωματείων βάσης ΣΒΕΟΔ και ΣΣΜ τη στιγμή που κατευθύνονταν από την οδό Φιλελλήνων προς την οδό Όθωνος. Η σφοδρή επίθεση της αστυνομίας έγινε με σκοπό την διάλυση της απεργιακής συγκέντρωσης – πορείας, κάτι που επετεύχθη μετά τον χημικό πόλεμο που εξαπέλυσε. Απεργοί συναδέλφισσες και συνάδελφοι δεχτήκαμε την βίαιη καταστολή της ελληνικής αστυνομίας, με συνέπεια μερικοί από εμάς να χρειαστεί να διακομιστούν στο νοσοκομείο για πρώτες βοήθειες.

Δεκαέξι μέρες μετά από το δυστύχημα/κρατική δολοφονία στα Τέμπη, η κυβέρνηση αντί να αναλάβει τις ευθύνες της, συνεχίζει την πολιτική της καταστολής, επιχειρώντας να φιμώσει τις φωνές που απαιτούν δικαιοσύνη και ταυτόχρονα να φοβίσει και να τρομοκρατήσει τον συνδικαλισμό βάσης, που αναδύεται από τη σάρκα της εργατικής τάξης. Στην ίδια γραμμή τα καλοταϊσμένα με δημόσιο χρήμα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης επιχειρούν να συμβάλλουν στην κυβερνητική αφήγηση με σκοπό να αντιστρέψουν και να διαστρεβλώσουν την πραγματικότητα.

Η κρατική βία και η καταστολή δεν μπορούν να αναχαιτίσουν τον κόσμο του αγώνα, να πνίξουν την αλήθεια για να ξεφορτωθούν τις ευθύνες τους. Τουναντίον, εκθέτουν την κυβερνητική πολιτική, ενώ η κοινωνία αγωνίζεται και στέκεται στα πόδια της για να μην αφήσει να θαφτεί ακόμα ένα κρατικό έγκλημα.

Δεν μας έχει τρομοκρατήσει το καθεστώς εργασίας, οι καιρικές συνθήκες, το διαλυμένο οδικό δίκτυο, οι τραμπούκοι εργοδότες, οι διεφθαρμένες υπηρεσίες, δεν μας φοβίζει ούτε η ένστολη τρομοκρατία.

Είμαστε καταιγίδα στο μάτι του κυκλώνα
Από τον αγώνα δρόμου στο δρόμο του αγώνα

Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου

βιντεο και φωτογραφίες στο https://sveod.gr/?p=5215

Δουλειά όλο το χρόνο 24/7, μόνη λύση πέτρες και φωτιά

Κατατέθηκε στη βουλή νέα τροπολογία που αφορά τόσο την επέκταση ωραρίου στα εμπορικά καταστήματα όσο και το προαιρετικό (sic) άνοιγμα επιπλέον Κυριακών σε καταστήματα. Πιο συγκεκριμένα, οι κατά τόπους δήμαρχοι σε συνεννόηση με τα τοπικά αφεντικά θα αποφασίζουν για παράταση του ωραρίου εμπορικών καταστημάτων μέχρι και τις 6.00 το πρωί της επόμενης ημέρας, παίρνοντας την σκυτάλη ουσιαστικά από την εξαιρετική εργοδοτική και καταναλωτική καφρίλα που ακούει στο όνομα «Λευκές Νύχτες».

Μπόνους στην όλη τροπολογία αποτελεί το γεγονός ότι το υπουργείο ανάπτυξης την κατέθεσε για το νομοσχέδιο «Μέτρα στήριξης των συγγενών των θυμάτων και των πληγέντων του σιδηροδρομικού δυστυχήματος των Τεμπών της 28ης Φεβρουαρίου 2023, συνταξιοδοτική διάταξη, ρυθμίσεις για την ενισχυση της ασφάλειας των συγκοινωνιών, διατάξεις για την ενίσχυση της ανάπτυξης, παρεμβάσεις για τον εκσυγχρονισμό της τουριστικής νομοθεσίας και άλλες επείγουσες διατάξεις».

Στην ίδια πρόταση λοιπόν οι νεκροί μας μαζί με την ενίσχυση της ανάπτυξης υπενθυμίζοντας μας συνεχώς πως οι εργατικές δολοφονίες στα εργοστάσια, στις σκαλωσιές και σε όποιο άλλο σύγχρονο κάτεργο δουλεύουμε δεν αποτελεί μία μοναδική στιγμή στο χωροχρόνο αλλά την ουσία κράτους και κεφαλαίου. Και είναι αυτή η ουσία που οφείλουμε να αναδείξουμε και να αντιπαρατεθούμε.

Από τις απεργίες λοιπόν των εκπαιδευτικών και των διανομέων της wolt στις μαζικές πορείες στο δρόμο, κοινός παρανομαστής η συνεχής και αδιάκοπη σύγκρουση με όλα τα μέσα ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, μέχρι την ολική τους καταστροφή και πτώση.

Νέα Πατριαρχικής Πραγματικότητας

Η Zackie ζει τσακίστε τους ναζί

«Ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αναίρεση που άσκησε ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου στην απόφαση της αποφυλάκισης του μεσίτη Χορταριά, που κακοποίησε μέχρι θανάτου τον Ζαχαρία Κωστόπουλο. Ο τελευταίος είχε τιμωρηθεί με ποινή δεκαετούς κάθειρξης χωρίς αναστολή. Η αναστολή του χορηγήθηκε από ένα Μικτό Ορκωτό Εφετείο που συνεδρίασε στις 04/07/2022, δύο μήνες μετά την απαγγελία της πρωτόδικης απόφασης. Επί της ουσίας, δύο μήνες φυλακή εξέτισε ο ευνοημένος αυτός κατηγορούμενος. Η απόφαση αυτή επιβεβαιώνει την εχθρική διάθεση του ελληνικού δικαστικού συστήματος απέναντι στον αγώνα για απόδοση ουσιαστικής δικαιοσύνης. Έξι αρχικοί κατηγορούμενοι, δύο κατάδικοι, κανείς στη φυλακή. Είθε το κριτήριο που εισήγαγε η απόφαση αυτή να εφαρμοζόταν και στα δικαστήρια που κρίνουν τις αναστολές ποινών των φτωχών, των ασθενών και των πολιτικών κρατουμένων».

~**Άννυ Παπαρρούσου**, δικηγόρος οικογένειας Κωστόπουλου

«Κατά τη γνώμη μου, η ελληνική δικαιοσύνη όχι μόνο έχει πιάσει πάτο, αλλά σκάβει για να κατέβει πιο χαμηλά. Σταματήστε λοιπόν να μας ρωτάτε αν έχουμε εμπιστοσύνη στη Δικαιοσύνη. Την απάντηση την ξέρετε. Σας τη λέει ο λαός, οι νομικοί, οι συνταγματολόγοι της χώρας αλλά και του κόσμου όλου».

~**Μητέρα του ακτιβιστή Ζακ Κωστόπουλου**

πηγή: #Justice4Zackie

Περιοδεύων*

Στις αρχές του 2023, η κυβέρνηση της Ισπανίας πρωταγωνιστεί στους τίτλους των ευρωπαϊκών ΜΜΕ ως η πρώτη χώρα στην Ευρώπη που θεσμοθετεί την άδεια έμμηνου ρύσης μετ' αποδοχών, για όσες θηλυκότητες υποφέρουν από επώδυνη περίοδο. Το νομοσχέδιο έχει ακόμα δρόμο πριν γίνει νόμος του κράτους, καθώς θα πρέπει επιπλέον να ψηφιστεί από τη Γερουσία, και κατόπιν να επιστρέψει στη Βουλή των Αντιπροσώπων. Τα μέσα ενημέρωσης βλέπουν το νομοσχέδιο και την κυβέρνηση Σάντσεθ να πρωτοπορούν στις φεμινιστικές διεκδικήσεις, παρ' όλο που το συγκεκριμένο μέτρο δεν παρουσιάζει καμία πρωτοπορία σε παγκόσμια κλίμακα. Η Ασία φαίνεται να διεκδικεί την πρωτιά, με την Ιαπωνία να είναι η πρώτη που έχει εισάγει την άδεια έμμηνου ρύσης στην εργατική νομοθεσία από το 1947, μετά από απεργιακές διεκδικήσεις γυναικών. Ακολουθεί η Ινδονησία, η Νότια Κορέα, η Ταϊβάν, το Βιετνάμ και τέλος η Ζάμπια. Στην τελευταία μάλιστα, η εργαζόμενη δικαιούται μία ημέρα άδεια κάθε μήνα χωρίς να αιτιολογεί ή να απαιτεί ιατρική βεβαίωση. Με αυτό τον τρόπο, η άδεια δεν αποτελεί αντικείμενο διαπραγμάτευσης μεταξύ εργαζόμενων γυναικών και αφεντικών.

Το ισπανικό μέτρο αποτελεί μέρος ενός ευρύτερου νομοσχεδίου, που σχεδιάζει επίσης να ενισχύσει την πρόσβαση στις αμβλώσεις στα δημόσια νοσοκομεία, τα οποία πραγματοποιούν λιγότερο από το 15% των αμβλώσεων στη χώρα. Ο κύριος λόγος που συμβαίνει αυτό είναι η μαζική αντίρρηση των γιατρών για λόγους συνείδησης (π.χ. θρησκευτικούς) όπως ακριβώς συμβαίνει και στην Ελλάδα. Σε αρκετές περιοχές εκτός των αστικών κέντρων, οι γυναίκες χρειάζεται να διανύσουν εκατοντάδες χιλιόμετρα για να κάνουν έκτρωση λόγω ακόμα της έλλειψης δημόσιων υπηρεσιών, και της απουσίας εξειδικευμένης κλινικής κοντά τους. Το ίδιο σχέδιο νόμου προβλέπει επίσης το δικαίωμα σε ανήλικες να κάνουν άμβλωση χωρίς την άδεια των γονιών τους σε ηλικία 16 και 17 ετών, την προώθηση της σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης στα σχολεία, αλλά και τη δωρεάν διανομή αντισυλληπτικών ή προϊόντων υγιεινής για την περίοδο στα λύκεια.

Και ενώ η Ευρώπη προχωράει με πολύ αργούς ρυθμούς –σε επίπεδο θεσμών– προς την εργασιακή ισότητα των φύλων, στην άλλη μεριά του Ατλαντικού τρέχουμε ολοταχώς πίσω (γενικότερα). Ο λόγος για τη Florida, όπου επιδιώκεται ο κρατικός έλεγχός της σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης στα σχολεία. Το νομοθετικό σώμα –που αποτελείται κυρίως από ρεπουμπλικάνους– της «ανθισμένης» πολιτείας των ΗΠΑ, έχει ήδη εγκρίνει μία σειρά νόμων που περιορίζουν τη συζήτηση στα σχολεία για το φύλο, τη σεξουαλικότητα και την περίοδο. Τους πρώτους μήνες του 2023 εξετάζει τόσο την απαγόρευση της συζήτησης για την έμμηνο ρύση πριν την ηλικία των 12 ετών, όσο και την απαγόρευση των αμβλώσεων μετά από 6 εβδομάδες εγκυμοσύνης.

* μία από τις φράσεις που χρησιμοποιούμε –περισσότερο σε μικρές ηλικίες– για να δηλώσουμε συνθηματικά ότι έχουμε περίοδο, μιας που για κάποιον αδιευκρίνιστο λόγο μάς έμαθαν ότι είναι ντροπή.

LGBTQ+

[Αγγλία] Την Κυριακή 12/02 η 16χρονη trans κοπέλα Brianna Ghey δολοφονήθηκε έπειτα από στοχευμένη επίθεση με μαχαιριές σε δημόσιο πάρκο της Αγγλίας. Στο πρόσωπο του δολοφόνου βλέπουμε τα δύο 15χρονα που κατηγορούνται μέχρι στιγμής ότι εκτέλεσαν την αισχρή πράξη μίσους, βλέπουμε όμως και τα καθεστωτικά ΜΜΕ –πιστά στον ρόλο τους– να δολοφονούν ξανά την Brianna σβήνοντας και αποκρύπτοντας την τρανς ταυτότητά της από το κοινό, και χρησιμοποιώντας το deadname της. Βλέπουμε το κράτος που με τις πολιτικές του προσπαθεί να περάσει –και περνάει– νόμους που αποκλείουν τα τρανς άτομα. Βλέπουμε το συνεχώς αυξανόμενο κύμα του φασισμού στην Αγγλία, βλέπουμε την άνοδο του πληθυσμού των terfs που κάνουν άγονο το έδαφος για μια συμπεριληπτική φεμινιστική αλληλεγγύη. Βλέπουμε την χρόνια δαιμονοποίηση της τρανς κοινότητας, τον αποκλεισμό, την περιθωριοποίηση, τη μοναξιά, την παραμέληση και την αφροντισιά, το μίσος.

[Ελλάδα] Από τον Ιανουάριο του 2023, το κράτος αφαίρεσε τις ενέσεις αντιανδρογόνων από την κατηγορία των συνταγογραφούμενων φαρμάκων για τρανς άτομα, και πλέον γράφονται μόνο για καρκίνο του προστάτη. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι τρανς γυναίκες να αναγκάζονται να πληρώνουν 190€ για κάθε τρίμηνη ένεση.

Η κίνηση έγινε σταδιακά: Για χρόνια οι ενέσεις αντιανδρογόνων συνταγογραφούνταν από δημόσια και ιδιωτικά γιατρά, ανεξαιρέτως του αν ήσουν ασφαλισμένο. Από τον Ιανουάριο του 2022, αν είσαι ανασφάλιστο γίνεται αδύνατη η συνταγογράφηση από ιδιωτικά γιατρά, και ταυτόχρονα σε όλα τα φάρμακα η συνεισφορά του κράτους μειώθηκε από 90% σε 75%, κάτι που ανεβάζει την τιμή της κάθε ένεσης από 20€ σε 50€. Τώρα πια γίνεται απρόσιτο για τις τρανς θηλυκότητες.

Ενώ σε πολλές άλλες χώρες, στο κομμάτι της ορμονοθεραπείας υπάρχουν πολλαπλές επιλογές σκευασμάτων, στην Ελλάδα αυτό που υπάρχει ως μοναδική εναλλακτική επιλογή έχει πολύμορφες παρενέργειες και δεν συνιστάται. Η μακροχρόνια χρήση των ενέσιμων αντιανδριογόνων είναι σημαντικά προτιμότερη, καθώς αποτελούν την καλύτερη λύση και ταυτόχρονα έχουν πολύ λιγότερες παρενέργειες από τα χάπια.

[Η.Π.Α.] Στην Trans Legislation Tracker, ιστοσελίδα για την καταγραφή της νομοθεσίας για τα δικαιώματα των τρανς ατόμων, παρατηρούμε τα τελευταία 4 χρόνια την έξαρση νομοσχεδίων που κατατίθενται σε διάφορες πολιτείες των ΗΠΑ κατά της ορατότητας των τρανς, με τα περισσότερα να έχουν να κάνουν με την αορατότητα στο σχολικό περιβάλλον. Αυτές οι θεσμοθετημένες κινήσεις δεν αργούν να περάσουν από «τα πάνω» προς «τα κάτω». Στο Τέξας, ο πρόεδρος του πανεπιστημίου West Texas A&M απαγόρευσε τη διοργάνωση drag show που είχε προγραμματιστεί στον χώρο του πανεπιστημίου. Οι φοιτητ(ρι)ες της πόλης Canyon κάλεσαν καθημερινές κινητοποιήσεις ενώ επιπλέον κινήθηκαν νομικά απέναντι στο πανεπιστήμιο. Οι επιθέσεις από ακροδεξιούς ενάντια στα drag shows είναι όλο και περισσότερες, με αποτέλεσμα τα άτομα που τα διοργανώνουν να αναγκάζονται να απευθύνονται σε ιδιωτικές εταιρίες για προστασία. Τον Γενάρη του 2023 στο Τέξας, ωστόσο, οι Drag Queens διαπίστωσαν ότι μπορούν να βασιστούν στην ίδια την κοινότητα, μιας που ένοπλες κοινοτικές ομάδες τις υπερασπίστηκαν απέναντι σε Χριστιανούς φασίστες.

Ενεργά κυκλώματα trafficking και αστυνομικής μαφίας σε άμεση σχέση με τα κέντρα εξουσίας

«Στα φώτα και τη λάμψη της τουριστικής σεζόν που ξεκινάει ανεβαίνουμε στο "λίκνο του πολιτισμού" για να ακουστούμε σε όλη την πόλη. Σε μια φτωχογειτονιά ένα κορίτσι βιαζόταν και εκδιδόταν κατ' εξακολούθηση από έναν επιφανή επιχειρηματία στον Κολωνό με διασυνδέσεις στην εξουσία, την κυβέρνηση, την περιφέρεια, τον Δήμο, την αστυνομία, την εκκλησία...»

Πάνω από έξι μήνες έχουν περάσει μετά την αποκάλυψη της δράσης του παιδοβιαστή Μίχου. Επιθέσεις με πέτρες και σπάσιμο τζαμιών στο σπίτι που διαμένει το παιδί, παρακολουθήσεις και φωτογραφήσεις, επίθεση με μαχαίρι, εξαντλητικές καταθέσεις είναι μόνο μερικά στιγμιότυπα από την καθημερινότητα του παιδιού αυτού. Παρεμβάσεις σε δημαρχεία-υπεύθυνους φορείς, συνεντεύξεις τύπου και καταγγελίες βρήκαν μηδενική ανταπόκριση από την πολιτεία. Πορείες, μικροφωνικές και δράσεις αλληλεγγύης έχουν πραγματοποιηθεί σε διάφορα μέρη της χώρας. Στις 11 Μαρτίου και στις 7 Απρίλη καλέστηκαν πορείες στην περιοχή του Κολωνού και στο Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών υποθέσεων αντίστοιχα. Πλήθος κόσμου φώναζε συνθήματα ενάντια στην έμφυλη βία, την παιδική κακοποίηση, την πατριαρχία, το ξέπλυμα από τα μμε, τους βιαστές, τους μαστροπούς και τους συγκαλυπτές τους, κρατικούς και μη. Σε προσαγωγές 4 ατόμων κατέφυγε το κράτος στις 8 Απρίλη καθώς η επιτροπή αλληλεγγύης, φεμινιστικές και αλληλέγγυες συλλογικότητες ανάρτησαν πανό στην Ακρόπολη που έγραφε "Greek State: Mafia and Human Trafficking".

Ακολουθούν αποσπάσματα από δελτία τύπου και καταγγελίες της Επιτροπής Αλληλεγγύης στη 12χρονη επιζώσα και την οικογένειά της. Η επιτροπή έχει συγκροτηθεί από τη λαϊκή συνέλευση Κολωνού-Ακ. Πλάτωνος-Σεπολίων, σωματεία, συλλογικότητες φεμινιστικές και γειτονιών, άλλες κινήσεις καθώς και αλληλέγγυους-ες.

«[...] Στη σημερινή περίοδο φτώχειας και ανέχειας ενάντια στη βία του καπιταλισμού, της εκμετάλλευσης και της πατριαρχίας, κάνουμε υπόθεση όλης της κοινωνίας τον αγώνα για την προστασία της ανηλικότητας, των παιδιών και των φτωχών και πολλαπλά ευάλωτων οικογενειών τους. [...] Την Πέμπτη 2 Μαρτίου και ενώ όλη η χώρα θρηνούσε τα θύματα της σύγκρουσης των τρένων στα Τέμπη, "άγνωστοι" πέταξαν μια μεγάλη πέτρα στην τζαμαρία του σπιτιού που μένει το 12χρονο κορίτσι με τον αδελφό του. Η θεία τους τη στιγμή εκείνη απουσίαζε, και τα μικρά παιδιά πανικοβλήθηκαν. Η καταγγελία του γεγονότος στην αστυνομία όχι μόνο δεν πρόσφερε κάτι, αλλά αντιμετωπίστηκε με αδιανόητη αδιαφορία. Τον τόπο διαμονής φρόντισε να κοινοποιήσει δημόσια η ίδια η υφυπουργός εργασίας Δόμνα Μιχαηλίδου, και έχει εξ ολοκλήρου την πολιτική ευθύνη για τα γεγονότα τρομοκράτησης της 12χρονης. [...] Για πέμπτη συνεχόμενη φορά, η αστυνομία τραβολογά ένα 12χρονο κορίτσι στην ασφάλεια να καταθέσει για τους βιαστές της. Το φέρνουν το 12χρονο κορίτσι αντιμέτωπο με τον βιασμό του ξανά και ξανά, εξαναγκάζοντάς το χωρίς κάποια παρουσία οικείου προσώπου της εμπιστοσύνης της, με την ψυχρή παρουσία κρατικού ψυχολόγου μέσα σε ανακριτικό γραφείο, να ζήσει και να ξαναζήσει τους βιασμούς της. Το κράτος και η αστυνομία παραβιάζει κάθε έννοια κοινωνικής προστασίας απέναντι σε ένα ιδιαίτερα ευάλωτο άτομο, ένα 12χρονο κορίτσι το οποίο βασανίζεται σωματικά και ψυχικά. [...] Το κορίτσι ταξίδευε για ώρες μαζί με το ανήλικο αδελφάκι της, την κράτησαν σε μαραθώνια ανάκριση 5,5 ωρών, και μόνο μετά από αίτημα της δικηγόρου της οικογένειας την άφησαν να δει για λίγο τη μητέρα της στις φυλακές Κορυδαλλού. Κι όταν ζήτησε να δει τα άλλα αδέλφια της, αρνήθηκαν να πάει στο σπίτι της αλλά της έκαναν τη χάρη να τα χαιρετίσει έξω στον δρόμο για 5 λεπτά!»

«Η ταλαιπωρία και η τιμωρία του 12χρονου κοριτσιού, του μικρού της αδελφού και της θείας δεν σταμάτησε εκεί. Αργά τη νύχτα και αφού είχαν φτάσει στον τόπο κατοικίας τους, όπως ανέφερε η δικηγόρος της οικογένειας, Ασπασία Ταραχοπούλου, σε τηλεοπτική εκπομπή, τους σταμάτησε αυτοκίνητο της ασφάλειας, με άνδρες με καλυμμένα τα πρόσωπά τους, και όπλα στα χέρια. Κραδαίνοντας τους φακούς και τα όπλα κατέβασαν με φωνές τα παιδιά από το αυτοκίνητο για να τους κάνουν έλεγχο. Δεν τους πτόησαν ούτε οι άλλοι αστυνομικοί που συνόδευαν το 12χρονο κορίτσι και το αδελφάκι του.

»Το περιστατικό που ανέφερε η δικηγόρος προκαλεί μείζονα ερωτηματικά για την εξέλιξη της υπόθεσης εμπορίας ανθρώπων και μαστροπείας στον Κολωνό, και εύλογες υποψίες για τους πραγματικούς στόχους του εκδικητικού κράτους. Ποια κρατική υπηρεσία ασφάλειας έδωσε εντολή να γίνει έλεγχος στο αυτοκίνητο της ασφάλειας που μετέφερε την 12χρονη στον τόπο κατοικίας της, λίγες ώρες μετά τη νέα της ανάκριση στην οποία αναγνώρισε πάλι τα πρόσωπα των βιαστών της; Σε τι ακριβώς αποσκοπεί η τακτική του κράτους και της αστυνομίας να ανακρίνουν για πολλοστή φορά το 12χρονο κορίτσι, βάζοντάς το να αναγνωρίζει συνεχώς πρόσωπα βιαστών; Υπάρχει σχέδιο τρομοκράτησης του παιδιού που εκπορεύεται από την κρατική ασφάλεια; Αλλιώς, πως εξηγείται το σόου με τα όπλα να σημαδεύουν τη 12χρονη, τον αδελφό της και τους … αστυνομικούς που τη μετέφεραν;

»Κι όλη αυτή η πρακτική που παραπέμπει σε γνωστές προκλητικές τακτικές της ασφάλειας, συμβαίνει τη στιγμή που η 12χρονη δεν έχει ακόμη καμία στήριξη από το κράτος, δεν της παρέχεται διδασκαλία στο σπίτι, παραμένουν συνειδητά απόντες και αδιάφοροι όλοι οι κρατικοί φορείς.

»[...] Το κράτος δεν είναι ανύπαρκτο, είναι πολύ υπαρκτό, όχι μόνο σε αυτό το παιδί, εκδικούνται κάθε παιδί που θα τολμήσει να βγει να πει το τι του συμβαίνει και κάθε κακοποιημένη γυναίκα...».

Για μια ακόμη φορά απαιτούμε:

- Καμία συγκάλυψη του κυκλώματος μαστροπείας και εμπορίας ανθρώπων, και των σχέσεών του με κέντρα εξουσίας που δρουν και στη γειτονιά του Κολωνού.
- Να σταματήσει αμέσως ο βασανισμός και η επαναθυματοποίηση της 12χρονης επιζώσας βιασμού μέσα από την τρομοκρατική επανάληψη ανακρίσεων για βιαστές που είναι ήδη γνωστοί σε κράτος και ασφάλεια.
- Άμεση αποφυλάκιση της μητέρας του 12χρονου κοριτσιού
- Καμία καθυστέρηση για την ολόπλευρη στήριξη του 12χρονου κοριτσιού και όλης της οικογένειάς της από τους αρμόδιους κοινωνικούς φορείς δήμου και κράτους.
- Κοινωνικές δομές προστασίας για το παιδί και τις ευάλωτες οικογένειες

Για περισσότερες πληροφορίες για την υπόθεση αλλά και για στήριξη ηθική και οικονομική, ακολουθήστε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης τη σελίδα Επιτροπή Αλληλεγγύης στη 12χρονη.

Χωρίζοντας το 57 σε 300 κομμάτια

πολιτική τυμβωρυχία για μια κρατική-ταξική δολοφονία στα προεόρτια των εκλογών

«Τα πλούτη τους, οι νεκροί μας» και «οι ζωές μας μετράνε». Αυτά ήταν ενδεχομένως τα κεντρικότερα συνθήματα κατά τις απεργίες και τις μαζικές διαδηλώσεις που έγιναν σε όλη τη χώρα τις εβδομάδες μετά το δυστύχημα στα Τέμπη. Η «αντιστοίχιση» των κερδών των πλουσίων σε ανθρώπινες ζωές, εκ πρώτης όψεως ακούγεται μακάβρια, είναι όμως απολύτως ταξική – άρα και απολύτως ρεαλιστική. Στην ίδια λογική το δυστύχημα χαρακτηρίζεται ως «έγκλημα», σαφώς όχι στη βάση του αστικού νομικού συστήματος και του ποινικού κώδικά, αλλά ως ένα τραγικό στιγμιότυπο αφενός των πολιτικών του ελληνικού κράτους, και αφετέρου των επιλογών των επιχειρήσεων που διαχειρίζονται τον σιδηρόδρομο και τα τρένα. Οι δύο αυτές πλευρές «συναντιούνται» στον πολιτισμό της κερδοφορίας, όπου το πρωταρχικό μέλημα της επιχειρηματικής δραστηριότητας είναι η αύξηση των κερδών, όλα τα υπόλοιπα έρχονται –το πολύ– δεύτερα.

*

Η ταξική διάσταση του δυστυχήματος στα Τέμπη προκύπτει και από το ίδιο το υποκείμενο που χρησιμοποιεί το τρένο για τη μετάβασή του από τη μία πόλη στην άλλη. Παρά την αυξημένη τιμή του, και σε ένα πλαίσιο γενικευμένης ακρίβειας, το εισιτήριο παραμένει προσιτό σε σχέση με ένα αεροπορικό. Ο κόσμος που χρησιμοποιεί τον σιδηρόδρομο δεν απαρτίζεται, λοιπόν, κατά τύχη κυρίως από φοιτητές, φαντάρους, μετανάστριες, και γενικά από άτομα που ανήκουν στα χαμηλότερα στρώματα της κοινωνικής πυραμίδας· στρώματα των οποίων οι ζωές δεν μετράνε για την κυριαρχία, όπως βλέπουμε όλο και συχνότερα, τόσο μέσα από τις συνεχόμενες κρατικές δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα, και ρομά ή άλλων «περισσευούμενων» πληθυσμών στις μητροπόλεις, όσο και μέσα από τη διαρκή υποτίμηση και επίθεση στην καθημερινότητα ευρύτερα φτωχοποιημένων τμημάτων του πληθυσμού.

*

Το ζήτημα της ευθύνης τέθηκε εξαρχής στον δημόσιο λόγο. Από την πλευρά του, το κοινωνικό κομμάτι που χρωμάτισε τον δρόμο με την οργή του, «επέβαλε» τη θεματολογία της δημόσιας σφαίρας, φέρνοντας έτσι στο προσκήνιο την πολιτική ευθύνη για το δυστύχημα. Αναπόφευκτα, λοιπόν, στο στόχαστρο μπήκαν οι πολιτικές ιδιωτικοποίησης, όπως επιτάσσονται από το νεοφιλελεύθερο ρεύμα του καπιταλισμού, και οι εγχώριοι ενορχηστρωτές τους, εκπροσωπούμενοι καταρχήν από την εν ενεργεία κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Σε ψιλά γράμματα πέρασε η «συνεισφορά» της προηγούμενης διακυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όταν δια στόματος του τότε υπουργού οικονομικών, Γ. Βαρουφάκη, η «είσοδος ιδιωτών στον ΟΣΕ» κρινόταν «απολύτως απαραίτητη».

*

Να, λοιπόν, ένα πρώτο «ατυχές» σημείο σύγκλισης δεξιών και «αριστερών» διαχειριστών της κρατικής εξουσίας, που παραμένει επιμελώς «ξεχασμένο» όσο φουντώνει ο διάλογος για τις εκλογές. Πάνω σε αυτήν τη σύγκλιση μπορεί να γίνει κατανοητή η ρητορική των κομμάτων σε σχέση με το ζήτημα της ευθύνης: Αφενός, ο ορθολογικός νεοφιλελευθερισμός της Ν.Δ. υπερθεματίζει το «τραγικό ανθρώπινο λάθος» του σταθμάρχη, λάθος που οδήγησε στη «θυσία» 57 ανθρώπων και την κροκοδείλια συγνώμη του πρωθυπουργού. Αφετέρου, η προοδευτική και «δικαιωματική» προσέγγιση του ΣΥΡΙΖΑ μιλάει για «αμαρτωλές συμβάσεις», ανάγοντας την υπόθεση σε ζήτημα αδιαφάνειας. Οι μεγάλες κομματικές δυνάμεις δεν γίνεται να αποδώσουν την ευθύνη στις πολιτικές που οι ίδιες έχουν εφαρμόσει.

*

Τα δάκρυα και οι συγνώμες είναι προϊόν της κοινωνικής πίεσης και κατακραυγής, που μετέφερε τον φόβο στο στρατόπεδο των κυβερνώντων. Η κομματική «πολιτική», άλλωστε, είναι αναμέτρηση με ποσοτικούς όρους, αναφορικά με το πλήθος των ψηφοφόρων. Καμία σχέση δεν έχει, έτσι, με την ειλικρίνεια, ή τη μεταμέλεια, πόσο μάλλον με την ενσυναίσθηση. Μέσα από αυτήν τη συνθήκη οφείλει να φιλτράρεται η ρητορική και η στάση που κράτησε κάθε κόμμα, τόσο για το δυστύχημα καθ' εαυτό, όσο και τις κοινωνικές δυναμικές που αυτό πυροδότησε, ειδικά εφόσον αμφότερα διαδραματίστηκαν κατά την ανεπίσημη προεκλογική περίοδο.

*

Η τεχνητή σκυθρωπότητα βασιλεύει στο υπουργικό συμβούλιο που συγκλήθηκε μετά την τραγωδία των Τεμπών. Οι επαγγελματίες της πολιτικής δείχνουν ότι συμπάσχουν με το κοινωνικό θυμικό, όταν ο φόβος μετακομίζει στο στρατόπεδό τους όταν φοβούνται· πως η κοινωνική οργή θα τους καταπιεί...

Οι ιδιωτικοποιήσεις εκτελούνται, στο πλαίσιο του νεοφιλελευθερισμού, με στόχο να απομακρυνθεί από τον κρατικό μηχανισμό η επιβάρυνση του κόστους λειτουργίας των επιχειρήσεων «κοινής ωφέλειας». Το κόστος αυτό «αναλαμβάνεται» από την «ιδιωτική επιχειρηματικότητα», με αντιστάθμισμα το ενδεχόμενο μελλοντικό κέρδος από την ιδιωτική πλέον λειτουργία των επιχειρήσεων αυτών. Η «κοινή ωφέλεια» εκ των πραγμάτων εγκαταλείπεται, εφόσον ο κανόνας λειτουργίας γίνεται αποκλειστικά η επιχειρηματική κερδοφορία, η οποία με τη σειρά τις επιτάσσει ελαστικές σχέσεις αποδοτικότερης εργασίας, οδηγώντας έτσι στην υποβάθμιση της ίδιας της παρεχόμενης υπηρεσίας-εμπορεύματος, παράλληλα με την νομοτελειακή αύξηση της τιμής της. Εδώ δεν είναι ζητούμενη η αντιπαραβολή (ή η επιλογή) μεταξύ του κεϋνσιανού και του νεοφιλελεύθερου μοντέλου του καπιταλισμού. Είναι σημαντικό να θυμόμαστε πως η ενσωμάτωση αιτημάτων του ανταγωνιστικού κινήματος στη μορφή του κράτους πρόνοιας, προέκυψε από τη δυναμική του αγώνα του κινήματος, αλλά εν τέλει λειτούργησε ως βαλβίδα εξισορρόπησης της κοινωνικής-ταξικής πάλης, και ως μέσο αναχαίτισης της επαναστατικής προοπτικής. Από την άλλη, βέβαια, η ανάκληση αυτών των «κατακτήσεων» ανέκαθεν γινόταν στην κατεύθυνση ισχυροποίησης του κρατικού σχηματισμού, και επέκτασης της κερδοφορίας του κεφαλαίου, και αντίστοιχα στην κατεύθυνση υποβάθμισης της καθημερινής ζωής των υποτελών τάξεων.

*

Είναι αλήθεια πως κανείς δεν κατέχει καλύτερα ένα αντικείμενο εργασίας, από το ίδιο το υποκείμενο που εκτελεί την εργασία αυτή – στην προκειμένη περίπτωση ο λόγος πέφτει στους εργαζόμενους της Hellenic Train. Οι επαγγελματίες της πολιτικής «αναζητούν τις αιτίες» μέσα από κονταροχτυπήματα σε τηλεπαράθυρα και επιτροπές στη βουλή. Η πολιτική αντιπαράθεση επισκιάζει το γεγονός πως οι εργαζόμενοι στον σιδηρόδρομο επεσήμαναν επανειλημμένα με τις ανακοινώσεις και τις απεργιακές κινητοποιήσεις τους τις ελλείψεις και τους κινδύνους στους ελληνικούς σιδηρόδρομους. Καθίσταται σαφές πως αν ο λόγος τους είχε ληφθεί σοβαρά ενδεχομένως να είχε αποτραπεί το δυστύχημα.

*

Οι ανακοινώσεις των εργαζομένων στον ελληνικό σιδηρόδρομο «έπεφταν στο κενό»· οι απεργίες τους κρίνονταν παράνομες. Το πρόσφατο ιστορικό υπονόμευσης του μέσου της απεργίας έχει αφετηρία στη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, στο πλαίσιο πολυνομοσχεδίου που ψηφίστηκε στις αρχές του 2018, και μετέβαλε τους όρους κήρυξης απεργίας, θέτοντας ως απαραίτητη προϋπόθεση την «παρουσία του 50% των οικονομικά τακτοποιημένων μελών ενός σωματείου για να ληφθεί απόφαση». Η περαιτέρω νομική επίθεση στην απεργία, η ποινικοποίηση του συνδικαλισμού και η αποθέωση της απεργοσπασίας εμπεριέχονται στο αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη, που ψηφίζεται το καλοκαίρι του 2021. Το κράτος έχει συνέχεια, μέρος δεύτερο...

*

Η κήρυξη «εθνικού πένθους» ήρθε –μεταξύ άλλων– να προλάβει την έκφραση της κοινωνικής οργής, και να τη διοχετεύσει στα μονοπάτια της εθνικής ενότητας, ώστε να «συσκοτίσει το προφανές των ευθυνών» κράτους και εταιρίας. Ενώ η γενικότερη ρητορική περί πένθους δέχτηκε έντονη κριτική, πρωτίστως στον δρόμο, ένα βασικό

της σημείο έμεινε σχεδόν στο απυρόβλητο: Οι κοινωνικές ταυτότητες των νεκρών. Το γεγονός πως ένα μεγάλο κομμάτι των θυμάτων (νεκρών και τραυματιών) είναι νεαρής ηλικίας ήταν αρκετό, ώστε να αποδοθεί στο σύνολο αυτό η νεανική φοιτητική ταυτότητα. Αυτό το επικοινωνιακό τέχνασμα, προερχόμενο κυρίως εξ αριστερών, κατάφερε να συνομιλήσει με βαθύτερα κοινωνικά αντανακλαστικά, που πηγάζουν από τη βαρύτητα που αποδίδεται στον θεσμό της οικογένειας μέσα στην ελληνική κοινωνία: Από το πάλαι ποτέ τρίπτυχο «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια», η οικογένεια αποτελεί πυλώνα συγκρότησης της ελληνικής εθνικής ιδεολογίας, και βασικό χαρακτηριστικό του εγχώριου κοινωνικού σχηματισμού. Στο κοινωνικό φαντασιακό, έτσι, η κατηγορία ότι «σκοτώνουν τα παιδιά μας», εμποτισμένη από τη διάχυτη οργή, αφενός κατάφερε την κινητοποίηση μεγάλου πλήθους κόσμου στις διαδηλώσεις που ακολούθησαν, αφετέρου αποτέλεσε σαφή ένδειξη για τα κομμάτια εκείνα της εθνικής ιδεολογίας που υποβόσκουν στο μοτίβο των τρεχουσών κοινωνικών αντιστάσεων.

*

Η πολιτική νεκρολογία διέγραψε το ηλικιακό φάσμα των ανθρώπων που έχασαν τη ζωή τους – μα κυρίως, καθώς ο διάλογος διεξαγόταν σε εθνικό πλαίσιο, το μεταναστευτικό υποκείμενο «εκτοπίστηκε» από το τρένο. Ελάχιστες φωνές μόνο επισήμαναν πως στο τρένο ενδέχεται να υπήρχαν άνθρωποι που δεν κατάγονταν από την Ελλάδα, και μπορεί να μην είχαν κάποιο άτομο που να βρίσκεται στη χώρα, και να γνωρίζει ότι ταξιδεύουν, ώστε να τους αναζητήσει.

*

Το δυστύχημα στα Τέμπη επικαθόρισε και ενέτεινε τον προεκλογικό ανταγωνισμό. Αντίστοιχα, ο εκλογικός ορίζοντας κατέστη πιο ορατός αμέσως μετά το δυστύχημα, και ειδικά μέσα στις κινητοποιήσεις που ακολούθησαν. Αναπόδραστα, για τις κομματικές παρατάξεις του «αντικυβερνητικού μετώπου», οι κοινωνικές αντιστάσεις, εκτός από στιγμιότυπα οργής, αποτελέσαν και δεξαμενές δημοκρατικής απεύθυνσης και άντλησης ψηφοφόρων. Στον αντίποδα, για τους επαναστατικούς πολιτικούς χώρους που δεν αποβλέπουν στην εκλογική αναμέτρηση, και στην εξαργύρωση της συμμετοχής τους στους κοινωνικούς αγώνες, η «κεφαλαιοποίηση» της δραστηριότητάς τους τίθεται με εντελώς διαφορετικούς όρους: Ως προοπτική ενίσχυσης των τρεχόντων αγώνων, και καταγραφής στη δημόσια σφαίρα, στο φαντασιακό και στη μνήμη τόσο των συλλογικών υποκειμένων όσο και των αντιστάσεών τους. Το ενδεχόμενο πολιτικό όφελος είναι αφενός η ενίσχυση των αδιαμεσολάβητων (από κομματικές παρατάξεις και ιεραρχίες) διεργασιών, που αγωνίζονται για την αποτίναξη όλων των μορφών καταπίεσης· αφετέρου η αναδίπλωση του κράτους και του καπιταλισμού –έστω και για ένα βήμα– ώστε τα εκμεταλλευόμενα υποκείμενα να βρουν διεξόδους από τον φόβο και την παραίτηση, και να διοχετεύσουν την οργή για την καθημερινότητα που γίνεται όλο και πιο αβίωτη σε όλα τα επίπεδα.

*

Στις μαζικές διαδηλώσεις που ξέσπασαν μετά το δυστύχημα στα Τέμπη, οι κομματικοί μηχανισμοί, έχοντας το βλέμμα στραμμένο στις εκλογές, αξιοποίησαν για ακόμα μία φορά τη δράση και τη στάση του αναρχικού χώρου – άλλοτε σιγοντάροντας τις συγκρούσεις, και άλλοτε υπονομεύοντας τις ίδιες πρακτικές μέσα από ακατάσχετη προβοκατορολογία. Ως απάντηση, εκτός από τη θεωρητικο-πολιτική αποδόμηση αυτής της εργαλειακής αντιμετώπισης των αναρχικών, που έλαβε χώρα σε πρώτο χρόνο και σε περιβάλλον συγκρούσεων, έγιναν και μεμονωμένες κινήσεις που έθεσαν με υλικούς όρους τις διαχωριστικές γραμμές: Η προσπάθεια για αποπομπή του πρώην υπουργού επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, Δημήτρη Βίτσα, από διαδήλωση στο Ίλιον για το έγκλημα στα Τέμπη, και η επίθεση στον γραμματέα του Μέρα25, και επίσης πρώην υπουργό επί ΣΥΡΙΖΑ, Γιάνη Βαρουφάκη, σε εστιατόριο στα Εξάρχεια. Και οι δύο κινήσεις, θέτοντας αυστηρά «κοινωνικά» όρια, έκαναν ξεκάθαρο πως η κινηματική μνήμη δεν είναι τόσο κοντή, και ειδικά πρώην υπουργοί είναι υπόλογοι για τη φτωχοποίηση των καταπιεσμένων. Και οι δύο κινήσεις, θέτοντας αυστηρά πολιτικά όρια, έκαναν ξεκάθαρο πως ο επαναστατικός μετασχηματισμός των κοινωνικών σχέσεων δεν είναι συμβατός με τον (δια)κομματικό ανταγωνισμό, τις εκλογές και την αστική δημοκρατία.

*

Παράλληλα, και οι δύο κινήσεις προκάλεσαν «έκπληξη» στο εσωτερικό του «αντικυβερνητικού μετώπου», και χρησιμοποιήθηκαν για τη διάρρηξή του από το κυβερνόν κόμμα, με στόχο την επαναφορά στην προηγούμενη «σταθερότητα». Αντίστοιχα, ο ίδιος ο Βαρουφάκης, διαβλέποντας αυτό το ενδεχόμενο, προσπάθησε να διατηρήσει το ζήτημα των Τεμπών πάνω από την είδηση της επίθεσης στο πρόσωπό του, και να την αποφορτίσει πολιτικά, ώστε να συνεχιστεί η ευνοϊκή «περίοδος ψηφοθηρίας», κλείνοντας το μάτι ακόμα και προς τον αναρχικό χώρο. Με αυτά τα δεδομένα, και βάσει της κοινωνικής δυναμικής των συγκεκριμένων ημερών, το χτύπημα του Βαρουφάκη μπορεί να ήταν άστοχο. Ο προπηλακισμός του, όμως, τόσο για το μερίδιο ευθύνης του κατά την υπουργική θητεία του, όσο και για την ψηφοθηρική αντιμετώπιση των κοινωνικών αντιστάσεων, παραμένει πολιτικά επιβεβλημένος.

*

Διανύουμε μία περίοδο που εφαρμόζονται οι πλέον βάρβαρες πολιτικές υποτίμησης και φτωχοποίησης των από τα κάτω, με το δυστύχημα στα Τέμπη να αποτελεί το πιο χαρακτηριστικό της στιγμιότυπο – το πιο τρανταχτό «σημείο των καιρών μας». Αυτά που επιβάλλονται σήμερα, είναι εκείνα που δεν επέτρεψαν οι κοινωνικές αντιστάσεις του 2010-2012. Και οι εκλογές, ανεξαρτήτως «νικητή», θα οδηγήσουν νομοτελειακά στην επιδείνωση αυτής της συνθήκης. Η πρόσφατη ιστορία είναι ενδεικτική άλλωστε: Οι «αντιμνημονιακές ταραχές» κάμφθηκαν συμπληρωματικά, τόσο με την εκ δεξιών ωμή καταστολή όσο και την εξ «αριστερών» πολιτική ενσωμάτωσης. Διαχείριση του κρατικού μηχανισμού, σημαίνει διαχείριση μία δομής με συγκεκριμένο πολιτικό ιστορικό, ροπές, συμμαχίες και συμφέροντα· με δεσμεύσεις για «επίτευξη» συγκεκριμένων πολιτικών και στόχων, μέσα από επίσης συγκεκριμένες μεθόδους, μεθοδεύσεις και πρακτικές. Δεξιά ή αριστερή, η διαχείριση όλων αυτών μπορεί να διαφοροποιείται σε σημεία, παραμένει όμως ομόρροπη, με κατεύθυνση τις εφαρμοσμένες στοχεύσεις, και με δεδομένους τους προϋπάρχοντες περιορισμούς του κρατικού σχηματισμού. Το κράτος έχει συνέχεια. Όσα δυστυχήματα και να γίνουν, όσες εκλογές και αν έρθουν, δεν μπορούν να το αλλάξουν. Η ανατροπή της βαρβαρότητας είναι ρεαλιστική αποκλειστικά μέσα στη συνέχιση του αγώνα.

μούμια

Ένα πτώμα στη μέση κομμένο

Όταν συμβαίνει ένα ατύχημα τα ΜΜΕ προβαίνουν σε δημοσιογραφική κάλυψη. Όταν συμβαίνει μια κρατική δολοφονία τα ΜΜΕ προβαίνουν σε κρατική συγκάλυψη. Από τη συμπλήρωση ήχων πορείας από το MEGA στο βίντεο της δολοφονίας του Α. Γρηγορόπουλου, μέχρι το πόρισμα πως την ευθύνη την έχει ο σταθμάρχης για τη σύγκρουση των τρένων στα Τέμπη. Είναι αρχές Μάρτη, όλα τα δημοσιογραφικά μέσα μας ανακοινώνουν πως βρισκόμαστε σε εθνικό πένθος, την ίδια ώρα η πρόεδρος της δημοκρατίας αφήνει λουλούδια στο μέχρι χθες φλεγόμενο τρένο (ενώ οι έρευνες είναι ακόμα σε εξέλιξη), και παράλληλα ο πρωθυπουργός σφίγγεται για να κλάψει με φόντο τη δολοφονία στην οποία συνέβαλε.

Προφανώς, το επόμενο διάστημα δεν είναι κάποια ψυχαγωγική εκπομπή το μεγάλο γεγονός των καναλιών, αλλά η διαρκής «ερεύνα» για τη διαλεύκανση των γεγονότων, τη λοιδορία των συνδικαλιστών του ΟΣΕ, τη διαρκή διαπόμπευση του σταθμάρχη με τη σύσταση του στημένου αστικού δικαστηρίου. Παίρνοντας τα ινία, τα ΜΜΕ αρχίζουν το στήσιμο του κρατικού άλλοθι: «Ο σταθμάρχης έκανε ένα ανθρώπινο λάθος». Έτσι, αφού χαράχτηκε η υπερασπιστική γραμμή, τα έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα θα ξεκινήσουν συντονισμένα να πετάνε τα πειστήρια ενοχής του σταθμάρχη. Συνομιλίες με τους συνάδελφους του, το σκοτεινό παρελθόν της πρόσληψής του, στοιχεία για την εκπαίδευση που δεν έλαβε, κ.ά. Πεισματικά προσπαθώντας να μην θίξουν το κράτος και την ιδιωτική εταιρία που είναι οι λειτουργοί στα τρένα, υπερτροφοδοτώντας με υλικό τον κόσμο μέσα από τα δελτία των οκτώ, τον τύπο και τις ενημερωτικές σελίδες, με σκοπό τη διαστρέβλωση, τον αποπροσανατολισμό και το καταλάγιασμα της οργής.

Έναν μήνα αργότερα, η επαναλειτουργία των τρένων ξεκινάει με υπουργούς και στελέχη της ΝΔ να υποδύονται τους χαρούμενους επιβάτες στο πρώτο δρομολόγιο, θυμίζοντας προεκλογική εκστρατεία σε

Η αδυναμία του νεοφιλελευθερισμού να κρατήσει τα τρένα στις ράγες

Ο νεοφιλελευθερισμός είναι η πολιτική που επιβάλλει την κερδοφορία για το ιδιωτικό κεφάλαιο με άντληση κέρδους από όλες τις δομές της κοινωνίας, ακόμη και από αυτές που θα φάνταζε απίθανο, όπως οι φυλακές και τα νοσοκομεία. Αυτή η πολιτική έχει ένα άλυτο μέχρι σήμερα πρόβλημά: Δεν μπορεί να κρατήσει τα τρένα πάνω στις ραγές. Ακριβώς γιατί αυτά κινούνται σε ράγες, σε αντίθεση με όλα τα υπόλοιπά μέσα. Ο σιδηρόδρομος, πέρα από τα οχήματα, χρειάζεται ένα εκτενές δίκτυο από ραγές, γέφυρες, ηλεκτρικά καλώδια, σταθμούς, συντήρηση και συντονισμό, που όλα μαζί συνθέτουν την αναγκαία αλυσίδα για να κινηθεί. Ο νεοφιλελευθερισμός έχει στόχο να σπάσει αυτήν την αλυσίδα.

Την 9η Σεπτεμβρίου 1997, ένα επιβατικό τρένο υψηλής ταχύτητας συγκρούεται με ένα εμπορικό στο δυτικό Λονδίνο, με απολογισμό 7 νεκρούς και 139 τραυματίες. Το τρένο δεν είχε επιβραδύνει σε προειδοποιητικά σήματα, και δεν είχε ενημερωθεί ότι δεν λειτουργούσε το σύστημα αυτόματης προειδοποίησης. Επιπλέον ο οδηγός δεν είχε εκπαιδευτεί στη λειτουργία του συστήματος αυτόματης προστασία τρένου, και γι' αυτό εκείνο ήταν εκτός λειτουργίας. Είναι η χρόνια που έχει ολοκληρωθεί η ιδιωτικοποίηση των βρετανικών σιδηρόδρομων, αφού πρώτα έχουν κατακερματιστεί σε ένα πλήθος ιδιωτικών εταιριών: Κάποιες εταιρίες διαθέτουν τα τρένα, άλλες εταιρίες τα νοικιάζουν και πραγματοποιούν τα δρομολόγια, ενώ ακόμη σε άλλη εταιρία ανήκουν οι γραμμές και οι σταθμοί, σε άλλη η διαχείριση των σταθμών, και σε άλλη η συντήρηση των γραμμών και των υποδομών. Από τότε σημειώνονται τουλάχιστον ακόμη τέσσερα σοβαρά δυστυχήματα –με τελευταίο αυτό στο Πότερς Μπαρ, στις 10 Μαΐου 2002 που οδήγησε σε 7 νεκρούς και 76 τραυματίες– μέχρι να ολοκληρωθεί η κρατικοποίηση και η ενοποίηση των εταιριών που είχαν αναλάβει τις υποδομές.

Η αδυναμία του νεοφιλελευθερισμού στην περαίωση αυτής της φαινομενικά απλής διαδικασίας –των τρένων που κινούνται σε ραγές– σκοντάφτει πάνω στο ότι μερικά κομμάτια του σιδηρόδρομου δεν παράγουν άμεσο κέρδος. Καθώς άμεσα κερδοφόρο είναι μονό το κομμάτι των εισιτηρίων που εκδίδεις για να σε μεταφέρει το τρένο, το κράτος πρέπει να διαχωρίσει τον σιδηρόδρομο σε τουλάχιστον τρία κομμάτια (τρένα, υποδομές, διαχείριση δικτύου), και τότε μπορεί να πουλήσει τα τρένα και να κρατήσει τις υποδομές, το δίκτυο και τη συντήρηση, έτσι ώστε να χρηματοδοτήσει τα μη κερδοφόρα κομμάτια, να αναθέσει το έργο τους σε εργολάβους, και να καταστούν κερδοφόρα για το κεφάλαιο. Το παραπάνω μοντέλο καθιστά τον συντονισμό των παραπάνω κομματιών έναν δυσεπίλυτο γρίφο, ενώ οι μεμονωμένοι καπιταλιστές που προσπαθούν να αποκομίσουν κέρδος από τον σιδηρόδρομο αδιαφορούν για τις συνέπειες, ενώ παράλληλα απολαμβάνουν την ασυλία του κράτους.

Στην Ελλάδα το 1996 ξεκινάει ο διαχωρισμός των εταιριών, με τη δημιουργία της ΕΡΓΟΣΕ που αναλαμβάνει το επενδυτικό έργο του ΟΣΕ. Η καθοριστική διάσπαση θα πραγματοποιηθεί το 2010, όταν διαχωρίζεται για μια ακόμη φόρα ο ΟΣΕ και δημιουργείται η ΤΡΑΙΝΟΣΕ, που αναλαμβάνει τα τρένα και τα δρομολόγιά τους, ενώ ο ΟΣΕ κρατάει του σταθμούς, το δίκτυο και τη συντήρησή τους. Παράλληλα, δημιουργείται και η Ρυθμιστική Αρχή Σιδηροδρόμων (Ρ.Α.Σ.) που αναλαμβάνει την εποπτεία όλων των παραπάνω εταιριών.

Η ΤΡΑΙΝΟΣΕ πωλείται με αντίτιμο 50 εκατ. ευρώ το 2017 επί διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ στους ιταλικούς σιδηροδρόμους, και μετονομάζεται σε Hellenic Train. Η Hellenic Train επιδοτείται με 50 εκατ. ευρώ τον χρόνο για όλες τις διαδρομές που πραγματοποιεί, καθώς αυτές θεωρούνται άγονες, ενώ σε αντάλλαγμα αναλαμβάνει να κάνει επενδύσεις 500 εκατ. ευρώ. Η εταιρεία δεν θα πραγματοποιήσει καμία επένδυση πέραν της αγοράς των περίφημων μεταχειρισμένων ελβετικών τρένων που ονομάζει ασημένια βέλη, ενώ το 2019 ανανεώνεται η σύμβαση επιδότησης για δεκαπέντε χρόνια. Παράλληλα καταργείται η υποχρέωση για επενδύσεις, ενώ ως αντάλλαγμα αποδέχεται και την κατάργηση της υποχρέωσης του κράτους για την ολοκλήρωση των έργων ασφαλείας.

Το 2007 υπογράφονται οι πρώτες συμβάσεις για το περίφημο ETCS, το σύστημα που φρενάρει αυτόματα τα τρένα αν εντοπιστεί σοβαρό πρόβλημα, και το GSM-R για τις επικοινωνίες. Το αρχικό ύψος τους ξεπερνούσε συνολικά τα 35 εκατ. ευρώ, και μεταξύ των αναδόχων ήταν η ιταλική εταιρεία Ansaldo, η ΤΕΡΝΑ και η γαλλική Thales. Το 2014 ξεκινάει η σύμβαση 717 της ΤΡΑΙΝΟΣΕ για τη σηματοδότηση και την τηλεδιοίκηση, με αρχικό προϋπολογισμό 41,3 εκατ. ευρώ. Ανάδοχος ορίστηκε η κοινοπραξία της εταιρείας Τομή ΑΒΕΤΕ (θυγατρική του Άκτωρα) με τη γαλλική Alstom Transport SA. Οι εργολάβοι εγκαθίστανται και έχουν ως στόχο να διεκδικήσουν επιπλέον συμβάσεις. Έτσι περνάν να χρόνια χωρίς τα έργα να παραδίδονται, με τους εργολάβους να προσπαθούν να απαξιώσουν τις υποδομές –φτάνοντας στο σημείο να αποξυλώνουν αναίτια ήδη υφιστάμενα συστήματα– με στόχο να κερδίσουν περισσότερα χρήματα.

Έτσι σχηματίζεται λίγο πολύ το σημερινό σιδηροδρομικό τοπίο με μια ιδιωτική εταιρία να ελέγχει τα τρένα, δυο ναι μεν κρατικές εταιρίες –που όμως μοιράζονται το έργο τους με εργολάβους– να έχουν την ευθύνη της συντήρησης και της κατασκευής των υποδομών, και μια ρυθμιστική αρχή του κράτους να «διασφαλίζει» τη λειτουργία των παραπάνω. Είναι γεγονός ότι όπου οι σιδηρόδρομοι έχουν κατατμηθεί και μοιραστεί σε ιδιώτες, οι μεμονωμένοι καπιταλιστές προσπαθούν να μεγιστοποιήσουν το κέρδος, και να συρρικνώσουν την ασφάλεια οδηγώντας σε ανθρωπινά θύματα.

Στις 7 Φεβρουαρίου οι εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους βγάζουν μια ανακοίνωση, την οποία ελάχιστα Μ.Μ.Ε. θα δημοσιεύσουν, σπάζοντας την ομερτά προστασίας της κυβέρνησης. Η ανακοίνωση καταλήγει: «Δεν θα περιμένουμε το δυστύχημα που έρχεται, για να τους δούμε να χύνουν κροκοδείλια δάκρυα κάνοντας διαπιστώσεις». Στις 15 Φεβρουαρίου αποφασίζεται η παραπομπή της Ελλάδας στο ευρωπαϊκό δικαστήριο για το ζήτημα των σιδηροδρομικών υποδομών. Στις 20 Φεβρουαρίου ο υπουργός Μεταφορών και Υποδομών δηλώνει πως «είναι ντροπή –και ντρέπομαι– που θέτετε θέματα ασφαλείας, και θα ήθελα να ανακαλέσετε αμέσως. Είναι ντροπή όταν σας εξήγησα –και το ξαναλέω– ότι το γεγονός ότι αυτή τη στιγμή υπάρχουν οι ΥΔΥ διασφαλίζει την ασφάλεια». Στις 28 Φεβρουαρίου ξεκινούν οι προετοιμάσεις για την επίσκεψη του πρωθυπουργού, Κυριακού Μητσοτάκη, την επομένη μέρα στο κουφάρι του κέντρου τηλεδιοίκησης-σηματοδότησης σιδηροδρόμων στη Θεσσαλονίκη. Το ίδιο βράδυ ένα επιβατικό τρένο συγκρούεται με ένα εμπορικό, που κινούταν στην ίδια γραμμή από αντίθετη κατεύθυνση στα Τέμπη, ενώ ο απολογισμός δεν έχει ολοκληρωθεί, οι νεκροί είναι δεκάδες.

Δεδομένων των παραπάνω καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι για το κράτος οι ζωές αυτών που θα έπαιρναν το τρένο έχουν μικρότερη αξία από το οικονομικό κέρδος του κεφαλαίου. Ακριβώς όπως έχουν και οι ζωές των μεταναστών που πνίγονται στο αιγαίο, συχνά με τη συμβολή του λιμενικού. Αυτό δεν είναι ανθρώπινο λάθος, είναι ο καπιταλισμός.

Foreign_Voice

Χριστούγεννα το τραπέζι στρωμένο*

**Βανδαλούπ – Τέταρτη εξουσία, 1997*

κωμωδία του ελληνικού κινηματογράφου, και πρακτικά χωρίς να έχει αλλάξει κάτι – πέρα από τις κοροϊδευτικά λίγες προσλήψεις με μπλοκάκι που ανακοίνωσε η κυβέρνηση μετά τη σύγκρουση. Όπως πρωτοανέφεραν οι εργαζόμενοι του ΟΣΕ, το προσωπικό είναι ανεπαρκές και τα πάντα είναι χειροκίνητα. Παράλληλα με την επαναλειτουργία των σιδηροδρόμων, στο παιχνίδι μπαίνει το μεγάλο χαρτί του κράτους, του κεφαλαίου και των ΜΜΕ: Η ΕΥΠ. Ο στενός αυτός συνεργάτης της ενημέρωσης προσέφερε δύο ακόμα φιάσκο για τον αποπροσανατολισμό της δημόσιας σφαίρας: Την υποτιθέμενη εξάρθρωση της Ρωσίδας πράκτορα, και των Πακιστανών εργατών γης που σχεδίαζαν «τρομοκρατικό» χτύπημα.

Οι τριγμοί και οι σπασμωδικές κινήσεις του διαχειριστή του κράτους είναι ξεκάθαρες, με την προεκλογική εκστρατεία των αρίστων να στήνεται πάνω σε καμένη σάρκα, τζάμια, στραβωμένες λαμαρίνες, φωτογραφικές διατάξεις, αστείες προσλήψεις, στημένες συνεντεύξεις σε πάλαι ποτέ εκλογικών αντιπάλων εκπομπές, εύκολες υπουργικές παραιτήσεις, στημένα ρεπορτάζ όπου αναθεματίζουν τις πορείες για την κρατική δολοφονία και τις παρεμβάσεις στον διαχειριστή των τρένων Hellenic Train, προσπαθώντας να στήσουν μια εικόνα ευμάρειας, την οποία η αντιπολίτευση προσπαθεί με λαϊκισμό να αμαυρώσει, αγνοώντας επιδεικτικά την κοινωνική οργή.

Υπάρχει μία ρήση που λέμε συνέχεια, που σε εποχές σαν αυτές που διανύουμε, όπως φάνηκε στην πράξη γίνεται ακόμα πιο κοφτερή, και το δυσοίωνο στόμα της ενημέρωσης τη φοβάται.

«Να πάρουμε την πληροφόρηση στα χέρια μας»

Να μην αφήσουμε την αντιπληροφόρηση να γίνει πολιτικό κενοτάφιο από την όποια εξουσία.

μύκητας απ' τον γιογκόθ

Δύο μολότοφ, χίλιοι και κάτι προβοκάτορες και μια ταξική δολοφονία

I

Τα μεγάλα γεγονότα μάλλον μοιάζουν κάπως έτσι. Έχουν ένα αδιευκρίνιστο μούδιασμα στο σώμα, γεννούν σκέψεις οργής, κινητοποιούν το άτομο να πάψει πια να είναι άτομο που ζει με άλλα άτομα. Το θέλουν να βρεθεί από κοινού, να αναζητήσει αυθόρμητα και επιτακτικά μια ασαφή συλλογικότητα, η οποία συγκροτείται επί του κοινού βιώματος το οποίο ψελλίζει ένα πρώτο «Ζούμε από τύχη», ένα δεύτερο «Θα μπορούσα να ήμουν και εγώ εκεί», και ένα τρίτο «Φτάνει». Το μεγάλο γεγονός όμως, δεν έγκειται μόνο στην αντικειμενικότητά του, δηλαδή στην πολύνεκρη δολοφονία σε ένα από τα πιο πολυσύχναστα δρομολόγια τρένου που ενώνουν Αθήνα-Θεσσαλονίκη, αλλά κυρίως σε μια αφηρημένη και ανείπωτη ταύτιση με την τάξη των ανθρώπων που μετρούν τα λεφτά για να αγοράσουν ένα –πλέον πολύ ακριβό– εισιτήριο, που στριμώχνονται στα βαγόνια, που στην τελική η ίδια τους η ζωή δεν έχει και τόση σημασία μπροστά στην κερδοφορία του κεφαλαίου.

II

Οι δολοφόνοι λοιπόν, βγαίνουν αμέριμνοι στα κανάλια, βγάζουν διαγγέλματα, παίρνουν ή δίνουν συνεντεύξεις, τοποθετούνται και απολογούνται, με αυτήν τη γνωστή ψυχραιμία της εξουσίας που μπορεί να σε τσακίσει. Η τάση για συλλογικοποίηση, από την άλλη, εκφράζεται στον δημόσιο χώρο με μαζικές διαδηλώσεις. Η τελετουργία της διαμαρτυρίας ξεδιπλώνεται στα κεντρικά σημεία της μητρόπολης, και ακολουθεί τα ορισμένα βήματα. Πανό, ντουντούκες, πλακάτ, λεκτικά μηνύματα πόνου, θλίψης, οργής. Η αστυνομία αν και διακριτική, παραμένει παρούσα, λαμβάνοντας μια θέση στο τελετουργικό. Σαν να λέμε «διαδηλώστε με μέτρο». Πώς συμβαίνει λοιπόν σε μια ωμή ιστορική στιγμή έκφρασης του τι σημαίνει «ανάπτυξη του κεφαλαίου», σε μια ρωγμή στις κοινωνικές σχέσεις κατά την οποία εμφανίζεται η ένταση της ταξικής βίας, η απόσταση ανάμεσα στο κράτος και την κοινωνία να διατηρείται σε μια γνώριμη και ασφαλή θέση;

III

Ηχούν λόγια από τα μεγάφωνα των κομματικών οργανώσεων, «ώρα να απομακρυνθούμε, έρχονται οι προβοκάτορες, τα τσιράκια του κράτους!», όσο ένα μαυροφορεμένο μπλοκ ανεβαίνει τη Σταδίου κρατώντας πέτρες, διατηρώντας μια σιωπή ανάμεσά τους, μοιάζοντας σε μια πρώτη όψη ως τα μαύρα πρόβατα, μια παραφωνία. Οι συγκρούσεις ξεκινούν, η βία συνήθως καταδικάζεται όταν εκφράζεται από διαδηλωτές –εκτός αν θεαματικοποιείται ως ένα διαχωρισμένο γεγονός–, ενώ όταν εκφράζεται από την αστυνομία, αναμένεται και συνήθως καταγγέλλεται με μετέπειτα κείμενα περί καταστολής, με έναν προβλεπόμενο βερμπαλισμό γύρω από το «Θα μας βρείτε μπροστά σας». Μα καλά. Τι ειρωνεία. Η τελετουργία της διαδήλωσης, λοιπόν, μπορεί να αφορά μια επιβεβαίωση του μονοπωλίου της βίας από το κράτος. Μου γεννάται το ερώτημα: Πώς άραγε συντηρεί το ίδιο το κοινωνικό σώμα την αντί-εξέγερση που έχει επιβάλει η εξουσία μεθοδικά όλες αυτές τις δεκαετίες; Με άλλα λόγια, για να σταματήσει να αναπαράγεται ο εφιάλτης του κράτους και του κεφαλαίου, χρειάζεται, εκτός άλλων, οι κυβερνούμενοι να σταματήσουν να τον αναπαράγουν. Όσο πιο τακτοποιημένη είναι λοιπόν η τελετουργία της διαδήλωσης, τόσο οι κοινωνικές δυνάμεις μένουν φρόνιμες, και ο κοινωνικός ανταγωνισμός, ενώ υπάρχει και κινεί προς μια εξεγερσιακή κατεύθυνση, ντύνεται τελικά ως «ανάγκη για ειρηνική διαμαρτυρία, έξω οι προβοκάτορες από τις διαδηλώσεις». Αλήθεια, τι μπορεί να σημαίνει η λέξη «προβοκάτορας», και γιατί την ακούσαμε ή τη διαβάσαμε τόσες πολλές φορές εκείνες τις ημέρες; Πώς και επιλέγεται μια τέτοια λέξη για να περιγράψει μια αντιληπτή ως αποκλίνουσα συμπεριφορά, η οποία είναι να πετάς συντονισμένα και συλλογικά, πού και πού μιαδυο μολότοφ πάνω στους πάνοπλους μπάτσους;

IV

Όποια έχει βρεθεί στο δρόμο ή έχει ζήσει και άλλα μεγάλα γεγονότα (σύμφωνα με τον ορισμό που δόθηκε πιο πάνω), είναι εξοικειωμένη σε έναν βαθμό με το νόημα της λέξης «προβοκάτορας». Είναι ένας πολύ απλός τρόπος να διαχωρίσεις απόλυτα και ακέραια τη βία από ένα υπό εξέλιξη κίνημα, να το διατηρήσεις σε μια ενταγμένη στην κανονικότητα κίνηση. Στην πραγματικότητα η ιδεολογία της προβοκατολογίας σημαίνει ένα πράγμα: Όταν υπάρχει (αντι)βία στις διαδηλώσεις, δεν μπορεί παρά να προέρχεται από το κράτος, αναπαράγοντας έτσι το μονοπώλιο της βίας ως ένα κομβικό κομμάτι της κυρίαρχης λογικής του κράτους και του κεφαλαίου.

V

Θα έλεγε κανείς πως η ύπαρξη (αντί)βίας στις διαδηλώσεις είναι το μέτρο μιας συλλογικής ετοιμότητας, προς την από-νομιμοποίηση του κράτους και των μηχανισμών του. Είναι αυτή η στιγμή που το άγνωστο δεν σε φοβίζει και τόσο, που η ανάγκη για αμφισβήτηση είναι πλέον μια ενσώματη πραγματικότητα και όχι μια θεωρία, που το όραμα έχει σάρκα και οστά, που πιστεύεις πως ναι μπορώ να αναμετρηθώ, να επηρεάσω την ιστορία. Το να ονομάζεις λοιπόν το παραπάνω, στη βάση της πράξης, ως προβοκατολογία, είναι ένας δείκτης πως η μαζική συλλογικοποίηση στον δρόμο με όρους παρουσίας και λιγότερο συνεκτικής οργάνωσης, αποτελεί μια αντίδραση στο μεγάλο γεγονός, και όχι μια δράση προς έναν μετασχηματισμό των κοινωνικών σχέσεων. Ωστόσο, πράγματι, αν η (αντι)βία αποτελεί μια πράξη μιας αυτόκλητης μειοψηφίας, μη ενταγμένη στο υπόλοιπο κοινωνικό σώμα, αποτελεί μια αποκομμένη αναμέτρηση, που είτε θα φετιχοποιηθεί είτε θα απορριφθεί. Έτσι, η ύπαρξη (αντι)βίας, παραμένει μία η άλλη ένας κατάλληλος δείκτης για το αν οι διαδηλώσεις θα αποτελέσουν, στη δεδομένη ιστορική συγκυρία, πρόβλημα για την εξουσία ή είναι απλώς ένα αναγκαίο κακό που θα περάσει.

VI

Είναι επόμενο λοιπόν: Ένας μήνας και κάτι μετά τη δολοφονία στα Τέμπη, και το ερώτημα έχει μετακινηθεί (αν δεν ήταν από την πρώτη στιγμή) στην επιλογή της κατάλληλης ψήφου τρέφοντας τη μηχανή της κουλτούρας της αντιπροσώπευσης. Τα δρομολόγια των τρένων εκκίνησαν και πάλι, και στον σταθμό Λαρίσης το περιπολικό δεν είναι απ᾽ έξω, αλλά έχει μετακινηθεί –διακριτικά πάντα– σε ένα σκοτεινό στενό απέναντι. Μένει να δούμε αν θα αυξηθούν κι άλλο οι τιμές στα εισιτήρια, τι θα γίνει με τις αποζημιώσεις στις οικογένειες των θυμάτων και των επιζώντων, και πόσα χρόνια φυλακή θα φάει ο σταθμάρχης. Ο εκσυγχρονισμός έχει τελικά πολύ αίμα.

κονσουέλα

Να νομιμοποιήσουμε τη νέα κυβέρνηση; Μπα...

Σηκώνουμε τις σημαίες του εμφύλιου ταξικού πολέμου

Είναι πια κοινοτοπία η ανάλυση της ριζικής κρίσης της αστικής αντιπροσώπευσης των ταξικών αντιθέσεων. Τι άλλο να πούμε πάνω από ένα πτώμα που έχει σαπίσει προ πολλού και οριστικά; Υπενθυμίζω από τις τοποθετήσεις της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας ότι η τετελεσμένη σταδιακή κατάρρευση της αστικής δημοκρατίας αποτελεί ιστορική συνέπεια της συνολικής κρίσης του κεφαλαιοκρατικού πολιτισμού, κρίση που εκπηγάζει διαρκώς από την ταξική διαπάλη σε παγκόσμια κλίμακα και τις εγγενείς αντιφάσεις της καπιταλιστικής πολιτικής οικονομίας, και πλέον εκπηγάζει συγχρόνως κι από την καταστροφική επικυριαρχία του πάνω και ενάντια στη ζωή στη Γη.

Τα συστήματα πεθαίνουν λόγω των αναπόδραστων αντιφάσεών τους κι η πιο ριζική εσωτερική αντίφαση του καπιταλιστικού κράτους είναι η ταυτόχρονη άρνηση και ενσωμάτωση της κοινωνίας ως πολικό υποκείμενο, δημιουργό ιστορίας. Θα ντυνόμασταν με τα πέπλα του κράτους αν, μιλώντας για την πολιτική ετερονομία σήμερα, αποσιωπούσαμε ότι πίσω από τον μυστικισμό της καθεστωτικής ανάληψης/ανάθεσης εξουσιών, στέκονται μόνιμα οι κάννες της στρατοκρατίας, ο βούρδουλας, η φυλακή. Όταν, για παράδειγμα, η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας πυροβολούσε μονάδες των ΜΑΤ γράφοντας ότι βάζει όλες τις δυνάμεις της και καλεί στη «συγκρότηση της πλατιάς ένοπλης κοινωνικής αντίστασης. Για να τσακίσουμε την τρομοκρατία και την κυριαρχία των εκμεταλλευτών. Μια χειροβομβίδα για κάθε δακρυγόνο. Δύο σφαίρες για κάθε μπάτσο ή φασίστα που σηκώνει χέρι...», έκανε κάτι παραπάνω από το να πάρει μια θέση μάχης μέσα στην ταξική σύγκρουση: Έθετε το ζήτημα της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης στη ρίζα του, εκεί που οι αντιφάσεις γίνονται διαλυτικές.

Μετά από έναν αιώνα σοσιαλδημοκρατικής αντεπανάστασης, αλίμονο αν δεν έχουμε μάθει ότι το πρόβλημα δεν είναι η δεξιά, που «πρέπει να φύγει». Αφού η ελληνική κεφαλαιοκρατία εξάντλησε την προηγούμενη δεκαετία όλες τις ιδεολογικές-διαχειριστικές εναλλακτικές της, την ακροδεξιά στη μορφή των μνημονιακών Καρατζαφέρη και Σαμαρά, του νεομνημονιακού Καμμένου και του ναζιστικού κόμματος στον δρόμο, και το αριστερό χωνευτήρι του Τσίπρα, έβγαλε μπροστά ως εκλεκτό έναν χαραμοφάη με προφίλ μονάρχη, για να ολοκληρώσει ολομέτωπα, σαρωτικά και άγρια, την ταξική επιδρομή και την ακατάπαυστη αντεπανάσταση. Τώρα εδώ, όπως στις ΗΠΑ και τη Βραζιλία μετά τον Τραμπ και τον Μπολσονάρο, οι βορειοατλαντικοί ιμπεριαλιστές και η εθνική αστική τάξη (με εξαίρεση όσους τα τσέπωσαν κατευθείαν απ᾽ τον μονάρχη), έχουν στρώσει το έδαφος μιας θεσμικής επανακανονικοποίησης, ώστε τα οικονομικά και πολιτικά κέρδη του κεφαλαίου και του κράτους, της τελευταίας περιόδου, ενάντια στο προλεταριάτο, να κατοχυρωθούν.

Η επαναφορά της αριστεράς σ᾽ ένα κυβερνητικό σχήμα θα δουλέψει για το ξέπλυμα των εγκλημάτων από το ‘15 μέχρι σήμερα. Βεβαίως δεν αναφέρομαι στις παραθεσμικές πρακτικές της ολιγαρχίας, τα λεγόμενα σκάνδαλα που επιστρατεύονται για την καθεστωτική πολιτική, αλλά στα φυσικά πλήγματα, τη στρατιωτική και οικονομική τρομοκρατία, την οικονομική και πολιτική ομηρία των εκμεταλλευόμενων και των αποκλεισμένων. Όπως το θυμόμαστε πάνω στα κορμιά μας όποιοι ήμασταν στους δρόμους την περίοδο της αριστερής διακυβέρνησης, η καθεστωτική αριστερά όξυνε την αντιπρολεταριακή/αντιεξεγερτική/αντεπαναστατική τρομοκρατία σε όλα τα πεδία και με όλους τους διαθέσιμους τρόπους, στρώνοντας το έδαφος για τη σαρωτική έφοδο που έκανε στη συνέχεια η δεξιά. Σήμερα, η καθεστωτική αριστερά χαίρεται για κάθε βουρδουλιά και κάθε νεκρό μετανάστη, διότι η παρούσα κυβέρνηση της έβγαλε διπλή δουλειά: ενδυνάμωσε την τρομοκρατική αστική πειθάρχηση και ταυτόχρονα επανέφερε τις απατηλές ελπίδες μια ηπιότερης διαχείρισης. Αντιστρόφως ανάλογα, η αριστερά στεναχωριέται διπλά για κάθε πράξη αντίστασης, διότι και χάνει πελατεία και αν βρεθεί πάλι σε κυβερνητικές θέσεις, θα χρειαστεί να αναλάβει περισσότερη βρωμοδουλειά.

Οι στρατηγικές γραμμές του ελληνικού κράτους θα παραμείνουν ανεπηρέαστες από τις επερχόμενες εκλογές:

- Ο ανοιχτός αντιπρολεταριακός εθνικός πόλεμος που διεξάγεται στα σύνορα με τη μορφή γενοκτονικού πολέμου, και εντός της επικράτειας με τη μορφή της βιοτικής εξόντωσης των ασθενέστερων, της στρατιωτικής κατοχής του δημόσιου χώρου και του αφανισμού της ελευθεριακής προλεταριακής κοινωνικότητας, για την προέλαση της πολιτιστικής και οικονομικής αφομοίωσης, θα ενταθεί με κάθε κυβέρνηση.

- Η περαιτέρω ανάπτυξη της κεφαλαιοκρατούμενης πολιτείας και αγοράς ως ολοκληρωτική καθολική ψηφιακή φυλακή και ψευδοβίωμα ενάντια στη ζωντανή ύπαρξη, δεν θα βρει καμία αντιπολίτευση από τις κρατιστικές πολιτικές δυνάμεις.
- Η επένδυση στον πολεμικό εθνικισμό ενάντια σε «εξωτερικούς», εσωτερικούς, «έξω»-έσω και έσω-«έξω» εχθρούς, θα παραμείνει το μοναδικό αποκούμπι του ελληνικού κρατισμού μέσα στην άγρια ταξική διαπάλη και το άπλωμα του 3ου παγκοσμίου ιμπεριαλιστικού πολέμου από τη Μ. Ανατολή, όπου ξεκίνησε πριν τρεις δεκαετίες, στην Ευρώπη.

Εκλογική Απεργία

Ένα ιστορικό πρόταγμα. Τι σημαίνει εκλογική απεργία; Καταρχάς ότι οι εκλογές είναι ζήτημα πάλης ενάντια στο σύστημα εκμετάλλευσης. Ακριβέστερα, σημαίνει ότι οι εκλογές αποτελούν μηχανισμό της κεφαλαιοκρατικής κυριαρχίας, τον μηχανισμό άντλησης της λαϊκής συναίνεσης στην εξουσία της οικονομικής ολιγαρχίας και της πολιτικής δικτατορίας της. Από τη λαϊκή πλευρά, απεργία, δηλαδή άρνηση συμμετοχής στον μηχανισμό παραγωγής συναίνεσης, άρνηση παροχής πολιτικής υπεραξίας στο κράτος κι από στενότερη σκοπιά στο παρόν ολιγαρχικό καθεστώς.

Το πολιτικό σύνορο (άρχοντες και αρχούμενοι) θεσπίζει τα ταξικά σύνορα. Σε συνθήκες οικονομικής εξάρτησης, α-κοινωνικού κατακερματισμού/υπαρξιακής αποδόμησης, αφοπλισμού, περιορισμένης ελευθερίας κίνησης, και του πάντα επαπειλούμενου κρατικού φόνου, τα κλιμακούμενα ταξικά σύνορα αποτελούν επάλληλους φράχτες του πολιτικού συνόρου. Πολιτική και ταξική κυριαρχία, τα δύο πρόσωπα ενός ενιαίου βρόχου εγκλωβισμού. Οι εκλογές είναι το πολιτικό ταμείο της ταξικής υποτέλειας. Η ταξική αντεπίθεση θεμελιώνεται στην πολιτική αυτοτέλεια του κοινωνικού κινήματος. Όλες οι τραγωδίες της προλεταριακής επανάστασης έχουν παιχτεί πάνω σ᾽ αυτήν τη διελκυστίνδα.

Στην παράδοση του εργατικού κινήματος είναι ευκρινής η έννοια πολιτική απεργία. Πολιτική ονομάστηκε η απεργία που θέτει στόχους πέρα από τα εγγύτερα οικονομικά συμφέροντα, είτε εξαρχής είτε στην εξέλιξή της. Δεν λέω ›

«πολιτικούς στόχους», διότι ο διαχωρισμός του πολιτικού από τον οικονομικό αγώνα ανήκει στην κρατιστική σχολή. Όπως λένε οι σύντροφοι της Αναρχικής Ομοσπονδίας Ουρουγουάης, «πολιτική πρακτική είναι οποιαδήποτε δραστηριότητα που έχει ως αντικείμενό της τη σχέση των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεζόμενων, με τους οργανισμούς πολιτικής ισχύος, το κράτος, την κυβέρνηση και τις διαφορετικές εκφράσεις τους». Η πολιτική απεργία εισάγει άμεσα την εργατική πάλη στο πεδίο της πολιτικής κυριαρχίας. Η ίδια πράξη, παρ' ότι έχει χρησιμοποιηθεί επανειλημμένα στην ιστορία για τη στήριξη ρεφορμιστικών πολιτικών προγραμμάτων, όταν πηγάζει από τον αγώνα για κοινωνική αυτοδιεύθυνση ενάντια στην κυριαρχία κεφαλαίου-κράτους, σβήνει τη μηχανή που θρέφει τη στρατοκρατία τους και παρεπόμενα την πολιτική κυριαρχία τους. Η πολιτική πάλη με τη μορφή της προλεταριακής αντιοικονομίας (σαμποτάζ, άγρια απεργία, απαλλοτρίωση) αφ' εαυτού της δεν είναι επαρκής για την επαναστατική ταξική νίκη, αφού το πεδίο της είναι η πολιτική οικονομία κι όχι ο άμεσος πόλεμος. Ωστόσο, η αντικρατική πολιτική απεργία επιτελεί μια πράξη κρίσιμη για την αυτοσυγκρότηση του συλλογικού υποκειμένου της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης: Αντιστρέφει τη σχέση εξάρτησης, έτσι καταλύει την πολιτική ισχύ των αστικών μεσολαβήσεων και αμφίδρομα καθιστά το προλεταριάτο, τάξη με αυτόνομη πολιτική ισχύ.

Εκλογική απεργία είναι η άρνηση συναίνεσης, όμως όχι περιοριζόμενη στην παθητική μορφή αποχής. Εκλογική απεργία σημαίνει να δείξουμε τα δόντια μας στους πολιτικούς εκπροσώπους της αστικής τάξης τη στιγμή που αναβαπτίζει την κυριαρχία της, εμπνέοντας με την πολιτική αντεπίθεσή μας αμοιβαία εμπιστοσύνη στον λαϊκό κόσμο. Στην πράξη σημαίνει πραγματική πολιτική απεργία στο κάτεργο, έξοδος των σωμάτων κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης στον δρόμο σε όλους τους τόπους πάλης, συγκεντρωτική κάθοδος των αυτοοργανωμένων προλεταριακών κι ελευθεριακών δυνάμεων στο κυβερνητικό κέντρο του κράτους. Να καταδηλωθεί η πραγματική λαϊκή ισχύς μέσα από τη θεμελιωτική πολιτική αυτοτέλειά της. Να βγουν μπροστά οι οργανισμοί κοινωνικής αυτοάμυνας-αυτοδιεύθυνσης και τα φεντεραλιστικά, εξισωτικά, μαχητικά προγράμματά τους.

Οι αιχμάλωτοι ανατρεπτικοί, συνεχίζοντας ακέραια την πρόταξη του αντικαθεστωτικού αγώνα, αφοπλίζουμε την ετερονομία από την τρομοκρατία της φυλακής. Από το δικό μας οχύρωμα, που αποτελεί προγεφύρωμα της άμεσης αντεπίθεσης, να διαμηνύσουμε την αποκλειστική εμπιστοσύνη μας στην αντιστασιακή αυτενέργεια και αυτοοργάνωση, να αρνηθούμε με ευθύτητα τη συμπαράταξη στον εκλογικό σπαστήρα του κινήματος.

Να λάμψει η φωτιά της επαναστατικής δημιουργικότητας και το δέος του οργανωμένου ταξικού μίσους ενάντια στην ετερονομία και την εθελοδουλία.

Προφανώς μια τέτοια κινητοποίηση δεν θα πυροδοτηθεί από ένα δημόσιο άρθρο. Αξίζει ό,τι έχουμε καλλιεργήσει. Με αντίληψη ευθύνης για τη στιγμή, όπως για κάθε στιγμή στην ταξική διαπάλη, είμαστε υπόχρεοι να θέσουμε τα αντίστοιχα κριτήρια προσαρμογής, απολογισμού, αναστοχασμού κι ανασύνθεσης της πρακτικής μας, της θεωρίας και της οργάνωσής μας. Όταν δοκιμάζονται οι αντοχές του καθεστώτος, δοκιμάζονται δίπλα η αξιοπιστία και η προοπτική των δηλωμένων ανατρεπτικών υποκειμένων.

Θα αντιστρέψω τη συνήθη επιχειρηματολογία υπέρ της αποχής. Δεν πρέπει να μην ψηφίσουμε επειδή τα αφεντικά έκαναν έτσι, αλλιώς κι αλλιώτικα (μια λογική που υπόρρητα ευελπιστεί για μια νέα καθεστωτική μεταρρύθμιση). Αν ακόμα ψηφίζεις, πάντα στον ενικό αριθμό αφού στην αστική δημοκρατία είμαστε μεμονωμένες μονάδες, συμβαίνει ακριβώς επειδή έχει ξεχαστεί η κοινή δύναμή μας.

Από τη Γαλλική Επανάσταση μέχρι σήμερα το δίλημμα ήταν και παραμένει σαφές και αναπόδραστο: Συνθηκολόγηση στην εθνική ενότητα ή εμφύλιος ταξικός πόλεμος;

Όρθιες οι σημαίες του ταξικού πολέμου!

Καμία εμπιστοσύνη στους πολιτικούς κάπηλους που ρίχνουν το κοινωνικό κίνημα στην αγκαλιά του κράτους.

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης
Φυλακή Δομοκού,
Φλεβάρης 2023

Στο απόγειο της δημοκρατίας (Το κράτος έχει συνέχεια)

«Ο αγώνας του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία,
είναι ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη»
~**Μίλαν Κούντερα**

Κεντρική θέση στο αναρχικό πρόταγμα κατέχει η αντίληψη πως ο πολιτικός αγώνας δεν εξαργυρώνεται με κανέναν τρόπο κατά την εκλογική διαδικασία. Η ανάληψη της ευθύνης για τη ζωή μας, και η άμεση συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων που την αφορούν, αποτελούν την ουσία του προτάγματος αυτού, και –εξ ορισμού– δεν μπορούν να επιτευχθούν μέσω ενός θεσμού που στον πυρήνα του δεσπόζει η ανάθεση αυτών των διαδικασιών στους επαγγελματίες της πολιτικής.

Η αντιεκλογική επιχειρηματολογία, όμως, δεν εξαντλείται στα δομικά αδιέξοδα των εκλογών, αλλά περιλαμβάνει και την αξιακή κριτική στο αντικείμενό τους: Δεν είναι πρόβλημα μόνο η ανάθεση της ζωής μας στους επαγγελματίες της πολιτικής, αλλά και το γεγονός πως η ανάθεση αυτή περιορίζεται στη διαχείριση των προβληματικών που εγείρονται εντός του καπιταλιστικού πλαισίου αντίληψης και οργάνωσης του κόσμου. Ενός πλαισίου που συγκροτείται ιστορικά-καταστατικά πάνω στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, παράγοντας νομοτελειακά ανισότητα και εξαθλίωση σε όλα τα επίπεδα της καθημερινότητας. Αντ' αυτού, λοιπόν, οι μορφές οργάνωσης που επιλέγουμε και προτάσσουμε απορρέουν από μία συγκεκριμένη αντίληψη πάνω στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, και επακόλουθα πάνω στον κόσμο που οραματιζόμαστε· αντίληψη που βασίζεται στην ισοτιμία, την αλληλεγγύη, την οριζοντιότητα, και τον σεβασμό στη μοναδικότητα του ατόμου.

*

Οι εκλογές αποτελούν σημεία μέτρησης και αξιολόγησης του πολιτικού γίγνεσθαι, και αντανακλούν πολιτικούς συσχετισμούς και κοινωνικές δυναμικές. Ως εκ τούτου δεν γίνεται να μην λαμβάνονται υπόψη από οποιοδήποτε άτομο τοποθετεί τον εαυτό του στον ορίζοντα της επαναστατικής υπόθεσης. Εδώ, ο προεκλογικός διάλογος, που από τη μία περιλαμβάνει την αποτίμηση και την κριτική επί των πεπραγμένων, και από την άλλη αφορά την αντιπαραβολή των κατατεθειμένων πολιτικών προγραμμάτων, προσεγγίζεται με μία αποστασιοποιημένη ματιά. Αποστασιοποιημένη σε βαθμό που αναγνωρίζει τις διαφορές μεταξύ των αντιπολιτευόμενων κομματικών μηχανισμών, και ταυτόχρονα ικανή να εντοπίζει τις συνδέσεις που υποβόσκουν, τις συγκλίσεις δηλαδή των «εχθρικών» δυνάμεων πάνω στα πολιτικά διακυβεύματα που καλείται να διαχειριστεί ο κρατικός σχηματισμός σε βάθος χρόνου.

Σε ακόμα έναν προεκλογικό χορό, στον απόηχο του πολύνεκρου δυστυχήματος στα Τέμπη, οι αποστάσεις μεταξύ των κομμάτων φαίνονται χασματώδεις. Κι όμως, αν κοιτάξουμε το πρόσφατο ιστορικό από το κεντρικό πολιτικό προσκήνιο «του τόπου», η συνέχεια αναδύεται στην επιφάνεια με τρόπο απλό και έκδηλο. Αυτό είναι και το αντικείμενο αυτού του άρθρου: Η συνέχεια του κράτους – το αναγκαίο zoom out, και η επακόλουθη σύνθεση των επιμέρους «τετραετιών», ως αυτό που ουσιαστικά είναι: Ταιριαστά διαδοχικά κομμάτια ενός παζλ.

*

Βγαίνοντας από τη νάρκωση του καταναλωτικού οράματος, η ιστορία του ελληνικού κρατικού σχηματισμού άρχισε ξανά να αποκτά ενδιαφέρον κατά τη διετία 2006-2007, με τον κύκλο αγώνων ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση. Το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης αποτέλεσε μια αναπάντεχη κρούση για χιλιάδες κόσμου που μέχρι πρότινος έπλεαν στα πελάγη της ελλαδικής «ανάπτυξης»· αντίστοιχα προμήνυε ακόμα χειρότερους όρους διαβίωσης για εκείνα τα σώματα που δεν απολάμβαναν την καθημερινότητα στην «κανονικότητα» του καπιταλισμού.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, σε αυτό το πλαίσιο, έφερε στο προσκήνιο τα καταπιεζόμενα υποκείμενα, και εκείνα που έβλεπαν πως τα όποια προνόμιά τους σύντομα θα κατέρρεαν. Παράλληλα, αποτέλεσε ένα σημείο καμπής του κοινωνικού-πολιτικού κινήματος, σημείο που υπονοούσε την έναρξη της περιόδου των αντιμνημονιακών τα-

ραχών, μεταξύ 2010-2012: Πρόκειται για την πλουσιότερη περίοδο της ιστορίας των εγχώριων κοινωνικών αντιστάσεων, που χαρακτηρίστηκε από τη μαζική κάθοδο της κοινωνίας στους δρόμους, σε αλλεπάλληλες και άγριες απεργίες, πολλές φορές με συγκρουσιακά χαρακτηριστικά, και από τη διευρυμένη πολιτική αποσταθεροποίηση με την απονομιμοποίηση του πολιτικού προσωπικού, αλλά και του συστήματος της κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης. Οι κοινωνικές αντιστάσεις αυτής της τριετίας ανέτρεψαν τόσο την ψήφιση, όσο και την εφαρμογή, νομοσχεδίων που συνέθεταν –στο όνομα της «ανάπτυξης»– την ολομέτωπη επίθεση σε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής. Η τριετία αυτή έφτασε το «ταβάνι» της τη νύχτα της 12ης Φλεβάρη 2012, όταν μισό εκατομμύριο διαδηλωτών συγκρουόταν στους δρόμους γύρω από το Σύνταγμα, αλλά και σε άλλες πόλεις της χώρας.

Στη συνέχεια, η επάνοδος της δεξιάς, με την κυβέρνηση Σαμαρά να διαδέχεται την κυβέρνηση «εθνικής συναίνεσης» υπό την πρωθυπουργία του τραπεζίτη Λουκά Παπαδήμου, χαρακτηρίστηκε από την άγρια καταστολή επί των κοινωνικών αντιστάσεων, με το δόγμα «νόμος και τάξη» να επανέρχεται στο πλαίσιο μιας συντηρητικής αντιεξεγερτικής πολιτικής, παράλληλα με την έντονη πριμοδότηση των ναζιστικών εφεδρειών. Η πυγμή των μηχανισμών καταστολής συμπληρώθηκε από τη δράση των φασιστών, με αποτέλεσμα δεκάδες τραυματισμούς, κυρίως μεταναστών αλλά και αγωνιστών. Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα, αντιφασίστα ράπερ γνωστού ως Killah-P, στις 18 Σεπτέμβρη 2013, αποτέλεσε για διάφορους λόγους τη σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι, και ένας νέος κύκλος κοινωνικών ταραχών, μικρότερος σε διάρκεια, ξέσπασε με κινητήριο δύναμη την αντιφασιστική οργή.

Περίπου έναν χρόνο μετά, στα τέλη του 2014, η απεργία πείνας του αιχμάλωτου αναρχικού Νίκου Ρωμανού, με αίτημα τη χορήγηση των εκπαιδευτικών αδειών που δικαιούταν, αποτέλεσε τον αγώνα που κατάφερε να κατεβάσει και πάλι στον δρόμο τη διάχυτη οργή και αγανάκτηση απέναντι στην κρατική πολιτική της καταστολής και της «ανάπτυξης».

Οι πρόωρες εκλογές που ακολούθησαν στις αρχές του 2015, έναν μήνα μετά την αδυναμία εκλογής Προέδρου της Δημοκρατίας, αποτέλεσαν το σημείο ανάκαμψης για το πολιτικό σύστημα της χώρας. Η «αριστερή» κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κατάφερε να κεφαλοποιήσει τους κοινωνικούς αγώνες της προηγούμενης περιόδου, με αποτέλεσμα την αφομοίωση της συντριπτικής πλειοψηφίας των κινηματικών δυνάμεων, σε βαθμό μάλιστα οι πρώτες μαζικές διαδηλώσεις μετά από χρόνια να γίνονται υπέρ της κυβέρνησης, στη μάχη της με τους μηχανισμούς της Ε.Ε.

Η ανατροπή των προεκλογικών εξαγγελιών των σοσιαλδημοκρατών, με την ψήφιση νέου μνημονίου, που σήμανε την πλήρη ευθυγράμμιση με τις επιταγές των ευρωπαϊκών «θεσμών», ήταν ενδεικτική για τον ρόλο της επερχόμενης τετραετίας: Το «εμπόριο ελπίδας», ως βασικό επικοινωνιακό όχημα του ΣΥΡΙΖΑ, κατάφερε μετά από χρόνια να επαναφέρει την πολυπόθητη σταθερότητα στο ελληνικό κράτος. Η «αριστερή» κυβέρνηση, αφού απορρόφησε τις κοινωνικές αντιστάσεις, αλλά και με την ψήφιση και εφαρμογή διάφορων άλλων μέτρων, έστρωσε τον δρόμο για την –επίσης πολυπόθητη– «ανάπτυξη», κυρίως πάνω στην εγχώρια «βαριά βιομηχανία» του τουρισμού.

Λίγο πριν το τέλος της «αριστερής» τετραετίας, η «Συμφωνία των Πρεσπών» έμελλε να «ανατρέψει» τα πράγματα. Η συσπείρωση του εθνικού κορμού, και η μαζική κάθοδός του στον δρόμο, αποτέλεσαν καθοριστική διεργασία για τη «δεξιά πολυκατοικία». Η άνοδος της δεξιάς ήταν μονόδρομος.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με πολιτικές ορθολογικού νεοφιλελευθερισμού, κατάφερε να επαναφέρει, να ψηφίσει και να εφαρμόσει το σύνολο σχεδόν των μέτρων που δεν κατάφεραν οι προηγούμενες δεξιές κυβερνήσεις λόγω των έντονων κοινωνικών αντιστάσεων. Πολύτιμη για τη διαδικασία αυτή ήταν σαφώς η «αριστερή» παρένθεση. Κρίσιμο ρόλο, επίσης, έπαιξε το ξέσπασμα της πανδημίας του covid-19, που αξιοποιήθηκε στο έπακρο από το ελληνικό κράτος, για την εξάλειψη των όποιων αντιστάσεων στο όνομα της υγείας, και την ταυτόχρονη επιβολή της νεοφιλελεύθερης ατζέντας. Κατά αντίστοιχο τρόπο αξιοποιείται, ακόμα και σήμερα, ο πόλεμος στην Ουκρανία, ως ακόμα μία κρίση που ήρθε να δοκιμάσει την καθημερινότητά μας.

Μέσα σε μία τετραετία, λοιπόν, είδαμε να εφαρμόζονται με καταιγιστικό ρυθμό, πατώντας στο προϋπάρχον κοινωνικό μούδιασμα, αφενός το δόγμα «νόμος και τάξη» σε πιο «χειρουργική» εκδοχή, και αφετέρου οι πολιτικές υποτίμησης των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων, με αντίστοιχη εξυπηρέτηση των επενδυτικών συμφερόντων της ντόπιας και διεθνούς αστικής τάξης.

Από τη μία, η ποινικοποίηση των διαδηλώσεων, η νέα καμπάνια εκκένωσης των απελευθερωμένων χώρων αγώνα (που επανεκκίνησε κατά τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ), η στοχοποίηση και η δικαστική «ομηρία» αγωνιστών μέσα από νέες νομικές μεθοδεύσεις και άλματα, η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, η συγκρότηση νέων αστυνομικών σωμάτων, η στρατοπέδευσή τους στον δημόσιο χώρο, η απόπειρα «εκκαθάρισης» των Εξαρχείων κ.ά.

Από την άλλη, το αντιπεριβαλλοντικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη, με αιχμή την κατάργηση των προστατευόμενων περιοχών Natura 2000 και των μελετών περιβαλλοντικών επιπτώσεων προς όφελος των επενδυτικών ορέξεων, το αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη (πάλι ο ίδιος), με την έμμεση κατάργηση του 8ώρου, η ανάπλαση ολόκληρων περιοχών για τη μελλοντική παράδοσή τους στο τουριστικό κεφάλαιο, η καταπάτηση του δημόσιου χώρου από τα τραπεζοκαθίσματα της «ανάπτυξης» για χάρη της ανάκαμψης από τις επιπτώσεις της πανδημίας, η αύξηση των ενοικίων, του ρεύματος και των καυσίμων, οι πλειστηριασμοί α' κατοικίας και οι εξώσεις, η εκτόξευση στις τιμές των απαραίτητων για την επιβίωσή μας προϊόντων, η μετατόπιση από την κρατική πρόνοια στην «ατομική ευθύνη» μέσα από την ιδιωτικοποίηση υπηρεσιών από την υγεία ως τις μεταφορές κ.ο.κ.

*

Το κράτος, ως πολιτική δομή οργάνωσης της καθημερινότητας μέσα στον καπιταλισμό, υπηρετεί τη διαιώνιση της συστηματοποιημένης καταπίεσης. Αν μη τι άλλο, η πρόσφατη ιστορία του ελληνικού κρατικού σχηματισμού είναι πλούσια και επαρκής. Πλούσια όσον αφορά τόσο τη δεξιά, όσο και την «αριστερή» συνεισφορά στα ζητήματα της καθημερινής ζωής μας· επαρκής για να είναι εύκολα αντιληπτό πως δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα από κανένα κόμμα που έρχεται να διαχειριστεί το κράτος και τον καπιταλισμό, δηλαδή την καταπίεση, την εκμετάλλευση και τη φτώχεια μας.

Η συμμετοχή στις εκλογές σημαίνει συνέχιση αυτής της καταπίεσης με ακόμα χειρότερους όρους, όσο περισσότερο «αναπτύσσεται» η ελληνική οικονομία. Η μνήμη δεν είναι σκουπίδι. Ας μην ξεχάσουμε τους αγώνες της προηγούμενης δεκαετίας, που αντιστάθηκαν σε όλα εκείνα που σήμερα βιώνουμε στο πετσί μας. Αν έχουμε ακόμα πίστη στη δυνατότητά μας να οικοδομήσουμε έναν άλλο κόσμο, με τη συμμετοχή στις εκλογές την οδηγούμε στον γκρεμό.

Αποχή από τις εκλογές

Να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας

Να πυκνώσουμε τις κοινωνικές αντιστάσεις που έρχονται

Tom Marvolo Riddle

Ταξιδεύοντας στην Αδριατική κλειδωμένοι στα γκαράζ ενός πλοίου

Από το ναυάγιο του Τιτανικού το 1912 και τη θέσπιση των κανόνων ασφάλειας για όλους τους επιβάτες –ανεξαρτήτως της τάξης τους– μέχρι σήμερα, το 2023, και τα δρομολόγια της Attica Group από την Ιταλία προς την Ελλάδα, λίγα πράγματα έχουν αλλάξει για τους ανθρώπους των κάτω καταστρωμάτων, που ανήκουν στη χαμηλότερη τάξη, και βρίσκονται σε ένα συνεχές καθεστώς εξαίρεσης.

Ο Τιτανικός βυθίζεται ξημερώματα της 15ης Απριλίου του 1912, οδηγώντας στον θάνατο περισσότερους από 1.500 ανθρώπους, καθιστώντας το ναυάγιο μία από τις μεγαλύτερες ναυτικές καταστροφές σε καιρό ειρήνης στην ιστορία. Η συντριπτική πλειοψηφία των επιβατών που είχαν επιβιβαστεί σε σωσίβιες λέμβους ήταν πρώτης και δεύτερης θέσης. Λίγοι επιβάτες τρίτης θέσης είχαν καταφέρει να φτάσουν στο κατάστρωμα για πρώτη και τελευταία φορά, διεκδικώντας μια θέση στις σωσίβιες λέμβους, καθώς απαγορευόταν η έξοδός τους στα ανοιχτά καταστρώματα και τους χώρους της πρώτης και δεύτερης θέσης.

«Αυτός ο διαχωρισμός δεν ήταν απλώς για κοινωνικούς λόγους, αλλά ήταν απαίτηση των νόμων για τη μετανάστευση των Ηνωμένων Πολιτειών, οι οποίοι επέβαλλαν τον διαχωρισμό των επιβατών τρίτης θέσης για τον έλεγχο της μετανάστευσης και την πρόληψη της εξάπλωσης μολυσματικών ασθενειών. Επιβάτες πρώτης και δεύτερης θέσης σε υπερατλαντικά πλοία αποβιβάστηκαν στις κύριες προβλήτες στο νησί του Μανχάταν, αλλά οι επιβάτες τρίτης θέσης έπρεπε να περάσουν από υγειονομικούς ελέγχους και επεξεργασία στη Νήσο Έλις.

»Πριν όλοι οι επιβάτες της τρίτης θέσης να έχουν καν την ευκαιρία της ζωής τους, οι ναύτες του Τιτανικού στερέωσαν τις πόρτες και τις σκάλες που οδηγούσαν από το τμήμα τρίτης θέσης στο κατάστρωμα»

Τιτανικός 1912

Στον απόηχο του ναυαγίου, η δημόσια κατακραυγή για την έλλειψη σωστικών λέμβων, τους χαλαρούς κανόνες ασφάλειας και την άνιση μεταχείριση των διαφορετικών θέσεων στις οποίες ανήκαν οι επιβάτες που επέβαιναν στο πλοίο, οδηγεί, το 1914, στη δημιουργία της Σύμβασης SOLAS (Safety Of Life At Sea - Ασφάλεια Ζωής στη Θάλασσα), η οποία διέπει τη ναυτική ασφάλεια μέχρι και σήμερα. Συγκεκριμένα η σύμβαση SOLAS του 1974, όπως τροποποιήθηκε με το ΦΕΚ 47 Α΄/11-2-2004, ισχύει και στην Ελλάδα.

> *Για πρώτη φορά με τεκμήρια, η έρευνα αποκαλύπτει τα μυστικά δωμάτια μέσα στα οποία επαναπροωθούνται παράνομα εκατοντάδες αιτούντες άσυλο από την Ιταλία στην Ελλάδα.*

Σήμερα, ένα από τα πλοία του ομίλου Attica –που διαχειρίζεται τις εταιρίες Superfast Ferries, Blue Star Ferries, Hellenic Seaways, πλέον και την Anek Lines– αναχωρεί από κάποιο λιμάνι της Ιταλίας με προορισμό την Ελλάδα. Οι επιβάτες επιβιβάζονται, η φόρτωση ολοκληρώνεται, και από τα μεγάφωνα του πλοίου ακούγεται πως το πλοίο είναι έτοιμο για αναχώρηση και για λόγους ασφαλείας οι πόρτες που οδηγούν στα γκαράζ του πλοίου θα παραμείνουν κλειδωμένες. «Σύμφωνα με τους διεθνείς κανονισμούς (σύμβαση SOLAS κ.λπ.), απαγορεύεται αυστηρά η πρόσβαση των επιβατών στα καταστρώματα του γκαράζ, όσο το πλοίο βρίσκεται σε πλεύση».

Ακολουθεί το βίντεο που ενημερώνει τους επιβάτες ότι το πλοίο συμμορφώνεται πλήρως με όλους τους κανονισμούς για την ασφάλειας της ζωής στη θάλασσα˙ το ταξίδι ξεκίνα, ο καπετάνιος εύχεται ένα άνετο και ασφαλές ταξίδι, ενώ οι επιβάτες χαλαρώνουν και απολαμβάνουν την διαδρομή. Είναι όμως έτσι τα πράγματα;

Η πολύμηνη διασυνοριακή ερεύνα «Επαναπροωθήσεις: Οι μυστικές "φυλακές" των πλοίων της γραμμής Ελλάδα-Ιταλία», υπό τον συντονισμό του Lighthouse Reports, αποδεικνύει ότι τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι για όλους τους επιβάτες. Για πρώτη φορά με τεκμήρια, η έρευνα αποκαλύπτει τα μυστικά δωμάτια μέσα στα οποία επαναπροωθούνται παράνομα εκατοντάδες αιτούντες άσυλο από την Ιταλία στην Ελλάδα.

Φαίνεται να έχει θεσπιστεί μια άτυπη συμφωνία μεταξύ της ακτοφυλακής και των ναυτιλιακών εταιριών του ομίλου Attica, για επαναπροωθήσεις μεταναστών που συλλαμβάνονται σε ιταλικά λιμάνια, στην προσπάθειά τους να συναντήσουν καλύτερες συνθήκες ζωής από την Ελλάδα στην Ευρώπη. Κομμάτι αυτής της συμφωνίας αποτελεί η δημιουργία άτυπων φυλακών στα γκαράζ των πλοίων Superfast I, Superfast II και Asterion II. Οι φυλακές αυτές βρίσκονται άλλοτε σε κλουβιά που προορίζονταν για αποσκευές, άλλοτε ανάμεσα σε λαμαρίνες ή ακόμα και σε εγκαταλελειμμένες τουαλέτες.

Σε αυτές κλειδώνονται, δεμένοι ακόμα και με χειροπέδες στις σωληνώσεις των γκαράζ, οι μετανάστες που παραδίδονται στο πλήρωμα των παραπάνω πλοίων, με σκοπό να κάνουν το αντίστροφο ταξίδι για την επαναπροώθησή τους στην Ελλάδα.

«Δύο επίπεδα πιο κάτω –από τους ευδιάθετους επιβάτες– υπάρχει ένα δωμάτιο, την ύπαρξη του οποίου αγνοούν οι δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι που ταξιδεύουν με το συγκεκριμένο πλοίο κάθε χρόνο. Την πρόσβαση σε αυτό αποτρέπει μια βαριά, ατσάλινη πόρτα — η μόνη πόρτα σε όλο το πλοίο που, πέραν της κλειδαριάς, εξωτερικά κλειδώνει και με σύρτη. Κλειδωμένοι εδώ περνούν συνολικά έως και πάνω από 50 ώρες».

Attica Group 2023

Μονό τα τελευταία 8 χρόνια έχουν συμβεί δύο θαλάσσια δυστυχήματα στις γραμμές Ελλάδας-Ιταλίας. Στις 28 Δεκεμβρίου 2014, το Norman Atlantic σε μίσθωση από την εταιρεία ANEK Lines, έπιασε φωτιά στο στενό του Οτράντο, στην Αδριατική Θάλασσα. Η φωτιά προκάλεσε τον θάνατο 11 ανθρώπων, 16 είναι αγνοούμενοι, ενώ σε αυτούς προστίθενται και 6 επιβάτες που είχαν κρυφτεί στο γκαράζ, στην προσπάθειά τους να περάσουν στην Ιταλία. Το επιβατικό πλοίο Euroferry Olympia είχε πιάσει φωτιά λίγη ώρα μετά την αναχώρησή του από το λιμάνι της Ηγουμενίτσας, τα ξημερώματα της Παρασκευής 18 Φεβρουαρίου το 2022. Σύμφωνα με τον επίσημο απολογισμό των αρχών, οι νεκροί ανέρχονται πλέον στους 11.

Κάπως έτσι βλέπουμε τους μετανάστες –που έχουν γλιτώσει από το Αιγαίο– να μπαίνουν κρυφά στα πλοία της γραμμής, για να συνεχίσουν το ταξίδι τους στην Ευρώπη, κινδυνεύοντας μια ακόμη φόρα να πεθαίνουν. Όσοι συλληφθούν εξαναγκάζονται να επιστρέψουν στα γκαράζ των ίδιων πλοίων, για να κινδυνεύσουν και πάλι να πεθάνουν, στο αντίστροφο ταξίδι, δεμένοι αυτή τη φόρα σε κάποιο σωλήνα ή κλειδωμένοι σε κάποιο κλουβί, θύματα της αντιμεταναστευτικής πολιτικής, η οποία δεν σταμάτα μόλις περάσουν τα ευρωπαϊκά σύνορα.

foreign_voice

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΑ ΑΝΘΙΣΕΙ
ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ
ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΛΟΥΒΙΑ

Της Γης οι Κολασμένοι

Στιγμιότυπα ορατότητας από την καθημερινότητα των αοράτων

Το ελληνικό κράτος ληστεύει, δολοφονεί, επαναπροωθεί

Σε έρευνα της ισπανικής εφημερίδας El Pais και της ελληνικής δημοσιογραφικής ομάδας Solomon καταγράφηκαν οι πρακτικές της κλοπής χρημάτων, τιμαλφών και της αφαίρεσης κινητών τηλεφώνων από τις ελληνικές δυνάμεις ασφαλείας σε βάθος τουλάχιστον έξι ετών. Οι δημοσιογράφοι των δύο μέσων πήραν συνεντεύξεις και άκουσαν μαρτυρίες από περιστατικά παράνομων απελάσεων της περιόδου 2017-2022. Σύμφωνα με αυτές, πριν την απέλαση με φουσκωτές βάρκες στην Τουρκία, τους αφαιρούνται από τις ελληνικές δυνάμεις όλα τα υπάρχοντά τους. Τα «κατασχεμένα» πλέον προσωπικά αντικείμενα τα οποία μπορεί να είναι δαχτυλίδια, κινητά τηλέφωνα, σκουλαρίκια έρχονται να προστεθούν στα «κατασχεμένα» μετρητά τα οποία εκτιμώνται από 2,2 έως και 2,8 εκατομμύρια ευρώ. Σε αυτό το σημείο αξίζει να αναφερθεί ότι η έρευνα πραγματοποιήθηκε πάνω σε 374 καταγεγραμμένες μαρτυρίες σε ΜΚΟ, που αφορούν 20.000 περιπτώσεις ανθρώπων που απελάθηκαν παράνομα από τις ελληνικές δυνάμεις ασφαλείας στην Τουρκία. Τα προαναφερθέντα ποσά θα μπορούσαν στην πραγματικότητα να είναι πολύ μεγαλύτερα καθώς δεν καταγράφονται όλες οι παράνομες απελάσεις και κλοπές.

Την ίδια στιγμή...

Ο υπουργός προστασίας του πολίτη, Θεοδωρικάκος, κάνει δηλώσεις για τον φράχτη του Έβρου λέγοντας ότι μέσα στο επόμενο 10μηνο θα επεκταθεί κατά ακόμη 35 χιλιόμετρα, προκειμένου να πουλήσει ασφάλεια, πατρίδα και εθνικισμό στο ακροατήριό του. Γιατί ως γνωστόν και ιδιαίτερα ενόψει εκλογών, ο πατριωτισμός και η ξενοφοβία ήταν πάντα το αποκούμπι των καθαρμάτων. Εξέφρασε επίσης την ανησυχία του για τυχόν αυξήσεις στις μεταναστευτικές ροές λόγω του μεγάλου σεισμού στην Τουρκία, αλλά ευτυχώς καθησύχασε τους Έλληνες διαβεβαιώνοντάς τους ότι εκτός από τον φράχτη έχουμε και το λιμενικό μας σε πλήρη ετοιμότητα να πνίξει, να επαναπροωθήσει, να φυλακίσει και να βασανίσει τους λαθραίους εισβολείς που μας απειλούν.

Τα ναυάγια μεταναστών/μεταναστριών δεν έχουν σταματήσει να συμβαίνουν στο Αιγαίο. Ενδεικτικά τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο υπήρξαν τουλάχιστον 3, και μάλιστα με παιδιά ανάμεσα στα θύματα. Στο Φαρμακονήσι στις 11/03 αρχικά εντοπίστηκαν 5 άτομα τα οποία ανέφεραν ότι στη βάρκα που βρίσκονταν, η οποία βυθίστηκε, επέβαιναν ακόμη 31 άτομα. Από αυτά έχουν εντοπιστεί μέχρι στιγμής 5 σωροί και διασώθηκαν έντεκα άτομα. Ακόμη ένα ναυάγιο έλαβε χώρα στην Λέσβο στις 07/02 με τη φουσκωτή βάρκα να προσκρούει πάνω σε βράχια εξαιτίας ισχυρών ανέμων. Σύμφωνα με έρευνες εντοπισμού που έγιναν στην περιοχή έχουν διασωθεί 32 άτομα ενώ υπάρχουν ακόμη αγνοούμενοι και 3 νεκροί. Λίγα 24άωρα πριν σημειώθηκε ναυάγιο και στη Λέρο με θύματα 4 παιδιά και μία γυναίκα.

Ο πόλεμος στα σύνορα συνεχίζεται και έχει ενσωματωθεί τόσο πολύ στην ίδια την κοινωνία ώστε να μην την αγγίζει πλέον. Γεγονότα όπως τα παραπάνω πολύνεκρα ναυάγια αποτελούν καθημερινότητα, και έχουν την πλήρη υποστήριξη των κρατών και των αφεντικών τους. Όσα άτομα καταφέρνουν να επιβιώσουν από τη θάλασσα και να φτάσουν στη στεριά, είτε φυλακίζονται είτε υπόκεινται την βία που τους προετοιμάζει το κράτος στο εσωτερικό της χώρας. Μιλάμε φυσικά για τα camps μεταναστών/μεταναστριών με τον ασφυκτικό έλεγχο και τις απάνθρωπες συνθήκες εξαθλίωσής τους, για τις φυλακές-κολαστήρια της Πέτρου Ράλλη, για τις συνεχείς επιχειρήσεις σκούπα στο κέντρο της Αθήνας, για τον συνεχή κοινωνικό ρατσισμό που βιώνουν από τον γραφειοκρατικό μηχανισμό του κράτους (νοσοκομεία, υπηρεσία ασύλου, σχολεία). Όλα τα παραπάνω αποτελούν μία συντονισμένη προσπάθεια κράτους και αφεντικών να αορατοποιήσουν το πρόβλημα που αποκαλείται πρόσφυγες και μετανάστριες, και να το διαχειριστούν με βάση τις ανάγκες του κεφαλαίου. Ο διαχωρισμός των προσφύγων από τους μετανάστες, ο χαρακτηρισμός τους σε λαθραίους και μη λαθραίους δεν είναι κάτι άλλο από μία μέθοδο τροφοδότησης και διαχείρισης φθηνού εργατικού δυναμικού από το κεφάλαιο. Το ελληνικό κράτος από την μεριά του (δεξιά και αριστερή) ακολουθεί πάντα πιστά τις οδηγίες των Ευρωπαίων «εταίρων» και «συμμάχων» και ανοιγοκλείνει τη δίοδο με βάση τις εκάστοτε ανάγκες που έχει η Ευρώπη για φθηνό εργατικό δυναμικό.

Απεργία πείνας στο κλειστό κέντρο κράτησης στο Παρανέστι Δράμας

Στις 16 Μαρτίου πέντε άτομα ξεκίνησαν απεργία πείνας μέσα στο κλειστό κέντρο κράτησης στο Παρανέστι της Δράμας, διαμαρτυρόμενα για τις απαίσιες συνθήκες υπό τις οποίες κρατούνται, απαιτώντας την άμεση απελευθέρωσή τους. Πολλά ακόμα άτομα έχουν αρχίσει από τότε να συμμετέχουν στην απεργία πείνας.

Από την εκκίνηση της απεργίας πείνας οι μπάτσοι έχουν ασκήσει πίεση και βία στους απεργούς. Πρώτα, με το να αρνηθούν να καταγράψουν την απεργία, και τώρα με την απειλή ότι αν συνεχίσουν θα κρατηθούν για ακόμη μεγαλύτερο διάστημα. Κάποιοι/ες από τους/τις απεργούς πιέστηκαν να σταματήσουν υπό τον όρο ότι θα αφεθούν σύντομα ελεύθεροι/ες. Επί μήνες πριν την απεργία πείνας το μόνο φαγητό ήταν μη ποιοτικό και αμαγείρευτο ενώ δεν έχουν πρόσβαση σε καθαρό νερό. Επιπλέον κάποια από τα άτομα αντιμετωπίζουν προϋπάρχουσες ιατρικές παθήσεις για τις οποίες δεν έχουν πρόσβαση σε φάρμακα. Αυτά κάνουν την απεργία πείνας ακόμη πιο καταστρεπτική για τα σώματά τους και συνεπώς επείγουσα. Αυτή τη στιγμή (23/03/23) συνεχίζουν δέκα απεργοί πείνας που έχουν επαφή με άτομα απ' έξω, και τρεις ακόμη που δεν έχουν πρόσβαση σε κινητά τηλέφωνα.

Βρίσκονται υπό κράτηση γιατί το κράτος αρνείται να τους παρέχει νομιμοποιητικά χαρτιά, οι αιτήσεις ασύλου τους απορρίπτονται ξανά και ξανά, και δεν τους δίνεται καμιά πληροφορία για τις υποθέσεις τους, ούτε και η δυνατότητα νομικής εκπροσώπησης. Οι περισσότεροι άνθρωποι περνάνε περίπου 7 μήνες μέσα στα κλειστά κέντρα κράτησης πριν αφεθούν ελεύθεροι, εξαναγκάζονται να υπογράφουν έγγραφα στα ελληνικά χωρίς να τους παρέχεται μετάφραση, συχνά σε χαρτιά για την απέλασή τους. Αυτή η νομική απομόνωση εντείνεται με τους συνεχιζόμενους περιορισμούς που επιβλήθηκαν επί covid, οι οποίοι καθιστούν αδύνατες τις επισκέψεις από οικογενειακά και φιλικά πρόσωπα. Οι άνθρωποι διαμαρτύρονται είτε με το να αυτοτραυματίζονται είτε με το να ανεβαίνουν στις ταράτσες, αλλά οι διαμαρτυρίες τους απαντώνται με συστηματική σωματική βία και εξευτελισμό από τους μπάτσους. Βία, εκφοβισμός, παρενοχλήσεις και ρατσιστικές συμπεριφορές είναι καθημερινές πρακτικές των μπάτσων.

Στις 25/03 η απεργία πείνας λήγει. Κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας δέχονταν συνεχείς εκβιασμούς και ψυχολογική πίεση. Εξαιτίας δε της πολύ κακής ποιότητας φαγητού και του μη πόσιμου νερού με τα οποία τρέφονταν πριν την απεργία, η υγεία τους υποβαθμίστηκε δραματικά λίγες μόλις μέρες μετά την έναρξή της. Οι αγωνιζόμενοι θέλουν να στείλουν τους θερμούς τους χαιρετισμούς στον κόσμο που τους υποστήριξε απ' έξω, και να υπογραμμίσουν πόσο σημαντικό ήταν το γεγονός ότι η φωνή και ο αγώνας τους κατάφεραν να σπάσουν τα τείχη των φυλακών που τους κρατούν σε απομόνωση.

Τρέξε, άνθρωπε, τρέξε

Στιγμιότυπα ορατότητας από την καθημερινότητα των αοράτων

Απεργία πείνας ενάντια στο καθεστώς απόλυτης απομόνωσης από τον αναρχικό Αλφρέντο Κόσπιτο

Από τις 20/10/2022 ο Α. Κόσπιτο πραγματοποιεί απεργία πείνας στις ιταλικές φυλακές. Ο αγώνας του στρέφεται εναντίον του καθεστώτος κράτησης 41bis και της ισόβιας κάθειρξης χωρίς δικαίωμα έφεσης. Το καθεστώς 41bis είναι ένας πραγματικός τάφος μέσα στη φυλακή. Περιορίζει όλα τα δικαιώματα του κρατουμένου στο ελάχιστο. Είναι μία παρατεταμένη εκδοχή της θανατικής ποινής πάνω στα σώματα των κρατουμένων.

Επίσης, η επιβολή ισόβιας κάθειρξης στον σύντροφο αποτελεί κομμάτι της πολιτικής δίωξής του, καθώς του επιβλήθηκε για επίθεση εναντίον στόχου που δεν κινδύνεψε η ζωή κάποιου άλλου ατόμου, το οποίο είναι μία προϋπόθεση ακόμη και για τον ίδιο τον νόμο.

Ο σύντροφος έχει αναλάβει την ευθύνη για τις επιθέσεις που έχει πραγματοποιήσει, και δεν κάνει πίσω στις επιλογές του, συνεχίζοντας τον αγώνα του. Τις μέρες που γράφονται αυτές οι γραμμές η κατάσταση υγείας του συντρόφου είναι κρίσιμη, με το ιταλικό κράτος να φαίνεται έτοιμο να σηκώσει τη δολοφονία του.

Στον αντίποδα, ειδικά στην Ιταλία, αλλά και διεθνώς, έχει πραγματοποιηθεί πληθώρα δράσεων, παρεμβάσεων, απεργιών πείνας, συγκεντρώσεων, επιθετικών κινήσεων και πορειών σε αλληλεγγύη με τον Α. Κόσπιτο.

Ο αντίκτυπος του αγώνα του συντρόφου έφερε την απόφαση του ανώτατου δικαστηρίου της Ρώμης που αναγνωρίζει ότι εσφαλμένα του επιβλήθηκε η ισόβια κάθειρξη, ανοίγοντας τον δρόμο να επανεξεταστεί η ποινή του. Ο σύντροφος σταμάτησε έτσι την απεργία πείνας. Ο αγώνας συνεχίζεται.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΧΙΛΗ,
ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗ
Σ᾽ ΕΛΛΑΔΑ - ΤΟΥΡΚΙΑ - ΙΤΑΛΙΑ,
Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ

Σχετικά με τη σύλληψη και προφυλάκιση του Κ. Δημαλέξη

Στις 22/11/2022 μπάτσοι κάνουν εισβολή σε ένα διαμέρισμα στη γειτονιά των κατειλημμένων προσφυγικών. Η όλη επιχείρηση δεν αφορά την εκκένωση μίας ακόμη εστίας αγώνα και αυτοοργάνωσης, αλλά τη σύλληψη συντρόφου μέσα από το σπίτι του.

Ο σύντροφος χτυπιέται και αιχμαλωτίζεται, αρχικά μέσα στο διαμέρισμά του και έπειτα στη ΓΑΔΑ. Μετά από ώρες της απαγωγής του, ενημερώνεται από τη δικηγόρο του ότι κατηγορείται για την εμπρηστική επίθεση στον όμιλο Real news και την ομάδα που είχε αναλάβει την ευθύνη της επίθεσης αυτής.

Με συνοπτικές διαδικασίες ο σύντροφος προφυλακίζεται, ενώ τα στοιχεία που τον συνδέουν με τη συγκεκριμένη επίθεση είναι μηδαμινά. Παρ᾽ όλα αυτά η επιχείρηση της κρατικής ασφάλειας «να κάνει πολιτική στήνοντας σκευωρίες», και η από ψηλά απόφαση να προφυλακιστεί στέφθηκαν με «επιτυχία».

Αξίζει να σημειωθεί ότι κατά τη διάρκεια της επιχείρησης να κατασχεθεί το αυτοκίνητο του συντρόφου μέσα από τη γειτονιά, έγινε μία μεγάλη επιχείρηση των μπάτσων η οποία απαντήθηκε δυναμικά και πολύμορφα από αλληλέγγυα και κατοίκους της γειτονιάς των προσφυγικών. Το αποτέλεσμα ήταν επιπλέον 79 συλλήψεις.

Η σύλληψη του συντρόφου, η κακοφτιαγμένη δικογραφία, η ευρύτερη επιχείρηση και στοχοποίηση της γειτονιάς των Κατειλημμένων Προσφυγικών μας βάζουν σε θέση μάχης ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

Δύναμη στον σύντροφο Κ. Δημαλέξη
Μπουρλότο και φωτιά σε όλα τα κελιά
Αλήτες ρουφιάνοι δημοσιογράφοι

Απεργία πείνας και δίψας του Θ. Χατζηαγγέλου

Στις 23/12/2022 ο σύντροφος Θ. Χατζηαγγέλου (μέλος της οργάνωσης Αναρχική Δράση) απάγεται από τις φυλακές Κορυδαλλού και μεταφέρεται στις φυλακές Νιγρίτας.

Η όλη διαδικασία λαμβάνει χώρα σε μία περίοδο που οι κρατούμενοι σε πληθώρα φυλακών στην επικράτεια, είναι σε δυναμικές κινητοποιήσεις ενάντια στον νέο σωφρονιστικό κώδικα. Μάχονται ενάντια σε έναν νόμο που έρχεται να πάρει διεκδικήσεις και αγώνες κρατουμένων για ζητήματα διαβίωσης που έχουν κερδηθεί με αίμα από αγώνες των ίδιων. Έτσι, αποφασίζουνε να πάρουν τον σύντροφο από την κοινότητα του Κορυδαλλού σε μία προσπάθεια να σπάσουν την κοινότητα, αλλά και τον ίδιο.

Αντιθέτως, ο σύντροφος απαντά άμεσα και αντανακλαστικά στους διώκτες του ξεκινώντας απεργία πείνας και δίψας. Βάζει ανάχωμα το σώμα του στις πρακτικές του κράτους. Έτσι, ο αγώνας του ξεκινά με δύο αιτήματα: την επιστροφή του στον Κορυδαλλό και τη γνωστοποίηση του λόγου της μεταγωγής του. Η απεργία πείνας-δίψας καταφέρνει να επιβεβαιώσει ότι ο λόγος της μεταγωγής του συντρόφου είναι η ενεργός του συμμετοχή στους αγώνες των φυλακισμένων ενάντια στον νέο σωφρονιστικό κώδικα. Αποτελεί λόγο απαγωγής το να μην σκύβεις το κεφάλι.

Παράλληλα, και ενώ ο σύντροφος είναι σε κρίσιμη κατάσταση, αποφασίζεται να μεταχθεί ξανά στις φυλακές Κορυδαλλού, αλλά όχι σε πτέρυγα, παρά μόνο στο νοσοκομείο των φυλακών. Έτσι, σταματά η απεργία δίψας, έως ότου μεταχθεί ξανά στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού, κάτι που έγινε μετά από κάποιες μέρες.

Λευτεριά στον Θ. Χατζηαγγέλου

Σημείωση: η δίκη των συντρόφων/συντρόφισσας σχετικά με την οργάνωση Αναρχική Δράση έχει ξεκινήσει στα δικαστήρια της Λάρισας. Να σταθούμε στο πλάι των συντρόφων και συντροφισσών μας.

Τελείωσε η δίκη σε δεύτερο βαθμό σχετικά με την Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας

Στις αρχές του έτους τελείωσε το εφετείο για την Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Το δικαστήριο τελείωσε με τις παρακάτω αποφάσεις: ο σύντροφος Β. Σταθόπουλος αθωώθηκε από όλες τις κατηγορίες λόγω αμφιβολιών (πλην ενός πλημμελήματος οπλοκατοχής), και αφέθηκε ελεύθερος. Ο σύντροφος Δ. Χατζηβασιλειάδης κρίθηκε ένοχος για το σύνολο των κατηγοριών που αφορούσαν τη συγκρότηση και ένταξη στην οργάνωση, την οπλοκατοχή κ.λπ. και καταδικάστηκε σε 16 χρόνια φυλάκισης. Ο Δ. Μπάκας κρίθηκε ένοχος για απλή συνέργεια στην οπλοκατοχή, αλλά όχι στα πλαίσια της οργάνωσης, δηλαδή χωρίς τις επιβαρύνσεις του 187Α, και αφέθηκε ελεύθερος.

Στο συγκεκριμένο δικαστήριο αναλύθηκε ο επαναστατικός λόγος του συντρόφου Δ. Χ., αλλά και η αλληλέγγυα στάση του Β. Σ. Το δικαστήριο επιχείρησε πολλές φορές και επίμονα, παρά το προφίλ που επιχειρούσε να διατηρήσει, να φιμώσει την άρθρωση επαναστατικού και πολιτικού λόγου. Είτε αυτό αφορούσε τον σύντροφο Δ. Χατζηβασιλειάδη, είτε κάποιους μάρτυρες υπεράσπισης, υπήρχε ένταση όσον αφορά την κατάθεση σκεπτικών που αγγίζανε την υπόθεση στο επίπεδο των πολιτικών επιλογών.

Για εκτενέστερη ενημέρωση σχετικά με τη δίκη μπορείτε να επισκεφθείτε το apatris.info καθώς υπάρχουν οι ανταποκρίσεις από όλη τη διαδικασία.

Κράτος και κεφάλαιο οι μόνοι τρομοκράτες,
αλληλεγγύη στους ένοπλους αντάρτες

Αθωώθηκαν οι Χ. Μαντζουρίδης και Κώστας Κ.

Δύο χωριστά δικαστήρια που αφορούν συντρόφους επίσης τελείωσαν με την αθώωσή τους από όλες τις κατηγορίες. Και οι δύο δίκες είχαν ως ένα από τα βασικότερα «στοιχεία» τους το περιβόητο DNA. Το στοιχείο που οι μπάτσοι βάζουν παντού ως αδιάσειστο πειστήριο κατέπεσε για ακόμη μία φορά στις δικαστικές αίθουσες. Τέτοιες υποθέσεις, όπως και τόσες άλλες, αναδεικνύουν ότι οι μπάτσοι, οι εισαγγελείς και το κράτος επιχειρούν με κάθε τρόπο να τρομοκρατήσουν, να φυλακίσουν, να έχουν ομήρους αγωνιστές και αγωνίστριες μόνο για να τους καταστέλλουν με διάφορους τρόπους. Δεν είναι ζήτημα «αθωότητας» ή «ενοχής», αλλά το πώς το κράτος σε τυλίγει σε μία κόλλα χαρτί χωρίς κανένα πρόσχημα.

Οι προσπάθειές τους πέφτουν στο κενό. Η αλληλεγγύη και η συντροφικότητα δεν μπορούν να κριθούν στις αίθουσες, αλλά κρίνονται στους δρόμους, τους αγώνες και τις σχέσεις μας.

Δύναμη σε όλα τα διωκόμενα συντρόφια.

Περιβαλλοντικά Νέα

Οι ζωές των κατοίκων του Κόμματος Φθιώτιδας, πάνω από τα κέρδη των αφεντικών

Στις 12 Σεπτεμβρίου 2021, μια σφοδρή βροχόπτωση ξύπνησε τους κατοίκους του Κόμματος Φθιώτιδας. Η βροχόπτωση πολύ γρήγορα εξελίχθηκε σε πλημμύρα, η οποία σκέπασε αυλές και αμάξια, εισήλθε στα σπίτια και στοίχισε τη ζωή σε δεκάδες ζώα. Παρ' όλο που η πλημμύρα δεν στοίχισε τη ζωή ανθρώπων, το σοκ ήταν μεγάλο αφού πολλοί κάτοικοι ακόμα και σήμερα αγωνιούν με τη θέα και τον ήχο της βροχής.

Το Κόμμα είναι ένα χωριό λίγα μόλις χιλιόμετρα έξω απ' τη Λαμία, το οποίο βρίσκεται στις εκβολές του Σπερχειού ποταμού. Η τοποθεσία του το έχει φέρει πολλές φορές αντιμέτωπο με τα νερά του ποταμού τα οποία έχουν ξεχειλίσει και έχουν απειλήσει κυρίως χωράφια, αλλά είναι η πρώτη φορά που τα νερά θέτουν σε άμεσο κίνδυνο τις ανθρώπινες και μη ζωές καθώς και τα σπίτια των κατοίκων. Η εξήγηση θα μπορούσε να είναι γενικά κι αόριστα η κλιματική αλλαγή ή απλά η εκδήλωση ενός ακραίου καιρικού φαινομένου, αν για ακόμη μια φορά δεν ήταν τα καπιταλιστικά κέρδη η αιτία πίσω από την ανθρώπινη δυστυχία, τα οποία στη συγκεκριμένη περίπτωση εκφράζονται από τον κατασκευαστικό κολοσσό ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ. Η συγκεκριμένη εταιρεία και η θυγατρική της «Κεντρική οδός», ανέλαβαν τη μελέτη και την υλοποίηση του οδικού άξονα Ε65 καθώς και του ανισόπεδου κόμβου Λαμίας, έργα τα οποία αποτελούν την αιτία της καταστροφικής πλημμύρας, αφού ο τρόπος που έχουν στηθεί τα μετατρέπει σε ένα τεχνητό φράγμα μην επιτρέποντας τη διέλευση των νερών.

Φυσικά, η εταιρεία δεν θα μπορούσε να προχωρήσει τα έργα αν δεν είχε τις θετικές γνωμοδοτήσεις του υπουργείου υποδομών και της περιφέρειας Στερεάς Ελλάδας, αποδεικνύοντας για ακόμη μια φορά την υποστηρικτική προς τους καπιταλιστές φύση των κρατικών μηχανισμών. Κατά τη δημιουργία του αυτοκινητοδρόμου πραγματοποιήθηκαν αποστραγγιστικά έργα, τα οποία όπως αποδείχτηκε ήταν για την ασφάλεια των ίδιων των έργων, αγνοώντας πλήρως τις ζωές των κατοίκων, και κάνοντας πράξη το ιδεολόγημα του καπιταλισμού που θέλει τα κέρδη των αφεντικών πάνω από οποιαδήποτε αξία, ακόμα κι όταν πρόκειται για ανθρώπινες ζωές. Από την επόμενη ημέρα της πλημμύρας, οι πληγέντες κάτοικοι οργανώθηκαν και ξεκίνησαν έναν αγώνα ενάντια στα έργα της ΤΕΡΝΑ, υπερασπιζόμενοι το χωριό τους και το δικαίωμά τους να συνεχίσουν να μένουν εκεί. Ένα σκέλος του αγώνα των κατοίκων αφορά και την προσφυγή στην αστική δικαιοσύνη για τη διευθέτηση του θέματος, το οποίο θα εκδικαστεί στις 16/02 στο δικαστήριο Λαμίας.

Εμείς ως αντιεξουσιάστριες/ες δεν έχουμε αυταπάτες για τον χαρακτήρα της αστικής δικαιοσύνης, αφού αποτελεί έναν απ' τους βασικούς πυλώνες του συστήματος, βασικό μηχανισμό στη διαιώνιση των ταξικών ανισοτήτων και στην εμπέδωση της κρατικής και καπιταλιστικής κυριαρχίας. Παρ' όλα αυτά δεν θα μπορούσαμε παρά να σταθούμε αλληλέγγυες και αλληλέγγυοι στον δίκαιο αγώνα των κατοίκων, ανθρώπων που οι ζωές τους διασταυρώθηκαν με τα κέρδη των αφεντικών, και που η καπιταλιστική επέλαση απειλεί την καθημερινότητά τους. Οι ντόπιοι πολιτικοί άρχοντες που έχουν πλησιάσει τις κινητοποιήσεις και εμφανίζονται σαν πυροτέχνημα για τις χειραψίες, δεν μπορούν να λύσουν κάτι, αλλά είναι μέρος του προβλήματος οι ίδιοι. Η αδιαμεσολάβητη αλληλεγγύη των από τα κάτω, είναι το σημαντικότερο όπλο μας ώστε να ανακόψουμε τα σχέδια κράτους και κεφαλαίου.

Αυτοί μιλάνε για κέρδη και ζημιές,
εμείς μιλάμε για ανθρώπινες ζωές

Αλληλεγγύη στους πλημμυροπαθείς κατοίκους
του Κόμματος

Αντιεξουσιαστική συνέλευση Resisto

Στις 7 Απρίλη, εκδικάστηκε εξ αναβολής η προσφυγή, που οδήγησε στη δικαίωση των κατοίκων, με το δικαστήριο να διατάζει την άμεση εκτέλεση αντιπλημμυρικών έργων.

Το Σ.Τ.Ε. και η σύνδεση της ιδιωτικοποίησης του νερού με το ρεύμα

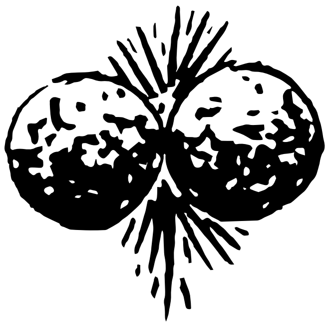
«Ακόμη και η βροχή» είναι ο τίτλος της δραματικής ταινίας που μιλάει για την ιδιωτικοποίηση του νερού στην Βολιβία. Ο τίτλος αναφέρεται στην απαγόρευση της συλλογής του νερού της βροχής καθώς τα δικαιώματά του είχαν πουληθεί στο πλαίσιο της ιδιωτικοποίησης, και αυτό αποτελούσε εμπόρευμα της εταιρίας. Η ταινία πιθανότατα θα μπορούσε να έχει αποτελέσει έμπνευση της κυβέρνησης για το νέο νομοσχέδιο για το νερό. Καθώς το Σ.Τ.Ε. προστατεύει αποκλειστικά τη διακίνηση του νερού, το κεφάλαιο τρίβει τα χέρια του κοιτάζοντας αυτόν τον φυσικό πόρο που βρίσκεται στις γεμάτες με νερό λίμνες. Γιατί όμως το νερό εντάσσεται στην ρυθμιστική αρχή ενεργείας; Η απάντηση μάλλον κρύβεται στα υβριδικά έργα ενέσιμων πηγών ενέργειας και πιο συγκεκριμένα στα υδροηλεκτρικά εργοστάσια που εδράζονται στα φράγματα που συγκρατούν το νερό.

«Ήταν πρωί προς μεσημέρι της περασμένης Παρασκευής (7 Οκτωβρίου) όταν στην Ελλάδα ανεμογεννήτριες και υδροηλεκτρικές τουρμπίνες κατέρριπταν ένα ρεκόρ. Αθόρυβα, χωρίς φωτάκια να αναβοσβήνουν και χειροκροτήματα. Επί πέντε ώρες διασφάλισαν, για πρώτη φορά στην ελληνική ιστορία, την πλήρη ενεργειακή επάρκεια της χώρας με πράσινη ενέργεια». ~Newmoney.gr

Παραδοσιακά τα φράγματα χρησιμεύουν για την αποθήκευση της ενέργειας για περίπτωση ανάγκης. Δηλαδή, σε μια περίοδο ελλείμματος ενέργειας μπορείς να απελευθερώσεις νερό, το οποίο με τη σειρά του, κινούμενο προς χαμηλότερο υψόμετρο, κινεί τις υδροηλεκτρικές τουρμπίνες που παράγουν το ρεύμα. Η παραπάνω τεχνολογία χρησιμοποιείται επίσης στις υβριδικές επενδύσεις στις Α.Π.Ε. για την αποθήκευση της παραπανήσιας ενεργειας, καθώς όταν υπάρχει περίσσευμα, αντλίες ανεβάζουν το νερό σε υψηλότερες σε υψόμετρο λίμνες, για να απελευθερωθεί όταν υπάρχει ζήτηση ενεργείας και να κινήσει τις υδροηλεκτρικές τουρμπίνες. Τι συμβαίνει όμως όταν η ενέργεια μπαίνει στο χρηματιστήριο; Η τιμή της κιλοβατώρας υπολογίζεται από τον ακριβότερο πόρο, εν προκειμένω το φυσικό αέριο, και η τιμή αυτή ισχύει για όλους τους πόρους, άρα και το νερό, πριμοδοτώντας την αισχροκέρδεια στον φυσικό πόρο του νερού ως ενεργειακού πλέον πόρου. Έτσι, παραδείγματος χάριν, ας φανταστούμε ότι ξαφνικά ακριβαίνει η τιμή του φυσικού αερίου, και μετά με τη σειρά της η τιμή της κιλοβατώρας, και ότι τις λίμνες και τα υδροηλεκτρικά εργοστάσια τα ελέγχει ένας ιδιώτης που θέλει να επιτύχει το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος, τότε θα απελευθερώσει το περισσότερο δυνατό νερό. Δεδομένου ότι η μεγαλύτερη ποσότητα νερού που καταναλώνουμε αποθηκεύεται σε λίμνες, μπορούμε να φανταστούμε ότι μια ενδεχόμενη ιδιωτικοποίηση του πόρου του νερού, και ειδικότερα της σύνδεσης αυτού του νερού με το ρεύμα, μπορεί να οδηγήσει σε λειψυδρία και αύξηση της τιμής του νερού. Έτσι, οι δήμοι που μπορεί να ελέγχουν ακόμη την εμπορία του νερού σύμφωνα και με τις αποφάσεις του Σ.Τ.Ε. θα αναγκάζονται να αγοράσουν ακριβότερο νερό ή να επενδύσουν πολλά παραπάνω χρήματα στην ανεύρεσή του μέσω γεωτρήσεων, με αποτέλεσμα να μετακυλήσουν το κόστος στους δημοσίους παρόχους, και εμείς να βλέπουμε το νερό να ακριβαίνει, και την ποιότητά του να χειροτερεύει δραματικά.

Foreign_Voice

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Καπιταλισμός σε κατάρρευση: Κρίση, πτωχεύσεις τραπεζών, εξαγορές, απολύσεις

Κάθε άλλο παρά ομαλά είναι τα πράγματα σε ό,τι αφορά τη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Τις χρονιές της εκπνοής του covid-19, με την κλιμάκωση του πολέμου, η κρίση που χαρακτηρίζει το σύστημα φάνηκε και στον τομέα των τραπεζών. Στις αρχές του Μάρτη καταρρέουν δύο αμερικάνικες τράπεζες: Η Silicon Valley Bank (SVB) και η Signature Bank. Η SVB μάλιστα αποτελούσε δανειστή σε αναδυόμενες επιχειρήσεις (startups) στον τομέα της τεχνολογίας. Δηλαδή σε έναν τομέα που χιλιάδες εργαζόμενοι κι εργαζόμενες έχουν απολυθεί στα πλαίσια του διεθνούς ψηφιακού τζόγου των αφεντικών στην εποχή της ανταγωνιστικής ψηφιοποίησης, όπως οι 7.500 απολύσεις στο Twitter και η ανακοίνωση 18.000 απολύσεων της Amazon. Δύο εταιρείες της Silicon Valley, η Stripe και η Lyft, ανακοίνωσαν επίσης πρόσφατα απολύσεις.

Η πτώχευση της SVB αποτελεί τη μεγαλύτερη κατάρρευση χρηματοπιστωτικού ιδρύματος από το 2008, συνοδευόμενη από μια αντίστοιχη κρίση. Αμέσως οι αμερικάνικες αρχές προχώρησαν σε έκτακτα μέτρα για την ενίσχυση της εμπιστοσύνης στο χρηματοπιστωτικό σύστημα, καθώς σημειώθηκε κατάρρευση και στις τραπεζικές μετοχές. Η μητρική της SVB, η SVB Financial Group, υπέβαλε αίτηση υπαγωγής στον πτωχευτικό κώδικα και αναζήτησε με τον τρόπο αυτό προστασία από πιστωτές.

Λίγες μέρες μετά, η ελβετική τράπεζα Credit Suisse περνά μια αντίστοιχη κρίση. Η αστάθειά της προϋπήρχε από το 2021. Φέτος, αφού πήρε 54 δις δολάρια από την Κεντρική Τράπεζα της Ελβετίας ως ενίσχυση, κατέληξε να εξαγοραστεί για 3.2 δις από την UBS, την μεγαλύτερη τράπεζα της Ελβετίας, με αποτέλεσμα 10.000 θέσεις εργασίας να κινδυνεύουν.

Η παραπάνω διαδικασία είναι ένα περιοδικό φαινόμενο στον καπιταλισμό. Μάλιστα, τα συγκεκριμένα παραδείγματα ίσως υποδηλώνουν το βάθος του φαινομένου στο σήμερα, και πώς μπορούν να επηρεαστούν πολλές πτυχές της οικονομικής ζωής. Την ίδια στιγμή, οι από τα πάνω, από το πιο μεγάλο κεφάλαιο μέχρι τα «μικρότερα» αφεντικά, προβάλλουν τη ρητορική «κρίση είναι θα περάσει», «ας συνηθίσουμε τη λιτότητα για χρόνια», «δεν βγαίνουμε», «όλοι φταίμε». Μια κρίση ή πολλές κρίσεις, τα παγκόσμια και μη αφεντικά προσπαθούν να μας πείσουν ότι βράζουμε στο ίδιο καζάνι, και ότι είναι υπόθεση όλων να σωθεί αυτό το σύστημα. Εμείς όμως ξέρουμε ότι ποτέ δεν βγαίναμε, όπως και ότι ποτέ δεν βρίσκαμε προοπτική στον τρόπο που λειτουργεί το σύστημα, όπως δεν είχαμε και κάποια εμπιστοσύνη στους διαχειριστές του που τάζουν ένα «ασφαλές μέλλον». Οι κρίσεις είναι το ξεσκαρτάρισμα των αφεντικών και η αναδιανομή της πίτας. Και σε αυτήν τη διαδικασία, η παγκόσμια αστική ελίτ και τα κράτη τους, μας θεωρούν όλα αναλώσιμες/αναλώσιμα/αναλώσιμους...

Τουρκία: Κάποιες σημειώσεις για τους καταστροφικούς σεισμούς

Στις 6 Φεβρουαρίου στη νότια Τουρκία έγιναν 2 καταστροφικοί σεισμοί της τάξης των 7,8 και 7,5 Ρίχτερ. Οι περιοχές στις οποίες συνέβησαν οι σεισμοί είναι στα νότια σύνορα της Τουρκίας με τη Συρία κοντά στις πόλεις Γκαζιαντέπ και Πάζαρτζικ. Πρόκειται για μια από τις πιο καταστροφικές τραγωδίες του 21ου αιώνα με τον συνολικό αριθμό νεκρών σε Τουρκία και Συρία να ξεπερνούν τους 54.000, ενώ οι τραυματίες ανήλθαν σε πάνω από 115.000, και εκατομμύρια άνθρωποι αναζήτησαν στέγη σε προσωρινά καταλύματα ή μετανάστευσαν. Επίσημες, κρατικές πηγές αναφέρουν ότι περίπου 37.000 σπίτια κατέρρευσαν, ενώ ο ΠΟΥ ανακοίνωσε ότι 26 εκατομμύρια πολίτες έχουν πληγεί από την καταστροφή.

Όπως καταλαβαίνουμε, τα πραγματικά μεγέθη για όλα τα παραπάνω είναι σαφώς μεγαλύτερα από τις επίσημες κρατικές ανακοινώσεις. Οι άνθρωποι δεν χωράνε σε ψυχρούς αριθμούς και στατιστικές. Σε μια περιοχή στα σύνορα, κοντά σε εμπόλεμες ζώνες και πολυπολιτισμική μίξη πληθυσμού, με τον κουρδικό λαό να δίνει τη δική του μάχη, το επίσημο τουρκικό κράτος αντιμετώπιζε ανέκαθεν τους κατοίκους αυτούς ως «δεύτερης κατηγορίας». Φτώχεια, εξαθλίωση, ανύπαρκτος πολεοδομικός σχεδιασμός, φτηνά υλικά κατασκευής κτηρίων, προχειρότητα, είναι μόνο μερικά από τα χαρακτηριστικά που συνθέτουν την εικόνα των σπιτιών από τις περιοχές όπου το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού βιώνει μια άνευ προηγουμένου ταξική υποτίμηση και περιθωριοποίηση.

Παράλληλα, είναι κάτι παραπάνω από πασιφανές από πλήθος ντόπιων και διεθνών αλληλέγγυων ότι ο κρατικός μηχανισμός σε επίπεδο αντανακλαστικών ήταν ανύπαρκτος. Και συνεχίζει να είναι. Ένα μήνα σχεδόν μετά, καταστροφικές πλημμύρες με δεκάδες νεκρούς της τάξης μας συμβαίνουν στα ίδια μέρη. Σαν να μην έφτανε αυτό, παρακωλύεται από στρατό και μπάτσους η διεθνιστική αλληλεγγύη που «δεν αναγνωρίζεται επίσημα από το κράτος» σε τρόφιμα, φάρμακα, ρούχα, είδη πρώτης ανάγκης, με χαρακτηριστικό παράδειγμα μέχρι και τη σύλληψη αγωνιστών από Ελλάδα που πήγαν στο σημείο να βοηθήσουν.

Όλα τα παραπάνω οδηγούν στο συμπέρασμα πως είτε είναι τα τρένα του θανάτου, όπως στην περίπτωση των Τεμπών, είτε είναι κτήρια, τα κράτη ακολουθούν τις ίδιες στρατηγικές σε Ελλάδα και Τουρκία. Από τη μία παραγκωνίζουν εκείνα τα ταξικά κομμάτια που θεωρούν αναλώσιμα, από την άλλη εξοπλίζονται για να καταστείλουν την όποια αντίσταση ακόμα και αλληλεγγύη, και να συμμετάσχουν στους στρατιωτικούς επικοινωνιακούς διαξιφισμούς δαπανώντας αμύθητα ποσά. Μαζί με όλα αυτά, θα βγουν υπουργοί και βουλευτές να χύσουν τα κροκοδείλια δάκρυά τους για τη «μαζική απώλεια ζωών». Εμείς, καταλαβαίνουμε ότι με τα ταξικά μας αδέρφια της διπλανής χώρας, τελικά, είναι πολλά περισσότερα αυτά που μας ενώνουν και οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και καταστάσεις στη χώρα μας ΔΕΝ είναι τυχαία...

Ισπανία: Συντονισμένη επιχείρηση κατασκοπείας του αριστερού και αντικαπιταλιστικού ακτιβισμού των Καταλανικών Χωρών

Εδώ και κάποιον καιρό βλέπουν το φως της δημοσιότητας κινηματικές «εκθέσεις» που αφορούν την ταυτοποίηση πρακτόρων της ισπανικής Εθνικής Αστυνομίας, οι οποίοι είχαν καταφέρει να διεισδύσουν σε διάφορες δομές του ανταγωνιστικού κινήματος. Χρησιμοποιούσαν ψεύτικα ονόματα, και πλαστά έγγραφα, παρουσίαζαν μία αφήγηση για το παρελθόν τους, η οποία ήταν αδύνατο να διασταυρωθεί, και ανέπτυσσαν μαχητική δράση σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, σε αναντιστοιχία δηλαδή με τη συμμετοχή τους στο κίνημα. Μέχρι τα μέσα του Φλεβάρη είχαν ταυτοποιηθεί τρεις πράκτορες. Μελη του La Directa επισημαίνουν πως «έχουμε να κάνουμε με μια συντονισμένη επιχείρηση κατασκοπείας του αριστερού και αντικαπιταλιστικού ακτιβισμού των Καταλανικών Χωρών, υπό τη διεύθυνση του γενικού επιτρόπου πληροφοριών, Eugenio Pereiro Blanco», αποδίδοντας την πολιτική ευθύνη στον Ισπανό υπουργό Εσωτερικών, Fernando Grande-Marlaska.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει το γεγονός πως η ταυτοποίηση των συγκεκριμένων πρακτόρων από τον κόσμο του κινήματος, έγινε σε συνεργασία με ειδικούς εγκληματολόγους, και με χρήση λογισμικών και τεχνολογιών από τη βιομηχανία της επιτήρησης. Πιο συγκεκριμένα, έγινε σύγκριση των βιομετρικών δεδομένων από επίσημες φωτογραφίες των αστυνομικών σε ώρα «φανερής» υπηρεσίας, με αυτά από φωτογραφίες τους όταν ενεργούσαν στα πλαίσια του πολιτικού ακτιβισμού. Έχουμε, λοιπόν, μία περίπτωση όπου το κίνημα αξιοποιεί τεχνολογικά μέσα που μέχρι πρότινος χρησιμοποιούνταν αποκλειστικά ενάντια στους φτωχοδιάβολους του κόσμου (επιτήρηση συνόρων, καταστολή αγωνιζόμενων κ.λπ). Από τη μία πλευρά, η αξιοποίηση αυτή νομιμοποιεί τη χρήση των μέσων και των τεχνολογιών επιτήρησης συνολικά, ενώ από την άλλη αναδεικνυει την ενδεχόμενη αξία χρήσης τους για τον κόσμο του αγώνα, και τα καταπιεζόμενα υποκείμενα εν γένει.

athens.indymedia.org/post/1623652/

Μαζί με αυτούς που ονειρεύονται να κάψουν τη Βαστίλη

Τον Μάρτη του ‘23 παρακολουθούμε τα διεθνή μίντια να στρέφουν –επιτέλους– το βλέμμα τους στη Γαλλία.

Ο Μακρόν προτείνει αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης, από τα 62 στα 64, με τον νόμο 49:3.Στη Γαλλία, όπως και σε όλο τον κόσμο, οι εργάτ(ρι)ες πιέζονται όλο και περισσότερο εδώ και χρόνια. Οι πρώτες αντιστάσεις ξεκίνησαν όταν οι αλυσίδες σούπερ μάρκετ έβαλαν αντικλεπτικά σε είδη πρώτης ανάγκης (σας θυμίζει κάτι;).

Από τη μία ο πληθωρισμός, η ανεργία, η ενεργειακή κρίση, η όλο και μεγαλύτερη συρρίκνωση της αγοραστικής τους δύναμης, και από την άλλη η κυβέρνηση να αναδεικνύει τα δεξιά και ακροδεξιά της αντανακλαστικά ενισχύοντας είτε την πολεμική της μηχανή, είτε ιδιωτικοποιώντας μέχρι και τις πέτρες για τα συμφέροντα των γαλλικών και αμερικάνικων επιχειρήσεων. Οι κάτοικοι στην επαρχία βρίσκονται για άλλη μια φορά στο περιθώριο, αφού όλο και λιγότεροι μπορούν να έχουν ιατροφαρμακευτική φροντίδα.

Η πρόταση για το συνταξιοδοτικό ξεχείλισε το ποτήρι. Στη Μασσαλία, τη Νάντη, τη Λυών, το Παρίσι, το Στρασβούργο, τη Λιλ, την Τουλούζη, τη Ρεν, το Γκρενόμπλ και το Μπορντό οι άνθρωποι κατεβαίνουν σε πορείες κατά δεκάδες χιλιάδες. Ο Μακρόν δίνει εντολή στην στρατιωτικοποιημένη αστυνομία να τις καταστείλει με κάθε κόστος και μέσο που διαθέτει (πρόσφατα εξοπλίστηκε με εξελιγμένα μοντέλα όπλων στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας). Την ίδια στιγμή δέχεται διεθνή κατακραυγή η υπερβάλλουσα χρήση βίας των μπάτσων, ακόμη και από τη Διεθνή Αμνηστία. Τα νούμερα των συλληφθέντων είναι έως τα τέλη Μάρτη γύρω στα 450 σύμφωνα με το γαλλικό κράτος, με πάνω από 440 μπάτσους τραυματισμένους. Στις περισσότερες των περιπτώσεων οι προσαγωγές είναι προληπτικές και αφορούν επίθεση στο σώμα των διαδηλωτών μαζεύοντας τυχαία κόσμο.

Το νομοσχέδιο περνάει, με την κυβέρνηση να καταφεύγει σε ένα πολύ αμφιλεγόμενο άρθρο του Συντάγματος που δίνει τη δυνατότητα να εγκρίνονται νόμοι στα γρήγορα, παρακάμπτοντας την Εθνοσυνέλευση, γεγονός που αναδεικνύει τα ολιγαρχικά και συγκεντρωτικά χαρακτηριστικά της γαλλικής εξουσίας.

Η πρόταση μομφής απέναντι στην κυβέρνηση Μακρόν απορρίπτεται, ενώ η ακροδεξιά Λεπέν περιμένει τη σειρά της. Η κυβέρνηση Μακρόν εκβίασε με τον ίδιο τρόπο τις 2 προηγούμενες εκλογές.

Η οργή γενικεύεται και η Γαλλία φλέγεται.

Εμείς είμαστε αυτοί που είχαμε πατήσει πάνω σε κεφάλια Λουδοβίκων. Μπορούμε να μιλάμε για εξέγερση;Πετροπόλεμοι, φωτιές, άρνηση για επιστροφή στην κανονικότητα. Σύμφωνα με τα συνδικάτα, πάνω από 3,5 εκατομμύρια άνθρωποι συμμετείχαν στις διαδηλώσεις στα τέλη Μαρτίου, σε αντίθεση με το κράτος που ρίχνει κατά πολύ τα νούμερα στις ανακοινώσεις του για να υποβιβάσει όσο γίνεται το μέγεθος της κατάστασης, που είναι πια μια εξέγερση με γενικευμένα χαρακτηριστικά. Παρ’ όλα αυτά, προβλέπεται η συνέχιση των καλεσμάτων σε διαδηλώσεις από τα συνδικάτα. Παράλληλα, πυρπολούνται κρατικοί και καπιταλιστικοί στόχοι σε κάθε εξεγερμένη πόλη, ενώ στο Παρίσι οι δημοτικές αρχές απαγορεύουν τις διαδηλώσεις στην Πλας ντε λα Κονκόρντ και τα Ηλύσια Πεδία στις 19/03. Στις 23/03 έπειτα από συγκρούσεις στους δρόμους στο Μπορντό, το δημαρχείο τυλίγεται στις φλόγες. Παράλληλα διαμαρτυρίες λαμβάνουν χώρα στις 25/03 σε αγροτικές περιοχές όπως το Σεντ Σολίν σε σχέση με το ζήτημα του νερού, καθώς τοποθετήθηκαν εργοτάξια κατασκευής δεξαμενών σε αγρούς. Η Γαλλία πλήττεται από ξηρασία και θεωρείται από τα κινήματα ότι τα μέτρα που έχει λάβει το κράτος ευνοούν μόνο τη μεγάλη αστική γεωργική βιομηχανία. Και αυτή η διαδήλωση συνοδεύτηκε από συγκρούσεις, κάψιμο βαν μπάτσων στα εργοτάξια και καταστολή. Μάλιστα, αποτέλεσμα της καταστολής, πέρα από τους 200 τραυματίες διαδηλωτές και διαδηλώτριες, ήταν και ο πολύ σοβαρός τραυματισμός ενός διαδηλωτή, του Σερζ, που έχει ως αποτέλεσμα να δίνει μάχη για τη ζωή του, ενώ βρίσκεται σε κώμα. Η ίδια η οικογένειά του έβγαλε ανακοίνωση περιγράφοντας το συμβάν και την συνθήκη στους δρόμους της Γαλλίας στην τωρινή συγκυρία.

Όλες και όλοι διαδηλώνουν στους δρόμους, στήνουν οδοφράγματα, μισούν την αστυνομία, ζητούν εκδίκηση. Την ίδια στιγμή ο Μακρόν, κρυμμένος στο προεδρικό μέγαρο, αντεπιτίθεται χρησιμοποιώντας από τη μία τα καθεστωτικά μίντια και την ακραία αστυνομική βία από την άλλη, ελπίζοντας στην εξάντληση των αγωνιστ(ρι)ών. Στις 06/04, εργαζόμενοι των σιδηροδρόμων, με καπνογόνα στα χέρια, κάνουν έφοδο στο κτίριο της αμερικανικής χρηματοπιστωτικής εταιρείας BlackRock, στο Παρίσι.

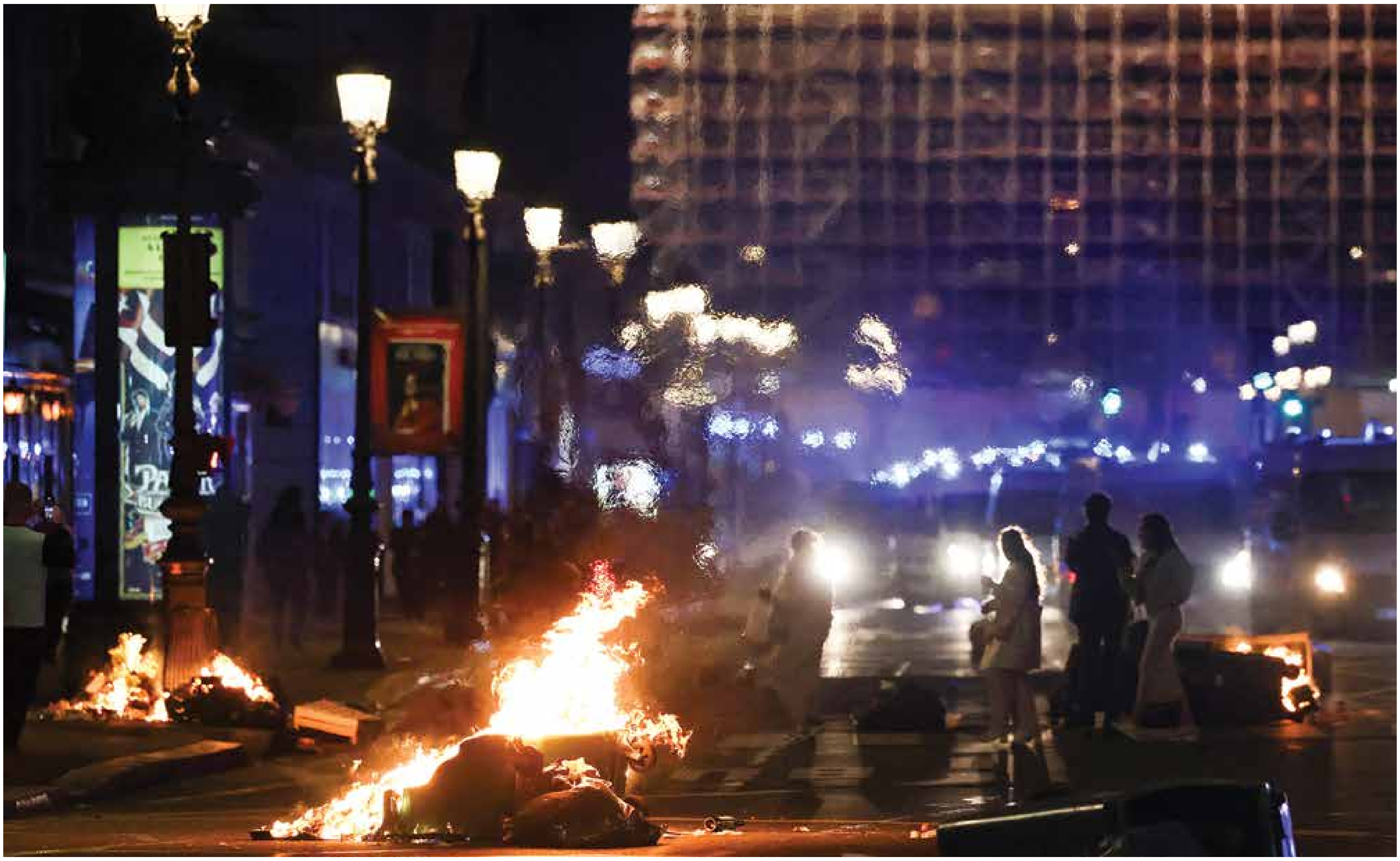
Στις 07/04, το αγαπημένο εστιατόριο του Μακρόν στο Παρίσι, το “La Rotonde”, δέχεται επίθεση με αποτέλεσμα να καεί η μπροστά μεριά του και οι τέντες. Την Παρασκευή 14/04, το συνταγματικό δικαστήριο της Γαλλίας ενέκρινε την συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση του Μακρόν με την κυβέρνηση να ενημερώνει ότι θα τεθεί σε ισχύ από τον Σεπτέμβριο του 2023. Απόφαση μετά την οποία ξέσπασαν εκ νέου συγκρούσεις και πορείες στη χώρα, όπου και σε πόλεις όπως η Ρεν αστυνομικά τμήματα δέχτηκαν την φλόγα του εξαγριωμένου πλήθους. Μια μέρα πριν, στις 13/04, περίπου 1,5 εκατομμύριο κόσμου, σύμφωνα με τα συνδικάτα, είχε κατέβει στους δρόμους και δέχτηκε άγρια καταστολή. Τα γεγονότα πήραν τέτοια τροπή, που οι εξεγερμένοι και οι εξεγερμένες εισέβαλαν μέχρι και στα κεντρικά γραφεία και καταστήματα της Louis Vuitton στο Παρίσι με φωτοβολίδες και σημαίες, σπάζοντας πόρτες και παράθυρα. Εν όψει της Πρωτομαγιάς, αναμένονται νέα καλέσματα, με τα συνδικάτα των σιδηροδρομικών μεταφορών να στήνουν το δρόμο για απεργίες.

Από τη γαλλική επανάσταση στην παρισινή κομμούνα, από τον Μάη του ‘68 στους δικούς μας αγώνες, η Γαλλία εξαπλώνει τη φωτιά.

Fuck May ‘68, Fight now!*

*σύνθημα από την εξέγερση του Δεκέμβρη ‘08

[Γαλλία] Το κίνημα κατά της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης – Στο κατώφλι μιας εξέγερσης;

Κείμενο της συλλογικότητας Crimethinc, μετάφραση για λογαριασμό του Αυτολεξεί

Στη Γαλλία, ένα νέο κύμα διαμαρτυρίας έχει ξεσπάσει κατά της κυβέρνησης του Εμμανουέλ Μακρόν με αφορμή την αντιδημοφιλή μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος. Αυτό είναι η πιο ισχυρή αναταραχή στη Γαλλία μετά το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων.

Λόγω περιορισμένου χώρου παρατίθεται μόνο η εισαγωγή του μεταφρασμένου κειμένου. Ολόκληρο μπορεί να βρεθεί στον παρακάτω σύνδεσμο:

https://tinyurl.com/4uudsnwn

Οι μπάσταρδοι το γνωρίζουν καλά: αυτό που φοβήθηκαν στην οιονεί εξέγερση του 2018 δεν είναι τόσο ένα κοινωνικό υποκείμενο -ό,τι κι αν λέει η χειρότερη αριστερή κοινωνιολογία- ούτε καν ένα σύνολο πρακτικών. Ήταν η ακυβερνησία, αποφασιστική και διάχυτη. Ένα κύμα μίσους για το νεοφιλελεύθερο σύμπαν.

Μετά από δύο μήνες παραδοσιακών διαδηλώσεων και περιστασιακών απεργιών που σκηνοθετήθηκαν από την intersyndicale (τον συντονισμό των οκτώ μεγαλύτερων εθνικών συνδικάτων της Γαλλίας), το κίνημα κατά της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης της κυβέρνησης Μακρόν κορυφώθηκε όταν η Ελίζαμπεθ Μπορν (πρωθυπουργός του Μακρόν και επικεφαλής της κυβέρνησης) ανακοίνωσε ότι θα χρησιμοποιήσει το άρθρο 49. 3 του Συντάγματος για να εφαρμόσει τη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση χωρίς ψηφοφορία στην Εθνοσυνέλευση.

Κατά τη διάρκεια αυτών των δύο πρώτων μηνών, μεγάλος αριθμός ανθρώπων βγήκε στους δρόμους, αλλά παρά την υποστήριξη του κοινού, οι διαδηλώσεις και οι απεργίες δεν ήταν μαχητικές. Ωστόσο, οι βουλευτές της Εθνοσυνέλευσης ήταν διχασμένοι – ήταν πιθανό η πλειοψηφία να αντιταχθεί στη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση, οπότε η Μπορν τους παρέκαμψε. Ο νόμος πρέπει ακόμη να εγκριθεί από τη Γερουσία, αλλά προς το παρόν, αυτό είναι εκτός επικαιρότητας. Οι Γάλλοι βουλευτές που αντιτίθενται στον Μακρόν και τη Μπορν κατέθεσαν αίτηση για ψήφο μομφής, η οποία θα έθετε εκτός κυβέρνησης τη Μπορν. Τη νύχτα της Πέμπτης 16 Μαρτίου, άνθρωποι συγκεντρώθηκαν αυθόρμητα σε συμβολικές τοποθεσίες στο Παρίσι και σε άλλες πόλεις για να διαμαρτυρηθούν για τη χρήση του άρθρου 49.3. Καθώς περνούσε η νύχτα, αρνήθηκαν να φύγουν, παρά το γεγονός ότι η αστυνομία γινόταν όλο και πιο βίαιη. Στο τέλος, η αστυνομία συνέλαβε μεγάλο αριθμό ατόμων σε όλη τη Γαλλία -σχεδόν 300 μόνο στο Παρίσι- οι οποίοι σχεδόν όλοι αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς κατηγορίες την επόμενη ημέρα.

Κατά τη διάρκεια του Σαββατοκύριακου, ξέσπασαν αυθόρμητες διαδηλώσεις στους δρόμους (les “manifs sauvages”), που εκμεταλλεύτηκαν την απεργία αποκομιδής απορριμμάτων για να γεμίσουν τους δρόμους του Παρισιού με φλεγόμενους κάδους απορριμμάτων. Καθώς η αστυνομική βία εντείνεται, η “αυθόρμητη” πτυχή αυτών των διαδηλώσεων παίζει σημαντικό τεχνικό ρόλο. Οι περισσότερες μαζικές διαμαρτυρίες στη Γαλλία, όπως αυτές που πραγματοποιήθηκαν πριν από την Πέμπτη, είναι “déclarées” – οι ομάδες τις δηλώνουν εκ των προτέρων στην αστυνομία. Οι αυθόρμητες διαδηλώσεις είναι νόμιμες, αλλά το πλαίσιο καταστολής είναι λιγότερο σαφές από ό,τι για τις εγκεκριμένες διαδηλώσεις. Αυτό είναι ένα μεγάλο ζήτημα: τα δικαστήρια πρέπει ακόμη να αποφανθούν σχετικά με το αν μπορεί να συλληφθεί κανείς απλώς και μόνο επειδή βρίσκεται κοντά σε μια αυθόρμητη διαμαρτυρία, ποιες πρέπει να είναι οι συνέπειες για την καθοδήγηση μιας αυθόρμητης διαμαρτυρίας, αν το συνταγματικό δικαίωμα της διαδήλω-

σης στη Γαλλία περιλαμβάνει τις αυθόρμητες διαμαρτυρίες και τι μπορεί να κάνει νόμιμα η αστυνομία για να στοχοποιήσει ανθρώπους σε αυτές τις διαμαρτυρίες.

Επιπλέον, όλες οι εγκεκριμένες διαμαρτυρίες έχουν καθορισμένη τοποθεσία ή διαδρομή, ενώ οι σημερινές αυθόρμητες διαμαρτυρίες είναι απρόβλεπτες. Δεν συγκλίνουν σε ένα στρατηγικό σημείο, ούτε έχουν συγκεκριμένο στόχο πέρα από την παρενόχληση των αστυνομικών. Ομάδες που κυμαίνονται από 100 έως 1.000 άτομα κινούνται προς διαφορετικές κατευθύνσεις γύρω από μια δεδομένη περιοχή, οχυρώνοντας τους δρόμους, ζωγραφίζοντας και βάζοντας φωτιά σε πράγματα. Όπως ακριβώς συνέβη κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Τζορτζ Φλόιντ το 2020 στις Ηνωμένες Πολιτείες, η αστυνομία δεν μπορεί να περιορίσει και να ελέγξει πολλές ομάδες ταυτόχρονα.

Όσο περισσότερο κουράζονται, τόσο πιο βίαιοι γίνονται οι μπάτσοι. Οι άνθρωποι είναι πολύ γενναίοι, αλλά επίσης υφίστανται σοβαρούς τραυματισμούς. Αυτές οι αυθόρμητες διαμαρτυρίες στους δρόμους γίνονται τη νύχτα, ενώ νωρίς το πρωί και κατά τη διάρκεια της ημέρας, η απεργία εντείνεται, με τους ανθρώπους να οργανώνουν όλο και περισσότερα μπλόκα. Η απεργία ξεκίνησε πριν από την εφαρμογή του άρθρου 49.3 την περασμένη Πέμπτη – οι κύριοι τομείς που συμμετέχουν αφορούν την επεξεργασία σκουπιδιών (συλλογή και αποτέφρωση), τη διανομή καυσίμων (διυλιστήρια και μεταφορά) και τις δημόσιες μεταφορές (αστικά μέσα μεταφοράς, τρένα και αεροδρόμια). Τα συνδικάτα κάλεσαν σε πανεθνική απεργία την Πέμπτη, 23 Μαρτίου. Όταν η ηγεσία το ανακοίνωσε την περασμένη εβδομάδα, φάνηκε ως μια προσπάθεια ειρήνευσης, για να απομακρυνθεί ο κόσμος από τους δρόμους- αλλά επειδή ο κόσμος δεν έπαψε να βγαίνει στους δρόμους, αντίθετα, αποτελεί τώρα μια ευκαιρία για κλιμάκωση. Περιμένουμε να μπλοκαριστεί η χώρα και τα συνδικάτα να υπερφαλαγγιστούν από αυθόρμητες άμεσες δράσεις σε όλη τη χώρα, στις οποίες θα συμμετέχουν τόσο αυτόνομες ομάδες όσο και τοπικά συνδικαλιστικά παραρτήματα. Αυτό έχει ήδη αρχίσει να συμβαίνει – στο Fos-sur-Mer ή στη Ρεν, για παράδειγμα.

Στο Παρίσι, οι άνθρωποι που ηγούνται της απεργίας είναι οι σκουπιδιάρηδες, οι οποίοι εργάζονται από τρεις διαφορετικές τοποθεσίες. Απεργούν από τις 7 Μαρτίου και έκτοτε διατηρούν περιφρουρητικές γραμμές. Μόνο μία απεργιακή γραμμή έχει παραβιαστεί από την αστυνομία, και έχει ανασυγκροτηθεί έκτοτε. Χρειάζονται χρήματα για να συνεχίσουν την απεργία. Έχουν γίνει κατά κάποιο τρόπο οι αστέρες του κινήματος, επειδή τα σκουπίδια που συσσωρεύονται στους δρόμους του Παρισιού παρέχουν το ιδανικό υλικό για να βάλουν φωτιά τα νυχτερινά πλήθη -μια ατελείωτα ανανεούμενη πηγή για όσο διάστημα τα απορριμματοφόρα παραμένουν εκτός λειτουργίας. Σε γενικές γραμμές, οι άνθρωποι στις γραμμές περιφρούρησης είναι εργάτες και αριστεροί διαφόρων αποχρώσεων, ενώ εκείνοι που τρέχουν στους δρόμους τη νύχτα είναι νεότεροι και πιο θορυβώδεις. Οι ομάδες αυτές δεν είναι ανταγωνιστικές μεταξύ τους, κάτι που δεν συνέβαινε πάντα στο γαλλικό πολιτικό τοπίο. Οι άνθρωποι φαίνεται να απολαμβάνουν να συναντιούνται μεταξύ τους όταν και όπου μπορούν- δεν υπάρχουν γενικές συνελεύσεις που να φέρνουν όλες τις γενιές μαζί, αλλά ούτε τα συνδικάτα ούτε οι παλαιότεροι αριστεροί καταδικάζουν τις νυχτερινές ταραχές. Τους προηγούμενους μήνες είχε αναπτυχθεί μια συζήτηση σχετικά με το πώς η COVID-19 προκάλεσε μια ρήξη στη μετάδοση τεχνικών, ιστοριών και κουλτούρας του αγώνα στους γαλλικούς ακτιβιστικούς κύκλους και πώς αυτό οδήγησε στη διάδοση της συγκεντρωτικής (και ειλικρινά, βαρετής) πολιτικής σε πολλά πανεπιστήμια.

Σε αυτό το κίνημα, βλέπουμε να αναδύονται νέοι πολιτικοί σχηματισμοί μαζί με αποκεντρωμένα και αυτόνομα πειράματα άμεσης δράσης και αντίστασης, αποκαλύπτοντας τα όρια των παραδοσιακών μέσων ελέγχου και καταστολής. Τα γεγονότα της περασμένης εβδομάδας δείχνουν ότι μπορούμε να ξεχάσουμε τους όποιους φόβους για την παθητικότητα της νέας γενιάς: Την περασμένη Δευτέρα, η Εθνοσυνέλευση δεν καταψήφισε την κυβέρνηση, εξοργίζοντας ακόμη περισσότερο τον κόσμο. Το γεγονός ότι η κυβέρνηση Μακρόν και Μπορν παραμένει στην εξουσία θα διατηρήσει σταθερές, προς το παρόν, τις επισφαλείς ισορροπίες μεταξύ εθνικιστικών και αριστερών ατζέντων. Αλλά για πόσο καιρό;

Όπως και στο κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων του 2018, ο εθνικισμός αποτελεί επίσης κινητήρια δύναμη σε αυτές τις διαμαρτυρίες. Κανείς δεν έχει πραγματικά βγάλει ακόμα τις γαλλικές σημαίες, αλλά θα μπορούσαν να κάνουν σύντομα την εμφάνισή τους. Καλώς ή κακώς, μετά τα Κίτρινα Γιλέκα, η κυρίαρχη γαλλική πολιτική φαντασία έχει επικεντρωθεί σχεδόν εξ ολοκλήρου στη Γαλλική Επανάσταση. Οι άνθρωποι ζητούν να αποκεφαλιστεί ο Μακρόν, για να προστατευτεί η ιερή τιμή της γαλλικής δημοκρατίας, και ούτω καθεξής. Όλα αυτά συνοδεύονται από έναν ευρύ και -μέχρι στιγμής- διάχυτο εθνικισμό. Το ακροδεξιό κόμμα Rassemblement National της Marine Le Pen περιμένει στα παρασκήνια για να εκμεταλλευτεί την κατάσταση.

Για να συνεχίσει να αναπτύσσεται, το κίνημα θα πρέπει να ξεπεράσει τα σημερινά του όρια. Μέχρι στιγμής, οι εξεγέρσεις και τα μπλόκα ήταν στην πλειοψηφία τους λευκά – οι περισσότεροι μαύροι εργαζόμενοι δεν θα επωφεληθούν από το σημερινό συνταξιοδοτικό σύστημα ούτως ή άλλως. Αν δεν καταστεί σαφές τι μπορεί να έχουν να κερδίσουν από αυτό το κίνημα, πιθανότατα δεν θα βγουν στους δρόμους, και αυτό θα περιορίσει τη δυνατότητα μιας εξέγερσης. Ομοίως, ενώ έχουν πράγματι κυκλοφορήσει δραματικές εικόνες από το Παρίσι και άλλες πόλεις, σε αντίθεση με τα Κίτρινα Γιλέκα, αυτό το κίνημα ξεκίνησε από τις μεγάλες πόλεις και παραμένει ασαφές το πόσο θα εξαπλωθεί στις πιο αγροτικές περιοχές της χώρας. Ομοίως, μένει να δούμε πώς ένας νέος γύρος αναταραχών στη Γαλλία θα επηρεάσει τα κινήματα αλλού στον κόσμο. Ο ρυθμός των αναταραχών στη Γαλλία είναι γενικά εκτός συγχρονισμού με τα πολιτικά γεγονότα αλλού. Το κίνημα Occupy και τα ισοδύναμά του έλαβαν χώρα στην Ισπανία, την Ελλάδα, τις Ηνωμένες Πολιτείες, ακόμη και στη Γερμανία το 2011, αλλά το αντίστοιχο γαλλικό κίνημα, το Nuit Debout, έλαβε χώρα πέντε ολόκληρα χρόνια αργότερα – το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων ξεκίνησε έναν χρόνο πριν από τις περισσότερες από τις παγκόσμιες εξεγέρσεις του 2019.

Αλλά με τα κινήματα να παίρνουν και πάλι φόρα στην Ελλάδα και αλλού, τα γεγονότα στη Γαλλία θα μπορούσαν να συμβάλουν στη διαμόρφωση της κοινωνικής φαντασίας σε όλο τον κόσμο. Καμία από τις εντάσεις που πυροδότησαν καταλυτικά τις παγκόσμιες εξεγέρσεις του 2019 και την εξέγερση του Τζορτζ Φλόιντ το 2020 δεν έχει επιλυθεί. Από τις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Γαλλία μέχρι τη Ρωσία και το Ιράν, οι κυβερνήσεις έχουν απλώς προσπαθήσει να καταστείλουν τη διαφωνία με ωμή βία, καθώς οι άνθρωποι γίνονται αργά, σταθερά πιο απελπισμένοι και θυμωμένοι. Βραχυπρόθεσμα, οι σύντροφοι στη Γαλλία ελπίζουν να χτίσουν δύναμη για να αντισταθούν στους επερχόμενους κατασταλτικούς νόμους με στόχο τους μετανάστες, τους ανθρώπους χωρίς χαρτιά, τους άστεγους και τους καταληψίες που βρίσκονται στα σκαριά της κυβέρνησης Μακρόν και Μπορν.

Στο Παρίσι και στις γειτονικές περιοχές συγκεκριμένα, ο αγώνας ενάντια στην προετοιμασία της πόλης για τους Ολυμπιακούς Αγώνες το καλοκαίρι του 2024 απασχολεί επίσης πολλούς ανθρώπους. Η διεκδίκηση των δρόμων είναι επείγουσα όταν οι εξώσεις, η καταστροφή πάρκων και δημόσιων χώρων και η κατασκευή μαζικών και περιττών υποδομών στα βόρεια προάστια του Παρισιού χρησιμοποιούνται ως όπλα για τον έλεγχο και την εκκαθάριση των παραδοσιακά εργατικών γειτονιών. Το κίνημα Nuit Debout του 2016, μέρος της αντίστασης στον εργατικό νόμο που εισήχθη εκείνη τη χρονιά με τη χρήση του άρθρου 49.3, αποτελεί ένα από τα προηγούμενα για το κίνημα που αναδύεται σήμερα.

Crimethinc

Μια κριτική πάνω σε φλέγοντα ζητήματα

Διαβάσαμε με ενδιαφέρον και προσοχή το άρθρο Περί των ανεξάρτητων συμφερόντων της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής στην εφημερίδα Απατρις (αρ. φύλλου 52, σελ.31-32). Πρέπει να πούμε ένα μπράβο στη σύνταξη για το ότι στις σελίδες της θίγει ζητήματα πολέμου, αντιπολεμικής κατεύθυνσης και διεθνιστικής αλληλεγγύης, σε μια περίοδο που μεγάλο τμήμα της ελληνικής αριστεράς έχει χωριστεί σε νατοϊκή και πουτινική. Για τη ρωσική εισβολή και τον ενδοιμπεριαλιστικό πόλεμο στην Ουκρανία έχουμε τοποθετηθεί σε πολλά κείμενα μας τα οποία έχουν εκδοθεί σε δύο μπροσούρες, οπότε δεν θα αναφερθούμε στο σχετικό μας κείμενο.

Το κείμενο στην εφημερίδα Άπατρις έχει την υπογραφή Ολικός αρνητής στράτευσης από τα γιάννινα.

Θέλουμε να γράψουμε μερικά σημεία πάνω σε θέσεις του κειμένου για τη συζήτηση εντός του κινήματος, και να θέσουμε τη δική μας οπτική. Αυτό φυσικά το κάνουμε με συντροφική διάθεση γιατί θεωρούμε ότι κάποια πράγματα «μένουν στον αέρα», και σε εποχές διαστρέβλωσης και συγχύσεων μπορούν να δημιουργήσουν έναν τεχνητό διαχωρισμό, χωρίς να είναι αναγκαίος στο αντικαπιταλιστικό κίνημα και το μαχόμενο προλεταριάτο.

Γράφει λοιπόν ο σύντροφος σε ένα σημείο: «Ας το πούμε απλά: αν κανείς πιστεύει ότι κουμάντο στη χώρα κάνουν οι ΗΠΑ και η ΕΕ, τότε το έδαφος του ανταγωνισμού μεταφέρεται χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, στη Ν. Υόρκη ή τις Βρυξέλλες, και η προτεραιότητα δράσης δεν στοχεύει τις δομές και τους μηχανισμούς του ελληνικού κράτους αλλά τα ευρωατλαντικά στρατηγεία».

Και στο τέλος: «Συμπερασματικά, το ξεπατίκωμα των αριστερών θεωρήσεων σχετικά με την κατάταξη του ελληνικού καπιταλισμού στον διεθνή καταμερισμό ισχύος μόνο προβλήματα δημιουργεί στους αντιεξουσιαστές που θέλουν όντως να λειτουργούν αντικρατικά και αντικαπιταλιστικά. Η παραδοχή πως ο ξένος ιμπεριαλισμός έχει καταστήσει εξαρτημένη την Ελλαδίτσα, μετατοπίζει την πολιτική δράση σε ανώδυνα για την εγχώρια στρατοκρατία πεδία, υποτιμώντας σε βαθμό αθώωσης τα πεπραγμένα του ελληνικού επεκτατισμού. Η ελληνική εξωτερική πολιτική καθορίζεται από τον αδυσώπητο πόλεμο μεταξύ των ελίτ που νέμονται το κράτος και των ειδικών συμφερόντων που αυτές φέρουν. Η ιστορική εμπειρία δείχνει πως τα αφεντικά και το κράτος τους δεν έχουν κανένα πρόβλημα να αψηφούν τις ίδιες τους τις συμμαχίες εάν πρόκειται να ωφεληθούν τα ειδικά/εθνικά συμφέροντά τους. Συνεπής αντιπολεμική στάση για όσους/ες δεν αναγνωρίζουν σύνορα, κράτη και στρατούς δεν είναι η καταγγελία και η επίθεση στη δήθεν ξενοκρατία, αλλά η διάβρωση, η διάλυση και η επίθεση προς τον εγχώριο μιλιταρισμό, βασικό στήριγμα των αφεντικών "μας" που μάς εκμεταλλεύονται, καταπιέζουν και εκκαθαρίζουν εντός κι εκτός συνόρων, άλλοτε βασιζόμενα αποκλειστικά στα δικά τους σώματα ασφαλείας κι άλλοτε μέσω των πολιτικών/στρατιωτικών συμμαχιών τους».

Θα σταθούμε σε αυτά ως τα συμπεράσματα του κειμένου, ενώ δεν θα σταθούμε στις αναφορές για το 1944 και την όπως την γράφει «κόκκινη ανταρσία», εννοώντας τον Εμφύλιο Πόλεμο του 1946-49. Γιατί θεωρούμε σε αυτά είναι το «ζουμί» των συμπερασμάτων του συντρόφου.

Ρωτάμε. Γιατί μεταφέρεται το έδαφος του ανταγωνισμού χιλιόμετρα μακριά αν πιστεύει κανείς ότι κουμάντο στη χώρα κάνουν οι ΗΠΑ και η ΕΕ; Και γιατί η προτεραιότητα δράσης δεν στοχεύει τις δομές και τους μηχανισμούς του ελληνικού κράτους αλλά τα ευρωατλαντικά στρατηγεία; Γιατί η κατάταξη του ελληνικού καπιταλισμού στον διεθνή καταμερισμό ισχύος δημιουργεί προβλήματα στους αντιεξουσιαστές που θέλουν όντως να λειτουργούν αντικρατικά και αντικαπιταλιστικά;

Γιατί η παραδοχή πως ο ξένος ιμπεριαλισμός έχει καταστήσει εξαρτημένη την Ελλαδίτσα, μετατοπίζει την πολιτική δράση σε ανώδυνα για την εγχώρια στρατοκρατία πεδία, υποτιμώντας σε βαθμό αθώωσης τα πεπραγμένα του ελληνικού επεκτατισμού;

Εμείς θεωρούμε πως η ανάλυση του χαρακτήρα του ελληνικού καπιταλισμού και του αστικού κράτους έχει τεράστια σημασία για τα καθήκοντα που μπαίνουν στο ταξικό και αντικαπιταλιστικό/αντιιμπεριαλιστικό κίνημα.

Θεωρούμε πως ο ελληνικός καπιταλισμός είναι μέσης ανάπτυξης, και η ιμπεριαλιστική εξάρτηση στη χώρα «βγάζει μάτι». Θεωρούμε πως οι αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές λεηλατούν την Ελλάδα. Την λεηλασία αυτή την πράττουν με τη ντόπια αστική τάξη και το πολιτικό προσωπικό της. Δεν αθωώνεται κανείς. Ίσα ίσα τα καθήκοντά μας είναι διπλά σε σύγκριση με τους προλετάριους των ιμπεριαλιστικών χωρών, γιατί έχουμε να αντιπαρατεθούμε στους ιμπεριαλιστές και την ντόπια αστική τάξη. Μιλάμε για δύο εχθρούς σε άμεση διαλεχτική σχέση μεταξύ τους. Δύο αντιθέσεις λοιπόν που είναι κύριες δεν πρέπει να περνιούνται απαρατήρητες: ιμπεριαλισμός-λαοί και κεφάλαιο-εργασία.

Όντως αν έπεφτε το βάρος του επαναστατικού κινήματος στις ΗΠΑ και την ΕΕ μόνο, θα αθωωνόταν η ντόπια αστική τάξη και το κράτος της… και θα είχε κάθε δίκιο ο σύντροφος να κριτικάρει μια τέτοια θέση (στο παρελθόν ήταν η κυρίαρχη θέση των ρεφορμιστών της αριστεράς). Το ίδιο θα γινόταν αν το βάρος του επαναστατικού κινήματος έπεφτε μόνο στη ντόπια αστική τάξη χωρίς να λογαριάζεται η ιμπεριαλιστική εξάρτηση, και θα είχαμε την ανάποδη αθώωση αυτή τη φορά. Του ιμπεριαλισμού. Αμερικάνικου, γαλλικού, γερμανικού αλλά και του ρωσοκινέζικου. Στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό όλοι προσπαθούν να φέρουν τη χώρα με το μπλοκ συμφερόντων τους. ΗΠΑ-ΝΑΤΟ είναι οι κύριες ρουφήχτρες, μα αυτό δεν σημαίνει ότι οι ρωσοκινέζοι δεν κινούνται με γνώμονα τα μονοπωλιακά τους συμφέροντα.

Οι ιμπεριαλιστές πολλές φορές γεμίζουν με υποσχέσεις, και δίνουν το πράσινο φως σε αστικές τάξεις όπως η ελληνική να πράξουν επεκτατικά για λογαριασμό πρώτα των ιμπεριαλιστών. Οι «μεγάλες ιδέες» που αναπτύχθηκαν στα Βαλκάνια μετά την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας είναι ένα παράδειγμα. Ο ελληνικός επεκτατισμός και η μικρασιατική εκστρατεία, αλλά και ο ενδοαστικός εμφύλιος Βασιλιά- Βενιζέλου (1915) για το ποιο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο, στις συνθήκες του Α' ιμπεριαλιστικού πολέμου, θα ακολουθούσε η αστική τάξη είναι ένα τέτοιο παράδειγμα. Με την εξάρτηση δεν σημαίνει ότι δεν δημιουργείται εθνικισμός στο εσωτερικό, αλλά είναι ένας εθνικισμός πάντα μιας εξαρτημένης χώρας. Αστικές τάξεις τσιράκια δηλαδή που κάνουν εκδουλεύσεις. Που εκμεταλλεύονται το προλεταριάτο και τη φτωχή αγροτιά για λογαριασμό δικό τους αλλά και τον ιμπεριαλιστών. Αστικές τάξεις πραγματικά αντιδραστικές και επικίνδυνες για τα λαϊκά συμφέροντα.

Τα καθήκοντα του επαναστατικού προλεταριάτου λοιπόν είναι η ανάλυση να πατάει στις συνθήκες της χώρας, και να μπορεί να κατευθύνει τον αγώνα ανάλογα με την πραγματικότητα.

Οι θέσεις για ελληνικό ιμπεριαλισμό είναι θέσεις που γεννήθηκαν από τμήματα της αναθεωρητικής αριστεράς και του κακοχωνεμένου μαρξισμού, και δυστυχώς τις ξεπατίκωσαν και πολλοί αντιεξουσιαστές. Το περιοδικό Θέσεις του κύριου Μηλιού (και λοιπών πανεπιστημιακών διανοουμένων) αλλά και διάφορες τροτσκιστικές αναλύσεις (τελευταία και του κκε) ήταν αυτοί που αθώωσαν τον ιμπεριαλισμό, δίνοντας στον ελληνικό καπιταλισμό ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα…

Όμως αυτό είναι μια μεγάλη συζήτηση που έχει ενδιαφέρον και δεν μπορεί να κλείσει εδώ.

Τα επαναστατικά κινήματα του προηγούμενου αιώνα δείχνουν ότι η αντιιμπεριαλιστική πάλη δεν αθωώνει την ντόπια αστική τάξη. Το αντίθετο μάλιστα. Οι εξαρτημένες και κομπραδορικές αστικές τάξεις της Λατινικής Αμερικής δεν αθωώθηκαν από τα επαναστατικά κομμουνιστικά κινήματα που αναπτύχθηκαν. Οι επαναστάσεις όπου νίκησαν ανέτρεψαν τις ντόπιες αστικές τάξεις και μαζί τους και τους γιάνκηδες…

Στην Ασία, την Αφρική, τη Λατινική Αμερική τα επαναστατικά κινήματα πολέμησαν ενάντια στους ιμπεριαλιστές και τις ντόπιες αστικές τάξεις. Δεν ισχύει άρα ότι το ένα ρίχνει το άλλο όταν μιλάμε για εξαρτημένες, μισοαποικιακές, και αποικιακές χώρες.

Για τέλος να γράψουμε το παρακάτω από την ιστορία του τόπου μας. Το ΚΚΕ (με οδηγό την 6η Ολομέλεια του 1934), το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και ο ΔΣΕ πάλεψαν ένοπλα εναντίον τριών ναζιφασιστικών κατοχικών δυνάμεων, των αγγλοαμερικάνων ιμπεριαλιστών, της ντόπιας αστικής τάξης και του μοναρχοφασισμού. Σήκωσε τα όπλα του το ένοπλο λαϊκό κίνημα ενάντια σε ντόπιους και ξένους για να λευτερωθεί και να ζήσει μια καλύτερη ζωή, σε μια καινούργια Ελλάδα, της λευτεριάς, λυτρωμένη από κάθε ξενική ιμπεριαλιστική εξάρτηση, με έναν πραγματικά παλλαϊκό πολιτισμό.

Τον εγχώριο μιλιταρισμό λοιπόν πρέπει να τον δούμε σε συνάρτηση με τον ενδοιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, και την εξάρτηση και όχι «αυτόνομα», αν θέλουμε τα βέλη μας να γίνονται πραγματικά επιθετικά.

Συντροφικά

Γ.

μέλος της Ταξικής Πολιτικής Οργανωσης

Βίδα-Proletconnect

Όταν οι Αϊτινοί δεν νοιάστηκαν για το χρώμα στο δέρμα μας… αλλά για το δίκιο μας

Η παραπάνω ατάκα κυκλοφόρησε ευρέος και πιθανόν την έχεις δει σε κάποια ιντερνετική δημοσίευση το προηγούμενο διάστημα, ειδικά όταν γιορταζόταν η επέτειος για τα 200 χρόνια από την ελληνική επανάσταση. Το στόρι λίγο πολύ είναι γνωστό· όταν ξέσπασε η επανάσταση οι Έλληνες του εξωτερικού ξεκίνησαν να στέλνουν επιστολές προς όλες τις ταχυδρομικές διευθύνσεις του κόσμου ζητώντας βοήθεια. Μία από αυτές τις επιστολές έφτασε και στο νεοσύστατο κράτος της Αϊτής η οποία συγκινήθηκε από τον αγώνα που διεξήγαγαν οι επαναστατημένοι Έλληνες και αποφάσισε να στείλει 25 χιλιάδες λίτρα καφέ για ενίσχυση της επανάστασης (σε άλλες αναφορές μιλάνε για 45 χιλιάδες) ενώ επίσης 100 εθελοντές ξεκίνησαν το μεγάλο ταξίδι για να συμμετάσχουν στον αγώνα των Ελλήνων. Δυστυχώς όμως, για άγνωστους λόγους, κανένα πλοίο δεν κατάφερε να φτάσει στην Ελλάδα…

Το παραπάνω περιστατικό, το οποίο αντλήθηκε προφανώς από τον εγκυκλοπαιδικό γεωγραφικό Άτλα, έχει 3 πολύ σημαντικά μαθήματα για όσους και όσες το ψάξουν: Το πρώτο είναι ότι ο αγώνας για το δίκιο όντως δεν κοιτάει χρώμα και τόπο καταγωγής, το δεύτερο είναι ότι η αλληλεγγύη δεν γνωρίζει σύνορα και το τρίτο ότι τα δύο παραπάνω ισχύουν ακόμα και αν μια ιστορία την έχει βγάλει κάποιος από την στομάχα του. Και το τελευταίο κομμάτι αναφέρεται γιατί πολύ απλά όλη αυτή η ιστορία αποτελεί μία πανέμορφη μυθοπλασία η οποία χρησιμοποιήθηκε από τους διάφορους αριστερίσκους ψευτοδημοκράτες για να γίνουν πιο αρεστοί στην κοινή γνώμη.

Ας τα πάρουμε όμως τα πράγματα με την σειρά. Τον Αύγουστο του 1821 ο Αδαμάντιος Κοραής που βρίσκεται στη Γαλλία στέλνει ως μέλος της Ελληνικής Εταιρίας των Παρισίων μια επιστολή στην Αϊτή ζητώντας βοήθεια για τους επαναστατημένους Έλληνες. Μέσα σε αυτή την επιστολή ζητάει της παναγιάς τα μάτια. Όπλα, λεφτά, εθελοντές, ενώ δίνει και οδηγίες ότι μπορούν να αποβιβαστούν στην Ύδρα που αποτελεί ένα ασφαλές λιμάνι που βρίσκεται στα χέρια των επαναστατών. Τώρα, στην άλλη μεριά του Ατλαντικού ο Αϊτινός πρόεδρος Βόγερ ή Μπουαγέ στέλνει μία απάντηση μέσα στα σορόπια και στα μέλια. Μιλάει για τους μεγάλους αγώνες που έχουν δώσει οι Έλληνες από την Αρχαιότητα, μιλά για τον Μαραθώνα και την Σαλαμίνα, όπως επίσης και για το δίκιο του αγώνα των απογόνων του Λεωνίδα και κλείνει αποστέλλοντας τις… ευχές του αφού το κράτος της Αϊτής βρίσκεται σε κακά χάλια. Ωραία και μεγάλα λόγια λοιπόν πρόσφερε η εξωτική Αϊτή τα οποία όμως πιθανόν δεν είναι του Βόγερ που υπογράφει την επιστολή αφού θεωρείται απίθανο ο πρόεδρος της χώρας να γνώριζε τέτοιες λεπτομέρειες για την Ελληνική ιστορία όποτε μάλλον θα είχε γραφτεί από τον Παύλο Καζιμίρ Παναγιώτου, έναν Έλληνα Σαλονικιό τυχοδιώκτη που υπηρετούσε στο Γαλλικό ναυτικό αλλά εντάχθηκε στις τάξεις της επανάστασης και επί προεδρίας Βόγερ διετέλεσε πρόεδρος της Γερουσίας της Αϊτής.

Άρα άνθρακας ο θησαυρός που βρήκαν οι διάφοροι ιντερνετικοί αντιρατσιστές για να κολλήσουν στον τοίχο τους δεξιούς, ζητώντας να τιμηθούν οι 100 χαμένοι Αϊτινοί. Σε αυτό το σημείο όμως οφείλουμε να πούμε ότι δεν πρόκειται για μία πηγή που ένας τρελός έγραψε μία μαλακία που κανείς δεν θα έπαιρνε σοβαρά. Αντιθέτως, ο εγκυκλοπαιδικός Άτλας γράφτηκε υπό την εποπτεία του καθηγητή Λαογραφίας Γεωργίου Μέγα και αποτελούσε μία πολύ σημαντική, για την εποχή του, δουλειά η οποία ωστόσο στο συγκεκριμένο κομμάτι στερείται βιβλιογραφίας και πιθανόν γράφτηκε ύστερα από κάποια αναξιόπιστη προφορική μαρτυρία που με τα χρόνια μετεξελίχθηκε. Και αυτή η μαρτυρία κατέρρευσε όταν η έρευνα στην αλληλογραφία του Κοραή και στα αρχεία της Αϊτής δεν απέδωσαν τις αναμενόμενες πληροφορίες.

> *… άνθρακας ο θησαυρός που βρήκαν οι διάφοροι ιντερνετικοί αντιρατσιστές για να κολλήσουν στον τοίχο τους δεξιούς, ζητώντας να τιμηθούν οι 100 χαμένοι Αϊτινοί.*

Αυτή είναι και η κατάρα της ιστορίας. Δυστυχώς χωρίς τεκμηρίωση και επαλήθευση των πηγών και των γεγονότων η ιστορία δεν αποτελεί τίποτα παραπάνω από μία ακόμη βαβούρα στο χάος του δρόμου, του τσιπουράδικου ή του διαδικτύου. Σε αυτή τη βαβούρα λοιπόν, για να βγει κάτι από αυτή την ψεύτικη ιστορία, δύο πράγματα είναι αυτά που πρέπει να κρατήσουμε· το ένα είναι ότι μπορεί οι Αϊτινοί να μην μας έδωσαν καφέ αλλά έδειξαν τον δρόμο σε όλη την υφήλιο αφού ένα μικρό νησάκι στην μέση του πουθενά μπόρεσε και σήκωσε ανάστημα απέναντι σε μία από τις μεγαλύτερες υπερδυνάμεις της εποχής και βγήκε νικήτρια. Το δεύτερο που πρέπει να κρατήσουμε είναι ότι ένας Σαλονικιός τυχοδιώκτης, πιθανόν (οι πηγές είναι ανύπαρκτες για να κρίνουμε τα πραγματικά του κίνητρα) προτίμησε να θυσιάσει την ασφάλειά του και να ενωθεί στον αγώνα ενός λαού χωρίς να κοιτάξει χρώμα, πιθανότητες και ρίσκα. Κοιτάζοντας μόνο το δίκιο.

Τραμπάκουλας

Σύντροφοι του δρόμου, σύντροφοι για πάντα…

Από τον διαδικτυακό τόπο των Εκδόσεων για μια Ελευθεριακή Κουλτούρα αναδημοσιεύουμε το παρακάτω κείμενο σε ανάμνηση του συντρόφου Μιχάλη Μπαξεβάνη που έφυγε πρόωρα.

Στις 29 Γενάρη χάσαμε τον σύντροφο μας Μιχάλη Μπαξεβάνη, εμβληματική μορφή του σχιζοειδούς μητροπολιτικού προλεταριάτου αλά ελληνικά. Αντί άλλης αναφοράς στη μακρά διαδρομή του στον χώρο της αντιεξουσίας, πάντοτε στην πρώτη γραμμή, επιλέξαμε να δημοσιεύσουμε ένα ανέκδοτο κείμενό του, από ένα σημειωματάριο που είχε αφήσει στο Εργαστήρι της Ελευθεριακής Κουλτούρας όταν δουλεύαμε μαζί στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση, φιλμ, μοντάζ.

~Παναγιώτης Καλαμαράς

Στη φωτογραφία ο Μιχάλης φοράει το κράνος στα γεγονότα του Χημείου

Κοιμόμαστε και ξυπνάμε σε ρυθμούς καθορισμένους. Ονειρευόμαστε τη ζωή και τη φύση· δραπετεύοντας, χωμένοι μέσα στην ασφάλεια του κρεβατιού μας, κι αυτό κρατάει τόσο λίγο, όσο το πρωινό τσιγάρο που ζητάμε επίμονα, τον αέρα που ανιχνεύει η μύτη μας ψάχνοντας (μάταια) για το αληθινό (που δεν υπάρχει), τους φίλους που χάθηκαν ένα πρωινό μ' ένα χαμόγελο και ένα ερωτηματικό συνάμα· τους πόθους που μείναν ανεκπλήρωτοι σ' ένα μπαούλο, βαθιά χωμένοι μέσα.

Τι μας έχει κάνει αυτή η πόλη; Ας παρεκτραπούμε –μαζικά– όσο υπάρχει ακόμα χρόνος, όσο υπάρχει ακόμα ελπίδα, όσο μας μένει δύναμη.

Με νύχια και με δόντια κρατάμε τις ελευθερίες που λιγοστεύουν μέρα με τη μέρα, απ' αυτά τα καθάρματα που ρουφάν τη ζωή μας μέσα από το ποτήρι της ισοπέδωσης· απ' αυτά τα καθάρματα που δεν έχουν καταλάβει τι πάει να πει ζωή και ομορφιά, τι είναι η αίσθηση του να τρέχεις στην παραλία και να μυρίζεις την αύρα της θάλασσας. Γίνομαι χίπης –δεν γαμιέται–, προτιμώ τα λουλούδια απ' τις όξινες βροχές και τη σαπίλα της γραφειοκρατίας, προτιμώ τις θάλασσες και τα δάση από τις εξατμίσεις, τους μπάτσους και την πρέζα.

Γουστάρω να λέω καλημέρα σ' αγνώστους όσο έχω αισθήσεις ακόμα. Όχι ρε κουφάλες, δεν τρελάθηκα· απλά μπορώ και βλέπω αυτά που δεν θα δείτε ποτέ σας, αυτά που δεν θα αισθανθείτε, αυτά που δεν θα νιώσετε· γιατί είσαστε χωμένοι μέσα στα ίδια σας τα σκατά, αλλοτριωμένοι (φοβισμένοι;) μέσα στις νεκρικές, πολυτελείς κατοικίες, με μόνη χαρά το κέρδος, πλάι-πλάι με τον υποσυνείδητο τρόμο του σκυλιού που αλυχτάει μέσα στη θανατηφόρα νυχτερινή σιγή που εσείς επιλέξατε, νομίζοντάς την τάχα για ασφάλεια.

Είμαστε εδώ ακόμα· και θα είμαστε πάντα εδώ. Γιατί έχουμε καθαρές συνειδήσεις. Γιατί οι νόμοι σας είναι φτιαγμένοι κατ' εικόνα και ομοίωση της βρωμιάς και της ενοχής σας. Γιατί οι μόνοι νόμοι που εμείς θα υπακούσουμε (όπως έλεγε και ο Τζερόνιμο) είναι της μητέρας γης και του πατέρα ήλιου.

Ε! Σε σας μιλάω, απ' την αντίπερα όχθη. Εσείς δεν είστε αυτοί που αιώνες τώρα μας βάλατε τα όρια; Και μεις δεν είμαστε μήπως αυτοί που τα αμφισβητούσαν; Αυτοί που τα καταπατούσαν; Και θα συνεχίσουμε να τα καταπατούμε, γιατί η παροχή ελευθερίας που μας προσφέρετε είναι πλαστή, γιατί και σεις οι ίδιοι είσαστε πλαστοί, παρέα με την ακριβή σας «τέχνη», τις άθλιες πόλεις, την αποξένωση που την πλασάρετε ως τρόπο «ζωής», την «πληροφόρηση», που τη χρησιμοποιείτε όπως θέλετε εσείς. Και γελάτε νιώθοντας ικανοποίηση πίσω από το τερατούργημα που έχετε οικοδομήσει. Μέχρι τη στιγμή που ο χείμαρρος των ανθρώπινων επιθυμιών σάς πνίξει στον ανύποπτο χρόνο, όπου κανένα ρολόι δεν θα μπορέσει να μετρήσει, κανένας προφήτης να προβλέψει. Και τότε, σαν σκουλήκια θα τρέχετε να σωθείτε από τη μανία της εκδίκησης και την παράνοια της σύγκρουσης, τον λυτρωμό, την ανάδειξη του «άλλου», που τόσο υπομονετικά προσδοκούμε.

Γιατί η τελευταία λέξη δεν ειπώθηκε – και ίσως δεν ειπωθεί ποτέ.

Ciao Bello, θα μας λείψεις.

νέες εκδόσεις

«1821: Εγχειρίδιο διάρρηξης των εθνικών επετείων», εκδόσεις Φάμπρικα Υφανέτ.

Η μπροσούρα αυτή εφορμά από το γεγονός ότι η επίσημη ιστορία που μας σερβίρεται θεωρείται από ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας ως δεδομένη, ως ένα κείμενο που μας έχει παραδοθεί από το παρελθόν και δεν επιδέχεται αμφισβητήσεων, διαφωνιών ή κριτικών αντιπαραθέσεων.

«Για μια ελευθεριακή δικαιοσύνη. Για μια δικαιοσύνη ενάντια στην Κυριαρχία και το Κράτος», εκδόσεις Υπόγειος Ιλισσός.

Το βιβλίο αυτό διαρθρώνεται σε τέσσερις ενότητες. Στις δύο από αυτές (μέρη Β και Γ) παρουσιάζονται οι πηγές που αξιοποιήσαμε κατά τη διάρκεια του κύκλου αυτομόρφωσης. Η πρώτη αφορά ιστορικές, επαναστατικές και μη, εμπειρίες απονομής δικαιοσύνης ανά τον κόσμο, ενώ η δεύτερη προσεγγίζει περισσότερο θεωρητικές και πολιτικές πτυχές της έννοιας της δικαιοσύνης. Στην πρώτη ενότητα (μέρος Α) εκθέτουμε τις πολιτικές μας θέσεις για τα ζητήματα που αφορούν την ελευθεριακή δικαιοσύνη. Στην τελευταία ενότητα (μέρος Δ) παρουσιάζουμε τα συμπεράσματά στα οποία καταλήξαμε και προτείνουμε όχι μόνο στον αναρχικό χώρο αλλά και στην κοινωνία ευρύτερα.

ypogeios-ilisos.espivblogs.net/2022/12/29/gia-mia-eleytheriaki-dikaiosyni-gia-mia-dikaiosyni-enantia-stin-kyriarchia-kai-to-kratos-ekdosi-vivlioy/

«Η μνήμη και ο κοινωνικός ανταγωνισμός», Curcio Renato, Negri Antonio, εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα.

Μια συζήτηση που ακόμη παραμένει επίκαιρη, καθώς η ανταγωνιστική μνήμη σε μια εποχή γενικευμένης λήθης μοιάζει να αποτελεί ένα από τα όπλα των αντιστεκόμενων στην παρούσα κατάσταση των πραγμάτων, αρκεί βεβαίως να μην υποπίπτει στον πειρασμό της μάταιης αναζήτησης και τελετουργικής επανάληψης μοναδικών συμβάντων και φαινομένων που η αξία τους έγκειται, κυρίως, στο γεγονός πως έδειξαν, παρόλα όσα υποστηρίζουν οι κρατούντες και τα φερέφωνα τους, ότι ο γερο-τυφλοπόντικας όχι μόνο σκάβει, αλλά και προσπαθεί να οικοδομεί συνεχώς, παρά τις ήττες του, μια συνθήκη ισότητας και ελευθερίας, αλληλεγγύης και σεβασμού όλων των μορφών ζωής, όντας σε μια διαρκή άρνηση του ζόφου που μας περιβάλλει.

«Για μια θεωρία της προδοσίας», Enzensberger Magnus Hans, εκδόσεις Παρέγκλισις.

«Ο Ντουρρούτι στον Λαβύρινθο», Amoros Miguel, εκδόσεις Ναύτιλος.

«Νέκυια»,

2023 η έβδομη ποιητική συλλογή Αλρώ, διακινείται σε στέκια, καταλήψεις και χέρι με χέρι, χωρίς αντίτιμο με ελεύθερη συνεισφορά. Για επικοινωνία και επί των προηγούμενων επτά εκδόσεων alalex4480@yahoo.gr

«Ταξίδι στο παρελθόν», Abel Paz, εκδόσεις Κουρσάλ (επανέκδοση).

Τη θρυμματισμένη εικόνα, μιας ανολοκλήρωτης ελευθερίας μας φέρνει ο Abel Paz, μέσα από το «ταξίδι στο παρελθόν», μέσα από την αναμόχλευση των αναμνήσεων μιας ζωής, που βιώθηκε πάνω στις αξίες και τις λέξεις που δίνουν πνοή σε αυτό το βιβλίο. Αυτή την ανάμνηση της ζωντανής εμπειρίας έρχεται να απιθώσει στα χέρια των αναγκών του παρόντος το υπέροχο βιβλίο του Paz. Είναι ότι πολυτιμότερο έχει να δώσει το παλιό κίνημα στο

Συντρόφισσα Νίκη: Παντοτινό κομμάτι της ιστορίας μας

Τα ξημερώματα στις 18 Μαρτίου η συντρόφισσα Νίκη έφυγε από κοντά μας.

Η απώλεια είναι βαριά. Το μόνο που την απαλύνει είναι η ολοζώντανη μνήμη των στιγμών, των βιωμάτων, των εμπειριών που μας συνδέουν ανεξίτηλα μαζί της.

Γιατί η αλήθεια είναι ότι όλες και όλοι που γράφουμε αυτές τις γραμμές, αλλά και οι περισσότερες και οι περισσότεροι που ζούμε και κινούμαστε σε αυτές τις γειτονιές, έχουμε ένα κοινό κομμάτι διαδρομής, μικρό ή μεγάλο, έχουμε μια κοινή ιστορία με τη Νίκη.

Ο λόγος είναι απλός: Η Νίκη είναι μια από τις πιο αναγνωρίσιμες μορφές του κινήματος στις γειτονιές μας, μορφή καθολική, πανταχού παρούσα, σε όλους τους αγώνες, σε όλα τα εγχειρήματα που αναπτύχθηκαν, υπήρξαν και υπάρχουν στις γειτονιές μας.

Συναντηθήκαμε σε κάποια από τις συνελεύσεις της γειτονιάς. Συναντηθήκαμε σε έναν από τους αγώνες στους οποίους η Νίκη συμμετείχε πάντα από την αρχή.

Συναντηθήκαμε σε κάποια από τις δύσκολες στιγμές για το κίνημα και τα εγχειρήματά μας, στιγμές στις οποίες η Νίκη έμπαινε πάντα μπροστά, πρώτη να υπερασπιστεί τους συντρόφους και τις συντρόφισσες από κάθε λογής απειλές. Προσπαθώντας να φράξει τον δρόμο στους μπάτσους, προσπαθώντας να αποτρέψει τη σύλληψη συντρόφων, προσπαθώντας να βοηθήσει συντρόφια σε μια πορεία που δεχόταν επίθεση.

Όχι γιατί ήταν «ατρόμητη» αλλά επειδή ακριβώς αναμετριόταν στα ίσα με τους φόβους της, πάλευε διαρκώς να τους υποτάξει. Και αυτό το συναίσθημα προσπαθούσε να το μεταφέρει σε όλους μας.

Η Νίκη βίωνε στην πράξη, και όχι απλά στα λόγια, την ενότητα των αγώνων. Συμμετείχε σε οτιδήποτε αμφισβητούσε την κυριαρχία του κράτους και των αφεντικών: Στους εργατικούς αγώνες, τοπικά αλλά και γενικότερα, στους αγώνες αλληλεγγύης στους μετανάστες/μετανάστριες, στους αγώνες ενάντια στον σεξισμό και την πατριαρχία, στους αγώνες ενάντια στην εξαθλίωση των ζωών μας, στους αγώνες για την υπεράσπιση των γειτονιών μας από τα τοπικά δημοτικά ή άλλα αφεντικά.

Από τις συλλογικές κουζίνες των συνελεύσεων, στις κουζίνες για τους μετανάστες/μετανάστριες, στους αγώνες αλληλεγγύης στους φυλακισμένους και τους πολιτικούς κρατούμενους, στην υπεράσπιση των καταλήψεων της γειτονιάς, στις δράσεις ενάντια στην ακρίβεια, στις επανασυνδέσεις του ρεύματος, στις πορείες και σε κάθε λογής εκδηλώσεις αλληλεγγύης, σε όλα η Νίκη συμμετείχε ολόψυχα. Παρούσα σε ένα σωρό εγχειρήματα, συνελεύσεις και καταλήψεις των γειτονιών μας, σε κάποια από την πρώτη στιγμή (συνέλευση Άλσους Παγκρατίου, ΒΚΠ, Συνέλευση Αδιαμεσολάβητης Δράσης ΒΚΠΖ) παράγοντας μοναδικό στίγμα.

Το στίγμα της αφοσίωσης, της άνευ όρων συντροφικότητας και αλληλεγγύης. Το στίγμα της επιδίωξης της ενότητας έστω σε μια ελάχιστη βάση. Όχι γιατί συμφωνούσε με τους πάντες αλλά γιατί είχε επίγνωση ότι αυτά που μας ενώνουν πρέπει να μετράνε περισσότερο από τις διαφορές μας, και ότι χωρίς την ενότητα αυτή οι αγώνες μας θα είναι αναποτελεσματικοί. Τις διαφωνίες της τις εξέφραζε πάντα στα ίσα, χωρίς να «μασάει τα λόγια της» αλλά με αυτό το ιδιαίτερο, καυστικό ενίοτε χιούμορ, που δεν άφηνε χώρο για τοξικότητα.

Ενθαρρυντική και υποστηρικτική προς όλους και όλες, ιδιαίτερα προς τα άτομα που πρωτοέρχονταν στα εγχειρήματα που συμμετείχε, δημιουργούσε μια μοναδική κατάσταση οικειότητας και συντροφικότητας, που αποτελεί τη βασική συνεκτική ουσία των σχέσεών μας.

Αυτό που περισσότερο από όλα αναδεικνύει όμως την αγωνιστικότητα και την αφοσίωσή της είναι η στάση της στις περιόδους κινηματικής αδράνειας και τελμάτωσης, ιδιαίτερα την περίοδο της πανδημίας: Αρνούμενη να δεχτεί τον συμβιβασμό με αυτήν την πρωτοφανή συνθήκη καταστολής των αγώνων, επέμενε στην ανάγκη να διατηρηθεί κάθε δυνατή κινητικότητα, κάθε δυνατή κινηματική δράση που θα μπορούσε να αμφισβητήσει αυτή τη συνθήκη. Σε όλες τις προσπάθειες στα Ανατολικά που προέκυψαν σε αυτήν την κατεύθυνση, η Νίκη ήταν εκεί.

Για αυτό και ο καλύτερος φόρος τιμής στη Νίκη είναι να συνεχίσουμε στα χνάρια της δικής της διαδρομής!

Κατάληψη Ανάληψης, Σύντροφοι / Συντρόφισσες από τα Ανατολικά

καινούργιο, είναι η ψυχή, ο λογισμός και το όνειρο, που μπορεί να ξαναζωντανέψει, ειδικά σε αυτές τις αποτρόπαιες συνθήκες του καλλιεργούμενου μίσους για τον άνθρωπο, την απαραίτητη φαντασία με την οποία θα διαδηλώσουμε την ελπίδα, ότι μπορεί να δικαιωθεί το παρελθόν μόνο σε ένα μελλοντικό βασίλειο ελευθερίας.

«Εκδοχικά Τζαζ ποιήματα», Γιαννης Λειβαδάς, εκδόσεις Πανοπτικόν.

Στον ανά χείρας τόμο βρίσκονται συγκεντρωμένα όλα τα ποιήματα που συμπεριελήφθησαν στις εξαντλημένες συλλογές «John Coltrane και 13 ποιήματα για την Jazz» (Απόπειρα 2007) και «Ηχούν οστά» (Ιωλκός 2014) μα και όσα του συγκεκριμένου είδους παρέμεναν αδημοσίευτα ή ενσωματώθηκαν στην, επίσης εξαντλημένη, έκδοση John Coltrane & 15 Poems for Jazz (C.C. Marimbo, USA 2008). Πρόκειται για τζαζ ποιήματα υπό την έννοια μίας ποίησης η οποία δεν αναφέρεται απλώς σε φαινόμενα και πρόσωπα της τζαζ, που είναι κατ' έναν, ή περισσότερους τρόπους, αφιερωματική· τα ποιήματα αυτά ανήκουν στην παράδοση της τζαζ και είναι κατά την αισθητική τους κατευθυντικά προς τη μουσική αυτή τέχνη και τις διαστολές της, ταυτόχρονα όμως δεν είναι ειδολογικώς περιορισμένα.

ΕΜΠΡΟΣ ΒΑΡΒΑΡΟΙ | endnotes (2020)

Γιατί αδειάζουν γρήγορα οι δρόμοι κι οι πλατείες,
κι όλοι γυρνούν στα σπίτια τους πολύ συλλογισμένοι;
Γιατί ενύχτωσε κ' οι βάρβαροι δεν ήλθαν.
Και μερικοί έφθασαν απ' τα σύνορα,
και είπανε πως βάρβαροι πια δεν υπάρχουν.
—
Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς βαρβάρους.
Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν μια κάποια λύσις.
~Κ.Π. Καβάφης, Περιμένοντας τους βαρβάρους

Είμαστε μια μικρή ομάδα ανθρώπων που συναντηθήκαμε εξαιτίας του κοινού μας ενδιαφέροντος σε σχέση με το κείμενο των Endnotes, «Εμπρός Βάρβαροι». Ενώ αρχικά η ορμητικότητα του κείμενου μας παρέσυρε και εμάς, στη συνέχεια μέσα από ενδελεχή επεξεργασία της μετάφρασης και συλλογική συζήτηση, μας δημιούργησε και πολλαπλούς προβληματισμούς. Παρόλα αυτά οι Endnotes διατηρούν το βλέμμα τους στη ζωντανή κίνηση, στους αγώνες, στα κινήματα και στις εξεγέρσεις. Αυτή τους η συνέπεια μας έπεισε για την ανάγκη έκδοσης της συγκεκριμένης μετάφρασης. Επιπλέον, ως αποτύπωση της συζήτησης μας και των κριτικών παρατηρήσεων γράψαμε ένα επίμετρο που μπορείτε να βρείτε μετά το κύριο κείμενο.

φίλες της αναταραχής / εχθροί του έθνους
awaitingbarbarians@proton.me
Λευkosa/ Σαλονίκη/ Τουλούζη, Καλοκαίρι 2022
yfanet.espivblogs.net/2022/12/30/empros-varvaroi/?fbclid=IwAR0G4ZZFWk-l6vWT2066op88WxM-lJJ6_73a2MB8ACZR4B2TxJ1UhgZG_p4

«Κυρίες και Κύριοι

Η αυλαία απόψε δεν θα σηκωθεί. Απόψε δεν θα καταφύγουμε σε πονηριές. Απόψε το κοινό δεν θα ξεγελαστεί από ευρήματα με καπνούς, προβολείς και δραματικές παύσεις...

...Ο ποιητής αυτού του δράματος θα πεθάνει πριν το τέλος αυτού του έργου. Κι αυτό είναι το μόνο που επινοήσαμε. Γιατί το να δει κανείς την πραγματικότητα είναι δύσκολο. Πόσο μάλλον να την δείξει. Μα δεν πειράζει.

...Ο θεατής, εμείς, εσείς, εγώ που διαβάζω τώρα αυτές τις λέξεις είμαι ήσυχος γιατί νομίζουμε ότι τίποτα δεν θα μας θίξει. Η πραγματικότητα αρχίζει επειδή ο συγγραφέας της ζωής μας δεν μας θέλει καθισμένους στο θέατρο, παρά στη μέση του δρόμου. Γι' αυτό σήμερα δεν θέλει να κανει ποίηση, ρυθμό, λογοτεχνία, παρά να δώσει ένα βήμα στις καρδιές μας. Γιαυτό είναι εξ' άλλου και ποιητής.

...Αυτό που βλέπετε δεν είναι πρόβα. Είναι η ανάγκη των ανθρώπων να πιστέψουν σε μια αλήθεια καταστροφική. Αλλά τέτοιες αλήθειες χωράνε στην επανάσταση; Στους καιρούς που ζούμε, όπου η δραματουργία της ζωής μας υφαίνει την ιστορία μιας γενιάς, υπάρχει χώρος για αλήθειες που αφήνουν πίσω τους τρύπες στις καρδιές μας; Τι ιστορίες αντέχουμε να ακούσουμε σ' αυτούς τους καιρούς;»

* **για το κείμενο:**
αποσπάματα από το κείμενο «Η πρώτη πράξη ενός επαναστατικού άτιτλου και ατελείωτου δράματος», κειμένο που «κλέψαμε» από τον χώρο συνελεύσεων στην κατάληψη Ρεξ

* **για την αφίσα:**
στίχοι: JKoneKarellas - Ο μεγάλος δικτάτορας.
Η χορεύτρια Τζένη Βαγγοπούλου από τη δράση με τα εξεγερμένα μπαλέτα από το Σωματείο Εργαζομένων στον ΧΩρο του ΧΟρού (Σ.Ε.ΧΩ.ΧΟ.) με συνεχόμενες ολιγόλεπτες διακοπές της κυκλοφορίας και χορευτική παρέμβαση.

Η αφίσα αναπαράγεται σε «αρνητικό» μόνο για τεχνικούς λόγους.

ΑΠΑΤΡΙΣ